

การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

วิทยานิพนธ์

ของ

ทัศนีย์ ลามิ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

มิถุนายน 2562

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

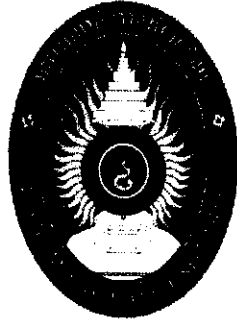
**THE DEVELOPMENT OF CHINESE SKILL PRACTICE
PACKAGE BY USING CIPPA MODEL FOR
MATTHAYOMSUKSA 6 STUDENTS**

Thadsanee Lamee

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in
Curriculum and Learning Management**

June 2019

Copyright of Buriram Rajabhat University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวทัศนีย์ นนตะดี
เรียบร้อยแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

คณะกรรมการสอบ

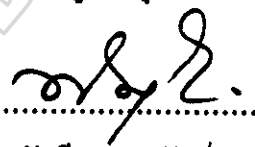

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์)

..... กรรมการ
(ดร.ชนพล ตีรชาติ)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

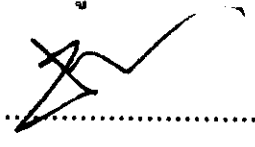

..... กรรมการ
(ดร.เบญจพร วรรณปลั่งมภ์)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ดร.กระพั่น ศรีงาน)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

.....
(ดร.พัชนี กุลทานันท์)

คณบดีคณะครุศาสตร์
วันที่ 23 มิ.ย. 2562

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ 23 มิ.ย. 2562

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	
ผู้วิจัย	ทัศนีย์ ลามิ	
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร.ชนพล ตีรชาติ	ที่ปรึกษาหลัก
	ดร.เบญจพร วรธนูปลั่งมภ์	ที่ปรึกษาร่วม
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์ 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/10 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ซึ่งมีจำนวน 50 คน ได้โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะภาษาจีน เรื่องทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งหมด 40 ข้อ จำนวน 1 ชุด มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.60 - 0.78 อำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 0.39 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.80 และ 3) แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ E_1/E_2 การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสถิติที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 78.93/78.55 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

TITLE	Development of Chinese Skill Practice Package by Using CIPPA Model for Matthayomsuksa 6 students	
AUTHOR	Thadsanee Lamee	
THESIS ADVISORS	Dr. Thanapon Teerachat	Major Advisor
	Dr. Benchaporn Wannupatam	Co-advisor
DEGREE	Master of Education	MAJOR Curriculum and Learning Management
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR 2019

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to develop the efficiency of Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students to meet the standard criterion of 75/75; 2) to compare the students' learning achievement before and after learning through the use of Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students; and 3) to explore the students' satisfaction towards the use of Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students. The sample consisted of 50 Matthayomsuksa 6 students studying at Wapipathum School under Mahasarakham Secondary Educational Service Area Office 26 in the 1st semester of the academic year 2018. They were selected by using simple random sampling technique. The instruments used in this study were : 1) six sets of the Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students; 2) 30 items of four - multiple choice achievement test and 10 items of subjective test with the difficulty index between 0.60 - 0.78, the discrimination between 0.20 - 0.39 and the reliability at 0.80; and 3) a 5 point rating scale questionnaire on students' satisfaction. The statistics used for analyzing the collected data were percentage, mean, standard deviation and E_1/E_2 . The hypothesis was tested by using dependent samples t-test.

The results were as follows :

1. The Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students had an efficiency of 78.93/78.55 which met the criteria set at 75/75.

2. The students' learning achievement after using the model was significantly higher at the statistical difference of .05 level.

3. The students' satisfaction with the use of Chinese skill practice package by using CIPPA model for Matthayomsuksa 6 students as a whole was at the highest level.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร. ธนพล ตีรชาติ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ดร.เบญจพร วรรณูปถัมภ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และดร.กระพิน ศรีงาน กรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่มีคุณค่ายิ่ง ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ นางประภาพรรณ เทเวธา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสารคามพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 นางสาวพรพรรณ สีละมนตรี ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียน วาปีปทุม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 และนางสาวอุไรวรรณ แซ่ว่อง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือและให้คำแนะนำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร โรงเรียนวาปีปทุม และคณะครูทุกท่าน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวาปีปทุม ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยและเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย

และขอขอบคุณครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อนนักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ รุ่น 3 ทุกท่านที่เป็นกำลังใจในการศึกษาพัฒนาตนเองของผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาและตอบแทน พระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งปวง แก่ผู้วิจัย เพื่อประโยชน์ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาของนักเรียน สังคมและประเทศชาติ

ทัศนีย์ ลามี

สารบัญ

	หน้า
หน้าอำนวยการ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
ประกาศนุญปลการ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฎ

บทที่

1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	2
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	8
ชุดฝึกทักษะ.....	14
ทักษะทางภาษาจีน.....	24
ทฤษฎีรูปแบบ CIPPA.....	38
แผนการจัดการเรียนรู้.....	44
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	49
ประสิทธิภาพ.....	54
ความพึงพอใจ.....	62

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	66
งานวิจัยในประเทศ	66
งานวิจัยต่างประเทศ.....	71
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	73
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	73
การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	81
การวิเคราะห์ข้อมูล	82
สถิติที่ใช้ในการเก็บวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	93
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	93
สมมติฐานของการวิจัย	93
สรุปผลการวิจัย.....	93
อภิปรายผลการวิจัย	94
ข้อเสนอแนะ	98

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	100
ภาคผนวก	111
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	112
- แผนการจัดการเรียนรู้และชุดฝึกทักษะภาษาจีน.....	113
- แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	127
- การหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากการทดลองภาคสนาม	130
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลในการวิจัย	132
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	133
- การประเมินความสอดคล้อง (IOC) เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	146
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์	158
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ	159
หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือการวิจัย	162
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	163

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน	13
2.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา (CIPPA MODEL)	41
3.1 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design	81
4.1 คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการทดสอบชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	88
4.2 คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการทดสอบชุดฝึกทักษะคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	89
4.3 ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75	89
4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	90
4.5 ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA	91
ภาคผนวก ก.1 แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผู้เชี่ยวชาญ	127
ภาคผนวก ก.2 ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม	129
ภาคผนวก ก.3 ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม	130
ภาคผนวก ก.4 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂) ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม	131

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
ภาคผนวก ข.1 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผู้เชี่ยวชาญ	146
ภาคผนวก ข.2 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	149
ภาคผนวก ข.3 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	155

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกยุคปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในลักษณะไร้พรมแดน อันเป็นยุคที่มีพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ ได้เข้ามาใกล้ชิดกันมากขึ้นและมีความเชื่อมโยงระหว่างกันมากขึ้น เกิดการแพร่กระจายเชื่อมโยงถึงกันทั่วโลกของข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกในยุคปัจจุบันส่งผลให้ผู้คนในประเทศต่าง ๆ ต้องติดต่อสื่อสารระหว่างกันมากขึ้น ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญของการสื่อสาร แม้บุคคลจะมีศักยภาพหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่น ๆ แต่หากด้อยความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนถูกกลดทอนลง ความเข้าใจในภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่คนยุคนี้จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างจริงจัง การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553 : 220)

สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของเข้ามามีส่วนสนับสนุนและพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะภาษาต่างประเทศ รวมถึงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศาสนา วัฒนธรรม และภาษาของประเทศอื่น ๆ และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์อีกด้วย จึงเป็นที่มาให้สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่

ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (สำนักวิชาการ และมาตรฐานการศึกษา. 2551 : 1)

ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งเป็นภาษาหนึ่งขององค์กรสหประชาชาติ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในประชาคมโลก เพราะภาษาจีนมิใช่สื่อสารกันเพียงในประเทศจีนเท่านั้น หากแต่มีผู้นิยมใช้กันทั่วโลกและนิยมใช้มากที่สุดอีกด้วย ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้นทันเหตุการณ์กับการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลกาภิวัตน์ ซึ่งเกิดเสรีนิยมทางการค้า การพัฒนาเทคโนโลยีและการไหลเวียนสารสนเทศอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจที่อาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2556 : 1) โดยจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและความสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยและจีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2556 : 3) สอดคล้องกับความคิดเห็นของชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2558 : 1) ซึ่งกล่าวว่า ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นทักษะความสามารถที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน การพัฒนาแต่ละทักษะสามารถเอื้อต่อการพัฒนาทักษะอีกทักษะหนึ่งได้ การพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น ควรจะดำเนินการควบคู่กันไปอย่างเหมาะสม ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้สอนที่จะนำทักษะเหล่านี้มาเป็นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษา ที่ครบถ้วนสมบูรณ์และเป็น การปูพื้นฐานนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาขั้นสูงต่อไป

การพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียนจำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน นอกจากจะมีเทคนิคการสอนที่ดีแล้ว สื่อนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ก็มีส่วนสำคัญในการพัฒนาทักษะของผู้เรียน การฝึกทักษะโดยใช้ชุดฝึกทักษะเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการแก้ปัญหาของผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน ผู้เรียนสามารถประเมินตนเองได้จากผลการทำงานชุดฝึกทักษะ ผู้เรียนสามารถจุดเด่นจุดบกพร่องของตนเองได้ทันทีหลังจากได้ทำชุดฝึกทักษะ ทำให้สามารถนำไปแก้ไขหรือพัฒนาตนเองได้ต่อไป ทำให้ผู้เรียนมีความแม่นยำ คล่องแคล่วในแต่ละทักษะมากขึ้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะสามารถใช้เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือช่วยส่งเสริมทักษะการใช้ภาษา

ให้ดีขึ้น แต่จะต้องได้รับการส่งเสริมและการเอาใจใส่จากครูผู้สอน คำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้นในขณะที่เดียวกันการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกจะทำให้ครูผู้สอนรู้ถึงจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของผู้เรียนได้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนหรือแก้ไขปัญหาที่ทันที่ (อารยา เกลือศิริ, 2551 : 3) สอดคล้องกับแนวคิดของสวีย์ มูลคำ (2550 : 53 - 54) ที่กล่าวว่าแบบฝึกทักษะที่ดีจะฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินตนเอง เป็นแนวทางทบทวนบทเรียนได้ สอดคล้องกับแนวคิดของถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ที่กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแก้ปัญหาในการเรียนรู้และการพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนและสามารถเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ดารณี โพธิ์ไทร (2552 : 21) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าแบบฝึกทักษะมีความสำคัญเนื่องจากเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ใช้ในการฝึกฝนและเสริมทักษะทางภาษาที่สามารถแก้ไขทักษะของนักเรียนได้ดี สามารถทดสอบและประเมินผล ทำให้ครูทราบข้อบกพร่องของนักเรียนเฉพาะจุด นักเรียนสามารถทราบผลความก้าวหน้าของตนเอง เกิดความสนุกสนานขณะที่เรียน ทำความเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถนำมาฝึกซ้ำทบทวนตนเอง จดจำเนื้อหาได้คงทน ดังนั้นจึงเชื่อว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะจะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากประสบการณ์การจัดการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนของนักเรียน โรงเรียนวชิรวิทย์ อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ทำให้ผู้วิจัยทราบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งยังไม่สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนยังขาดความรู้ ทักษะกระบวนการคิด จึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาด้านการเรียนวิชาภาษาจีน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนยังไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนเท่าที่ควร ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายและไม่สนใจที่จะเรียน ทำให้เกิดปัญหาการเรียนการสอน ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาจีนอยู่ในทางลบ สอดคล้องกับรายงานประจำปีของสถานศึกษา (Self Assessment Report) ของโรงเรียนวชิรวิทย์ ประจำปีการศึกษา 2558 - 2560 จะเห็นว่าผลการเรียนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาจีนนั้น อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ (โรงเรียนวชิรวิทย์, 2560 : 3) สมควรที่จะได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพมากขึ้น โดยเฉพาะครูควรเน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตามแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้โดยอาศัย

ความพร้อมของผู้เรียน เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ จากการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การฝึกฝนทักษะกระบวนการควบคู่ไปกับเนื้อหาความรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและทำให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ (วิภาทร เขตจำนนท์. 2556 : 24) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ CIPPA Model (ทีศนา แจมมณี. 2551 : 282 - 284) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองความต่างของผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สร้างมีความคงทนในการเรียนรู้และทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น โดยเน้นการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนเรียนรู้ตามแบบบูรณาการ และตอบสนองความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเองและพึ่งตนเองแล้ว ยังต้องพึ่งการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้งต้องอาศัยทักษะกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองและความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้น จะมีความลึกซึ้งและอยู่คงทนมากขึ้น ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชรพี โสดาจันทร์ (2557 : 87 - 88) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ CIPPA MODEL ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนรู้ตามรูปแบบ CIPPA พบว่า สูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของเดือนใจ ทองศรี (2553 : 53) ได้วิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลชิปปาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนแสงชนูทิศ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลชิปปาของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ความพึงพอใจของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก จึงเชื่อได้ว่าแนวการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA เหมาะในการนำรูปแบบนี้มาใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาจีนของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

จากเหตุผลที่กล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจในการพัฒนาชุดฝึกทักษะทางภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นสื่อในการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง สร้างความคงทนในการเรียนรู้ โดยเน้นการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และยังเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนมากที่สุดต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงขึ้น
3. ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และกลุ่มชั้นอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวชิรวิทย์ อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2561 จำนวน 530 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/10 โรงเรียนวชิรวิทย์ อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2561 จำนวน 50 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม
3. ตัวแปร
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดฝึกทักษะภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง ทั้งนี้รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ใช้บทเรียนรวมทั้งสิ้น 6 บทเรียน บทเรียนละ 2 ชั่วโมง ดังนี้
- 1) ฉันทหลงทาง
 - 2) โรงพยาบาลไปอย่างไร
 - 3) ฉันทไม่ค่อยสบาย
 - 4) ฉันทอยากจองห้องเตียงคู่
 - 5) เที่ยวยูนานาน 12 วัน และ
 - 6) เป้าหมายของฉันท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ชุดฝึกทักษะ** หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะภาษาจีน ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทั้งหมด 6 ชุด ได้แก่ 1) ฉันทหลงทาง 2) โรงพยาบาลไปอย่างไร 3) ฉันทไม่ค่อยสบาย 4) ฉันทอยากจองห้องเตียงคู่ 5) เที่ยวยูนานาน 12 วัน และ 6) เป้าหมายของฉันท
2. **การพัฒนาชุดฝึกทักษะ** หมายถึง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยมีเนื้อหาบทเรียนทั้งสิ้น 6 บท ดังนี้ 1) ฉันทหลงทาง 2) โรงพยาบาลไปอย่างไร 3) ฉันทไม่ค่อยสบาย 4) ฉันทอยากจองห้องเตียงคู่ 5) เที่ยวยูนานาน 12 วัน และ 6) เป้าหมายของฉันท
3. **ทักษะทางภาษาจีน** หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
4. **รูปแบบ CIPPA** หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างผูกพันจนกระทั่งเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ มีขั้นตอนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนมี 7 ขั้น ดังนี้ 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม 2) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ 3) ขั้นศึกษาทำความเข้าใจ เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ 4) ขั้นแลกเปลี่ยนความเข้าใจ 5) ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ 6) ขั้นนำเสนอข้อมูล และ 7) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้
5. **แผนการจัดการเรียนรู้** หมายถึง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
6. **ประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะ** หมายถึง ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
 - 75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ หาได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนรายบุคคลในการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้คะแนนร้อยละ 75 ขึ้นไป

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ หาได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้คะแนนร้อยละ 75 ขึ้นไป

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางทักษะภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ

8. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 หลังการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 เป็นคะแนนที่วัดได้จากการสอบถามความพึงพอใจมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ชุดฝึกทักษะ
3. ทักษะทางภาษาจีน
4. ทฤษฎีรูปแบบ CIPPA
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. ประสิทธิภาพ
8. ความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศไทย
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2551

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองของประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มขึ้น เมื่อกระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ทันท่วงทีกับการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลกาภิวัตน์ ซึ่งเกิดเสรีนิยมทางการค้า การพัฒนาเทคโนโลยี และการไหลเวียนสารสนเทศอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ที่ประกาศใช้หลักสูตร โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งของรัฐและเอกชนจำนวนมากจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจที่อาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2556 : 1)

จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ภาษาจีน

จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและความสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งทักษะการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย - จีน ด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วย 4 สาระ ดังนี้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556 : 3 - 4)

สาระที่ 1 การใช้ภาษาจีนในการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน และแสดงออก แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระอื่น เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก ทั้งนี้ เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 8 มาตรฐาน ดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความหมายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และ สังคม

สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาจีน

สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดตามสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 สาระการเรียนรู้ 8 มาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง ความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ นำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความหมายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และ สังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบ อาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ มีเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ การที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาจีน ได้อย่างมีคุณภาพนั้น ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้เป็นกรอบสำหรับการเรียนรู้ภาษาจีนไว้ ดังนี้

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่ป็นสารคดีและบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ประเด็น ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกละแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

เลือกใช้ภาษานำเสียงและกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอธิบาย อภิปรายวิถีชีวิต ความคิดความเชื่อ และ

ที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

อธิบาย เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง โครงสร้างประโยค ข้อความ ตำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยวิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิตความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

ค้นคว้า สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง – พูด - อ่าน - เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600 - 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

คำอธิบายรายวิชา ภาษาจีน (เพิ่มเติม)

ศึกษาระบบการสะกดเสียงอ่านอักษรภาษาจีนด้วยระบบสัทอักษร (pinyin) โครงสร้าง และหลักการเขียนตัวอักษรจีน คำศัพท์ ประโยค โดยฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนคำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร หรือนำเรื่องราวใกล้ตัว ทั้งในสถานศึกษา และในชีวิตประจำวัน ศึกษาวัฒนธรรม ประเพณี และธรรมเนียมปฏิบัติของเจ้าของภาษา เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของสองชาติ เล็งเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียนภาษาจีน อันจะนำไปสู่การเกิดสุนทรียภาพและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการออกเสียงด้วยระบบสัทอักษร (pinyin) และสามารถออกเสียง สำเนียง ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการเขียนตัวอักษรจีน โครงสร้างประโยค อย่างง่าย ๆ และการใช้คำศัพท์ภาษาจีนเบื้องต้นในชีวิตประจำวัน
3. นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนคำศัพท์และบทสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
4. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเอง และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวได้ ทั้งการแนะนำตนเอง ขอร้อง ขอบคุณ ขอโทษ หรือการอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มา
5. นักเรียนมีความรู้ ความสนใจ และมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีนต่อไป หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน
หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน (เพิ่มเติม) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตาราง 2.1 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน (เพิ่มเติม) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 0.5
หน่วยการเรียนรู้ เวลา 20 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้	ชื่อหน่วยการเรียนรู้/แผนการจัดการเรียนรู้	เวลา(ชั่วโมง)
1	- รูปประโยค	2
	- ประเภทของคำ	2
2	- ฉันทลางทาง	2
	- โรงพยาบาลไปอย่างไร	2
	- ฉันทไม่สบาย	2
	- ฉันทอยากจองห้องพักเตียงคู่	2
	- เกี่ยวยูนนาน 12 วัน	2
	- เป้าหมายของฉันท	2
3	- มารยาทของคนจีน	2
	- วันสำคัญของไทยและจีน	2
รวม		20

ที่มา : หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวชิรวิทย์ (2554 : 25)

การวัดและการประเมินผล

1. คะแนนระหว่างภาค : ปลายภาค 70 : 30 แบ่งเป็น
2. คะแนนเก็บระหว่างภาค 20 คะแนน
3. คะแนนสอบกลางภาค 20 คะแนน
4. คะแนนสอบปลายภาค 30 คะแนน
5. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน 10 คะแนน

(เข้าเรียนสม่ำเสมอ ส่งงานตรงเวลา กระตือรือร้น/มีส่วนร่วมในกิจกรรมในห้องเรียน

มีระเบียบวินัย)

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 ชั่วโมง ดังนี้

1. ฉันทเพลงทาง เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง
2. โรงพยาบาลไปอย่างไร เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง
3. ฉันทไม่สบาย เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง
4. ฉันทอยากจองห้องพักเตียงคู่ เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง
5. เทียวขุนนาน 12 วัน เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง
6. เป้าหมายของฉัน เวลาเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง

ชุดฝึกทักษะ

การเรียนรู้ที่ดีผู้เรียนจะต้องมีทักษะสามารถแก้ปัญหาและพัฒนาความรู้ได้ด้วยตนเอง จึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทน ทำให้สามารถนำประยุกต์ใช้และแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ และการเรียนด้วยเนื้อหาอย่างเดียวนั้น ผู้เรียนจะไม่สามารถทราบถึงข้อบกพร่องหรือขีดความสามารถของตนเองได้ จึงจำเป็นจะต้องมีการฝึกทักษะเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองมีความรู้และสามารถในการแก้ปัญหานั้น ๆ ได้มากน้อยเพียงใด

ความหมายของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึก แบบฝึกหัดหรือชุดการฝึกไว้ ดังนี้

ปาริชาติ สุวรรณกลาง (2550 : 23) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียน ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะทั้งยังช่วยแบ่งเบาภาระครูผู้สอน ซึ่งประโยชน์ของแบบฝึกทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น มีความเชื่อมั่น ฝึกทำงานด้วยตนเอง ทำให้มีความ

รับผิดชอบ และทำให้ครูทราบปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียนในเรื่องที่เรียน ทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ทันที นอกจากนี้แบบฝึกยังเปิดโอกาสให้เด็กฝึกทักษะอย่างเต็มที่ ทั้งยังช่วยให้คงอยู่นาน และเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจบบทเรียนแต่ละครั้ง อีกด้วย

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 53) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยส่งเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้ เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้นทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551 : 111) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า เป็นแบบฝึกหรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งที่เป็นสื่อเพิ่มเติม หรือเสริมสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกทักษะจะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

ปราณี จินตฤทธิ์ (2552 : 32) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า เป็นงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำด้วยตนเองภายหลังจากได้เรียนบทเรียน เพื่อเป็นการทบทวนและฝึกทักษะในเรื่องที่เรียนผ่านมาแล้ว

ประภาพร ถิ่นอ่อง (2553 : 29) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า เป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยที่กิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น เพราะมีรูปแบบหรือลักษณะที่หลากหลาย

สุคนธ์ สนิธพานนท์ และคณะ (2553 : 12) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า เป็นนวัตกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนศึกษาและใช้สื่อต่าง ๆ ในชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนสร้างขึ้น ชุดฝึกทักษะเป็นรูปแบบการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยคำแนะนำให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีขั้นตอนที่เป็นระบบชัดเจน จนกระทั่งนักเรียนสามารถบรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนเป็นผู้ศึกษาชุดฝึกทักษะด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษาและให้คำแนะนำ ซึ่งในชุดฝึกทักษะนั้นประกอบไปด้วยสื่อ อุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ปัจจุบันได้มีผู้พัฒนาชุดการสอนที่มีกิจกรรมเน้นการฝึกทักษะการคิดเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิดซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต

สมพร ตอยยี่ปี (2554 : 37) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่าชุดฝึกทักษะมีความสำคัญต่อการเรียน การสอนในรายวิชาต่าง ๆ เพราะจะช่วยให้แก่นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียน และยังสามารถทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง

กฤษมันต์ วัฒนารรงค์ (2556 : 106) ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า เป็นสื่อและวิธีการสอนที่นำมาใช้สำหรับการสอนของครูและใช้สำหรับการเรียนของผู้เรียน ประกอบด้วยสื่อการสอนทั้งในรูปของวัสดุ อุปกรณ์และเทคโนโลยีวิธีการต่าง ๆ ซึ่งมีกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบบนฐานของทฤษฎีการเรียนรู้และมีการตรวจสอบประสิทธิภาพก่อนการนำไปใช้ และใช้ได้ผลดี

จากความหมายของชุดฝึกทักษะข้างต้นสรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะหมายถึงสื่อการเรียนรู้ซึ่งอาจจะอยู่ในหนังสือ รวมถึงการฝึกปฏิบัติที่ช่วยส่งเสริมทักษะผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี เน้นกระบวนการทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว ทำให้เกิดความคงทนในการจดจำเนื้อหาที่เรียนผู้เรียนสามารถทราบความก้าวหน้าของตนเองจากการทำชุดฝึกทักษะ อีกทั้งชุดฝึกทักษะยังเป็นเครื่องมือเพื่อแบ่งเบาภาระในการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอน ช่วยให้ผู้สอนสามารถตรวจสอบความครอบคลุมในเนื้อหา รวมทั้งทำให้ทราบปัญหาของนักเรียนในเรื่องที่เรียนได้อีกด้วย

ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี

ในการจัดทำชุดฝึกทักษะให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่เราจะฝึก ดังที่มีนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

สุคนธ์ สนิทพานนท์ และคณะ (2553 : 98) ได้เสนอแนวคิดในการสร้างชุดการฝึกแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ที่ดีไว้ว่า ผู้สร้างควรคำนึงถึงองค์ประกอบ 6 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ควรมีแบบฝึกทักษะหลาย ๆ แบบในชุดการฝึก หรือแบบฝึกทักษะ เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และควรมีรูปแบบที่เร้าความสนใจผู้เรียนได้ลองความสามารถของตน
2. ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในชุดการฝึก หรือแบบฝึกทักษะ หรือนำมาประยุกต์ใช้ในการตอบในแบบฝึกทักษะ
3. สำนวนภาษาง่าย เหมาะกับวัยของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง
4. ชุดการฝึก หรือแบบฝึกทักษะแต่ละชุดนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล
5. ชุดฝึกทักษะ หรือแบบฝึกทักษะควรฝึกความสามารถของผู้เรียนหลาย ๆ ด้าน
6. ควรฝึกทักษะการเรียนรู้ในด้านความคิดหลาย ๆ รูปแบบ เช่น คิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์

ประภาพร ถิ่นอ่อง (2553 : 33) ได้เสนอแนวคิดว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีต้องมีจุดหมายที่แน่นอนจะทำการฝึกทักษะด้านใด ควรใช้ภาษาง่าย ๆ และมีความน่าสนใจ เรียงลำดับจากง่ายไปหายากให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีเนื้อหาตรง จัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจและเกิดประสิทธิภาพในการเรียน

ปราณี จิณฤทธิ์ (2552 : 32) ได้เสนอแนวคิดว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีต้องสร้างให้เกี่ยวข้องกับบทเรียนเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่งและใช้ซ่อมเสริมเด็กอ่อนได้มีความหลากหลายในแบบฝึกชุดหนึ่ง ๆ มีคำสั่งที่ชัดเจน เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดทำทลายความสามารถมีความเหมาะสมกับวัย ใช้เวลาฝึกไม่นาน ผู้ฝึกสามารถนำประโยชน์จากการทำแบบฝึกไปประยุกต์ปรับเปลี่ยนนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 60 - 61) ได้เสนอแนวคิดว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ความครอบคลุมความสอดคล้องกับเนื้อหา รูปแบบน่าสนใจ และคำสั่งชัดเจน และได้สรุปลักษณะของแบบฝึกไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาไทย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความน่าสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง

และได้แนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะของแบบฝึกไว้ 10 ข้อ ดังนี้

1. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำคำสั่งหรือตัวอย่างวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไปเพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ
2. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อย ใช้ได้นาน ๆ และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกหัดที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อหน่ายในการทำและเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดให้โดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความในใจของนักเรียนเพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกหัดที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเองให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตนเองเคยใช้จะทำให้นักเรียนสนใจเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้นและจะรู้จักความรู้ในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกหัดที่ดีควรจะสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง กลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ดีควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงไปคู่กับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอและควรใช้ได้ทั้งในและนอกบทเรียน

10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 20) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ลักษณะของแบบฝึกหัดและแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ว่า 2 ประการ ดังนี้

1. จุดประสงค์

1.1 จุดประสงค์ชัดเจน

1.2 สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้

2. เนื้อหา

2.1 ถูกต้องตามหลักวิชา

2.2 ใช้ภาษาเหมาะสม

2.3 มีคำอธิบายและคำสั่งที่ชัดเจน ง่ายต่อการปฏิบัติตาม

2.4 สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้

2.5 เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.6 มีคำถามและกิจกรรมที่ท้าทายส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ของธรรมชาติวิชา

2.7 มีกลยุทธ์การนำเสนอและการตั้งคำถามที่ชัดเจน นำสนใจปฏิบัติได้สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีควรมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะด้านใด ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่าย รูปแบบของชุดฝึกมีความหลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหา ชุดฝึกมีความท้าทายความสามารถของผู้เรียน เนื้อหามีความครอบคลุมสอดคล้องกับที่เรียนมา มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยากเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะที่ดีนั้นนอกจากจะทำให้การจัดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์แล้วเป็นยังให้ประโยชน์กับครูผู้สอนและนักเรียน ซึ่งมีนักการศึกษา ได้อธิบายประโยชน์ของชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะว่า เป็นสื่อการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแก้ปัญหา และการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ และสามารถเรียนรู้ได้ โดยสรุปได้ 4 ข้อ ดังนี้

1. เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
2. ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การคิดวิเคราะห์และการเขียน
3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ปาริชาติ สุพรรณกลาง (2550 : 23) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะทั้งยังช่วยแบ่งเบาภาระครูผู้สอน ซึ่งประโยชน์ของแบบฝึกทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น มีความเชื่อมั่น ฝึกทำงานด้วยตนเอง ทำให้มีความรับผิดชอบและทำให้ครูทราบปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียนในเรื่องที่เรียน ทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ทันที นอกจากนี้แบบฝึกยังเปิดโอกาสให้เด็กฝึกทักษะอย่างเต็มที่ ทั้งยังช่วยให้คงอยู่ได้นาน และเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจบบทเรียนแต่ละครั้งอีกด้วย

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 53 - 54) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของ ชุดฝึกทักษะว่า ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะสามารถแบ่งได้ 12 ข้อ ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย
5. ช่วยลดภาระครู
6. ช่วย让孩子ฝึกฝนได้อย่างเต็มที่
7. ช่วยพัฒนาตามความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. ช่วยเสริมให้ทักษะคงทน ซึ่งลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนี้ได้แก่
 - 8.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 8.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 8.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก
9. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
10. ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเอง
11. ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน
12. ประหยัดค่าใช้จ่ายแรงงานและเวลาของครู

อุษณีย์ เสือจันทร์ (2553 : 17 - 18) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะว่า ชุดฝึกช่วย ในการฝึกเสริมทักษะ ทำให้จดจำเนื้อหาได้คงทนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน สามารถนำมาแก้ปัญหา เป็นรายบุคคลและรายกลุ่มได้ดี ผู้เรียนสามารถนำมาทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนทราบ ความก้าวหน้าของตน เป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนใช้ประเมินผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีว่านักเรียน เข้าใจมากน้อยเพียงใด

สมพร ตอยีปี (2554 : 37) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะว่า ชุดฝึกมี ความสำคัญต่อการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ เพราะจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนและ ยังสามารถทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง

จากประโยชน์ของชุดฝึกที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นใน เรื่องของการแก้ปัญหาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ทำให้นักเรียนสามารถจดจำและเข้าใจบทเรียนได้ดี ขึ้น นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการทำงานด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบและทำให้ครูทราบปัญหาและ ข้อบกพร่องของนักเรียน เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงหรือพัฒนาการเรียนการสอนได้รวดเร็วและตรงจุด มากขึ้น

แนวคิดและหลักการการสร้างชุดฝึกทักษะ

ในการจัดทำชุดฝึกทักษะให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่เราจะฝึก ตลอดจนการศึกษาแนวคิดและหลักการสร้างชุดฝึกทักษะ ดังที่มึนักรศึกษาได้เสนอแนวคิดแนวคิดและหลักการสร้างชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 54 - 55) ได้เสนอแนวคิดและหลักการสร้างชุดฝึกทักษะว่า การศึกษาในเรื่องจิตวิทยาการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ผู้สร้างแบบฝึกไม่ควรละเลยเพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิตและพฤติกรรมที่ตอบสนองนานาประการ โดยอาศัยกระบวนการที่เหมาะสมและเป็นวิธีที่ดีที่สุด การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้

จากข้อมูลที่นักจิตวิทยาได้ทำการค้นพบ และทดลองไว้แล้ว สำหรับการสร้างแบบฝึกในส่วนที่มีความสัมพันธ์กันดังนี้

1. ทฤษฎีการลองถูกลองผิดของธอร์นไคค์ ซึ่งได้สรุปเป็นกฎเกณฑ์การเรียนรู้ 3 ประการ คือ
 - 1.1 กฎความพร้อม หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลพร้อมที่จะกระทำ
 - 1.2 กฎผลที่ได้รับ หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำซ้ำง่าย
 - 1.3 กฎการฝึกหัด หมายถึง การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ดังนั้นผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่าง ๆ ในแบบฝึกให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ
2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ซึ่งมีความเชื่อว่า สามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดโดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึทางด้านจิตใจของบุคคลผู้นั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไร เขาจึงได้ทดลองและสรุปว่าบุคคลสามารถเรียนรู้ด้วยการกระทำ โดยมี การเสริมแรงเป็นตัวการ เป็นบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคุมกันในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เข้มข้น
3. วิธีการสอนของกาเย่ ซึ่งมีความเห็นว่าการเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก การสร้างแบบฝึก จึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับจากง่ายไปหายาก
4. แนวคิดของบลูม ซึ่งกล่าวถึงธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกันผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน

สุคนธ์ สิ้นทพานนท์ และคณะ (2553 : 90 – 98) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างชุดฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน จึงต้องมีความรู้

ความเข้าใจเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ เป็นอย่างดี ซึ่งมีหลักการสร้าง 6 ประการ ดังนี้

1. จัดเนื้อหาสาระในการฝึกตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
2. เนื้อหาสาระและกิจกรรมการฝึกเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน
3. การวางรูปแบบของแบบฝึกทักษะมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องและเนื้อหาสาระ
4. แบบฝึกทักษะต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนอ่านเข้าใจ เรียนจากง่ายไปยาก
5. มีความถูกต้อง ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาตรวจสอบให้ดียิ่งขึ้นให้มีข้อผิดพลาด
6. กำหนดเวลาที่ใช้แบบฝึกทักษะแต่ละตอนให้เหมาะสม

สมพร ตอยยีปี (2554 : 39) ได้เสนอแนวคิดและหลักการสร้างชุดฝึกทักษะว่า การสร้างชุดฝึกทักษะต้องมีหลักการ และแนวทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดแบบฝึกที่ชัดเจน แน่นนอน และภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย ควรมีความยากง่ายแตกต่างกันและต้องมีหลายรูปแบบ เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ แบบฝึกนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มาก ไม่ว่าจะเป็นด้านผู้เรียนทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในบทเรียนดียิ่งขึ้น และในด้านครูผู้สอน เกี่ยวกับเนื้อหาวิธีการสอน และกิจกรรม เพื่อพัฒนาทักษะของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2558 : 467 - 468) ได้เสนอแนวคิดและหลักการสร้างชุดฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ต้องสร้างแบบฝึกให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยา และพัฒนาการของเด็กตามลำดับชั้น การเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะนั้นต้องอาศัยภาพจูงใจนักเรียน และควรจัดเรียงเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปยากเพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจทำแบบฝึก
2. มีจุดหมายที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะทางด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ถ้าสามารถแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยตามความสามารถ แล้วจึงจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่ม
4. แบบฝึกที่ดีต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ ที่นักเรียนอ่านเข้าใจแบบฝึกได้ด้วยตนเอง
5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ครูต้องพิจารณาให้รอบคอบ โดยการทดลองทำด้วยตนเองเสียก่อน เพื่อไม่ให้มีข้อผิดพลาด
6. การให้นักเรียนทำแบบฝึกทุกครั้ง เวลาต้องเหมาะสมกับช่วงความสนใจของนักเรียน

สรุปได้ว่า การสร้างชุดฝึกทักษะต้องมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ มีการจัดเรียงเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปยาก มีความถูกต้องครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนด้วยรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองต่อความแตกต่างของบุคคล ที่สำคัญชุดฝึกทักษะที่ดีจะต้องทำในช่วงเวลาที่เหมาะสมกับ

ความสนใจของผู้เรียน เพราะบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้ดีและจะยังรักษาระดับความสนใจต่อสิ่งเร้านั้น

ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะ

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 65) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะว่า ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกจะคล้ายคลึงกับการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาประเภทอื่น ๆ ซึ่งมีรายละเอียด 10 ประการ ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น
 - ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะทำการสอน
 - ปัญหาการผ่านจุดประสงค์ของนักเรียน
 - ผลจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ศึกษารายละเอียดในหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์และกิจกรรม
3. พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้อ 1 โดยการสร้างแบบฝึกและเลือกเนื้อหาในส่วนที่จะสร้างแบบฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้างกำหนดเป็น โครงเรื่องไว้
4. ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง
5. ออกแบบชุดฝึกแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลายน่าสนใจ
6. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุดพร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

7. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
8. นำไปทดลองใช้แล้วบันทึกผลเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
10. นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะว่า ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกหัด และแบบฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น
 - 4.1 แบบทดสอบก่อนฝึก
 - 4.2 บัตรคำสั่ง

4.3 ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ

4.4 แบบทดสอบหลังฝึก

5. นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6. ปรับปรุงพัฒนาให้สมบูรณ์

การจูงใจผู้เรียนสามารถทำได้ โดยการทำให้แบบฝึกจากง่ายไปหายากเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ติดตามต่อไปและทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกควรเป็นแบบสั้น ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายการนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตและการเรียนรู้มาให้นักเรียน โดยทดลองทำภาษาที่ใช้พูดใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกหัดในสิ่งที่ใกล้ตัวจะทำให้จำได้แม่นยำ ผู้เรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย

สรุปได้ว่าการสร้างชุดฝึกทักษะมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษา วิเคราะห์เนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ให้ละเอียดและครอบคลุม
2. ออกแบบรูปแบบของชุดฝึกทักษะให้มีความหลากหลายเพื่อตอบสนองต่อความถนัดของผู้เรียนรายบุคคล
3. กำหนดรูปแบบของชุดฝึกทักษะให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่จะสร้าง เนื้อหาสาระ ความพร้อมของผู้เรียน รวมถึงเวลาในการทำชุดฝึกทักษะ
4. คำสั่ง คำชี้แจงและเนื้อหาของชุดฝึกที่สร้างจะต้องมีความถูกต้องชัดเจนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน
5. ครูผู้สอนตรวจสอบรูปแบบ เนื้อหาสาระ ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียงลำดับความยากง่ายว่าถูกต้องชัดเจนและครอบคลุม โดยการทดลองทำชุดฝึกทักษะด้วยตนเอง
6. ปรับปรุงข้อผิดพลาด และพัฒนาชุดฝึกทักษะให้สมบูรณ์ ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ทักษะทางภาษาจีน

การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร การฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอนภาษาจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาจีนในระดับต้น เนื่องจากทักษะเพื่อการสื่อสารเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้และการพัฒนาไปสู่ทักษะอื่น ๆ ต่อเนื่องกันไป นอกจากนี้ทักษะพื้นฐานเหล่านี้ยังเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอยู่เป็นประจำ และปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านการสื่อสารและ

คมนาคมเปิดโอกาสให้ประชาคมโลกติดต่อสื่อสารสารกัน ในทางตรงได้มากขึ้น ทำให้เกิดช่องทางการแสวงหาผลประโยชน์จากการใช้ภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น ความจำเป็นในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน จึงมีความสำคัญมากขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในทักษะการสื่อสารภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาที่สองที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน จึงมีความสำคัญและมีประโยชน์อย่างยิ่ง ซึ่งทักษะการสื่อสารภาษาจีน แบ่งออกเป็น 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะภาษาจีน

ทักษะการฟัง

ทักษะการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้มากที่สุด บางครั้งอาจมีผู้เข้าใจว่าการฟังเหมือนการได้ยิน แต่ในความเป็นจริงแล้วการฟังกับการได้ยินมีความหมายแตกต่างกัน การฟังมีความเกี่ยวข้องกับการตั้งใจฟังต่างจากการได้ยินซึ่งเป็นเพียงการรับรู้เสียงด้วยหูเท่านั้น การฟังไม่ใช่เป็นเพียงการได้ยิน หากแต่เมื่อได้ยินแล้วผู้ฟังสามารถรับรู้ เข้าใจและแปลความหมายสิ่งที่ผู้พูดพูด รวมถึงการแสดงออก หรือการตอบสนองได้อย่างเหมาะสม การฟังมีความจำเป็นอย่างมากต่อการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ในชีวิตประจำวัน การฟังจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเกิดประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย ซึ่งสามารถนำมาพัฒนาตนเองได้ในหลาย ๆ ด้าน

ความหมายของทักษะการฟัง

จากการศึกษาความหมายของการทักษะการฟังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของการฟังไว้ดังต่อไปนี้

สุธาพร ฉายะรติ (2552 : 18) อธิบายความหมายของทักษะการฟังว่า การฟังจะมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้ฟังมีความตั้งใจและสนใจต่อการฟังแต่ละครั้ง เพราะการฟังมีหลายระดับ สำหรับการฟังภาษาต่างประเทศ ผู้ฟังจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางภาษาศาสตร์ บริบทสถานการณ์ เป็นต้น

รอสต์ (Rost. 2002 : 4) อธิบายความหมายของทักษะการฟังว่าเป็นกระบวนการของการรับรู้สิ่งที่ผู้พูดกล่าวอย่างแท้จริง (Receptive Orientation) เป็นการสร้างและการแสดงความหมาย (Constructive Orientation) เป็นการเจรจาตกลงความหมายกับผู้พูดและการตอบสนอง (Collaborative Orientation) และเป็นการสร้างสรรค์ความหมายผ่านการเชื่อมโยงการจินตนาการและการเข้าอกเข้าใจกัน (Transformative Orientation) ดังนั้นการฟังจึงเป็นกระบวนการตีความหมายที่ซับซ้อน ซึ่งผู้ฟังจะจับคู่สิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่เคยรู้มาแล้ว

เฮดจ์ (Hedge. 2000 : 230 - 235) อธิบายความหมายของทักษะการฟังว่า ทักษะการฟังประกอบด้วยกระบวนการฟังในระดับล่าง (Bottom - up Processes) ซึ่งผู้ฟังจะต้องใช้ข้อมูลจากสิ่งที่

ได้ยินเพื่อเข้าใจความหมาย เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับคำ วลี ประโยค อนุประโยค รวมทั้งระบบการใช้เสียงสูงต่ำ นอกจากนี้การฟังยังประกอบด้วยกระบวนการฟังในระดับบน (Top - down Processes) นั่นคือผู้ฟังจะต้องสรุปความหมายจากร่องรอยในบริบท (Contextual Clues) และจากความรู้เดิม (Prior Knowledge) ในการตีความสิ่งที่ได้ฟัง

เฮลเกิเซน (Helgesen, 2003 : 24) อธิบายความหมายของทักษะการฟังว่าเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้เราเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน ในขณะที่เราฟังเราไม่เพียงแต่ได้ยินเท่านั้น แต่เรายังเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ฟังกับข้อมูลเดิมที่เราจำแล้ว เมื่อเรารวมเอาสิ่งที่เราได้ยินเข้ากับความคิดและประสบการณ์ที่เรามี เราก็จะสร้างความหมายได้ ในการฟังเรามักจะมีจุดหมายหรืออาจจะพูดได้ว่าเราไม่ได้ฟังแต่คำเท่านั้น แต่เราจะฟังเพื่อหาความหมายที่อยู่ในคำหรือข้อความที่เราได้ยิน

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังคือกระบวนการรับข้อมูลข่าวสาร ผู้ฟังได้ยินเสียงจากผู้พูด อาจจะใช้สื่อหรืออุปกรณ์ช่วยในการฟังเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่ชัดเจนขึ้น การฟังมีหลายระดับ เช่น ระดับล่างและระดับบน ระดับล่างผู้ฟังสามารถสร้างความหมายตามจุดประสงค์ที่ผู้พูดสื่อถึงผู้ฟัง และระดับบนผู้ฟังสามารถสรุปสิ่งที่ได้ยินแล้วตอบสนองต่อผู้พูดตรงจุด เป็นต้น ประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับผู้ฟังว่ามีความสนใจ มีความตั้งใจ มีความรู้ทางภาษา การตีความ รวมถึงประสบการณ์หรือข้อมูลเดิมของผู้ฟัง

ความสำคัญของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญมากในการใช้ชีวิตประจำวันของมนุษย์ในสังคม เกี่ยวข้องกับทุกขั้นตอนชีวิตทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะการฟังภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะในการฟังอย่างยิ่ง ซึ่งนักวิจัยได้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟัง ดังนี้

อาภาณี โคตะดี (2550 : 14) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังว่า การฟังเป็นทักษะแรกที่ใช้ในการสื่อสาร และใช้มากที่สุดในการดำรงชีวิตประจำวัน ถ้าผู้ฟังเข้าใจความหมายสิ่งที่ได้ฟังก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารและการประกอบอาชีพ

พิศพิมล ชื่นชม (2554 : 21) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังว่า ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟังนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะว่าการที่จะพูดตอบได้หรือแสดงความคิดเห็นได้ ต้องฟังเข้าใจก่อน การฟังจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ อีกทั้งช่วยให้ผู้ฟังเกิดประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน

สุวรรณ พินิจ (2552 : 18) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังว่า การฟังมีความสำคัญต่อคนเราเป็นอันมาก เพราะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ ถ้าเราฟังและเข้าใจความหมายได้เป็นอย่างดีแล้ว เราสามารถที่จะสื่อความหมายกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

ณัฐจิรา ทิศน์แก้ว (2550 : 19) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการฟังว่า การฟังเป็นพื้นฐานของทักษะการพูด อ่าน เขียน การฟังจะมีอยู่ตลอดเวลาที่มนุษย์ยังตื่นอยู่ การฟังมีความสัมพันธ์กับการพูดเพราะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเมื่อมีการพูดที่ไหนจะต้องมีผู้ฟังรับรู้ด้วย จึงจะทำให้การพูดมีความสมบูรณ์ การฟังจึงเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารความหมายซึ่งกันและกัน

สรุปได้ว่าการฟังเป็นทักษะแรกที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นทักษะพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ โดยเฉพาะทักษะการพูด เมื่อมีการพูดจะต้องมีการฟังเกิดขึ้น เมื่อผู้ฟังเข้าใจความหมายสิ่งที่ได้ฟัง ก็จะทำให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จ ช่วยให้ผู้ฟังเกิดประสบการณ์ เพื่อใช้ในการสื่อสารโต้ตอบและแสดงความคิดเห็นในชีวิตประจำวัน

การสอนทักษะการฟัง

ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟังนั้น ผู้สอนจะต้องเตรียมการอย่างดี เช่น ต้องหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับระดับชั้น และปฏิบัติการสอนเป็นลำดับขั้นตอน เช่น จากง่ายไปยาก และผู้เรียนจะต้องมีโอกาสในการฝึกฝนการฟังให้มากที่สุด

สุรภาพร ฉายะระถิ (2552 : 20) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังไว้ว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการฟังควรเลือกกิจกรรมในการฟังที่มีจุดประสงค์ชัดเจน เนื้อหาที่ใช้เหมาะสมกับระดับและความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งควรมีสื่อเพื่อช่วยเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจยิ่งขึ้น

แวนเดอร์กริฟท์ (Vandergrift, 2002 : 555-575) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ช่วยให้ผู้เรียนตัดสินใจสิ่งที่จะฟัง แล้วมุ่งความสนใจไปยังความหมายในขณะที่ฟัง ในระหว่างขั้นตอนที่สำคัญนี้ ผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงสิ่งที่พวกเขาจะได้ยินและสิ่งที่จะต้องทำ ในขั้นตอนแรก ผู้เรียนจำเป็นต้องระลึกความรู้ภูมิหลังที่มีเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ ซึ่งข้อมูลได้ถูกเรียบเรียงไว้ในหน่วยความจำ รวมถึงข้อมูลทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่สอง ผู้สอนจะต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการฟัง เพื่อให้ผู้เรียนรู้ในสิ่งที่จำเป็นต้องฟังหรือเนื้อหาที่ต้องการ ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างการทำนายเพื่อคาดเดาสิ่งที่พวกเขาอาจจะได้ยิน

2. การเฝ้าระวังความเข้าใจ (Monitoring Comprehension) ในระหว่างกิจกรรมการฟัง (During-listening) ผู้เรียนจะเฝ้าระวังควบคุมความเข้าใจของตนเองและทำการตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกใช้กลยุทธ์ในการเรียน ผู้เรียนจำเป็นจะต้องประเมินในสิ่งที่พวกเขากำลังทำความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง และตรวจสอบว่ามีคามสอดคล้องกับการทำนายและตีความสอดคล้องภายในหรือไม่ เช่น

การตีความของบทพูดหรือการปฏิสัมพันธ์ ในขั้นตอนนี้ผู้สอนไม่ควรเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากผู้เรียนต้องฝึกทักษะการตัดสินใจและการใช้กลยุทธ์ในการเรียน ซึ่งสามารถเพิ่มพูนทักษะการอนุมานเข้าไป เพื่อให้ผู้เรียนเฝ้าระวังและควบคุมความเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การประเมินผลวิธีการและผลลัพธ์การฟัง (Evaluating the Approach and Outcome)

หลังกิจกรรมการฟัง (Post-listening) ผู้เรียนจำเป็นต้องประเมินผลของการตัดสินใจระหว่างการฟัง ผู้สอนสามารถสร้างความมั่นใจในการประเมินตนเองและการสะท้อนผลโดยการให้ผู้ประเมินประสิทธิภาพของกลยุทธ์ที่เลือกใช้ การอภิปรายกลุ่มหรือทั้งชั้นเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ สามารถกระตุ้นการประเมินผลและการสะท้อนผลที่มีคุณค่า ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนแบ่งปันซึ่งกันและกัน เกี่ยวกับกลยุทธ์วิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือวิธีการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แนวทางการสอนทักษะการฟังนั้นผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการทักษะการฟังจากสถานการณ์ที่หลากหลาย เนื้อหาที่ฟังตรงกับความสนใจของผู้เรียน ที่สำคัญการสอนทักษะการฟังที่ดีจะต้องให้ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง รวมถึงความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของผู้เรียน เนื้อหา สื่อการสอน และกิจกรรมจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

ทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญลำดับแรก ๆ ในการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะการส่งสารเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ข้อมูลของตนเอง เป็นวิธีการตอบสนองที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการฝึกฝน และเรียนรู้ประสบการณ์การตอบสนองอย่างเหมาะสมแก่กาลเทศะ

ความหมายของทักษะการพูด

ทักษะการพูดมีความจำเป็นทั้งต่อการเรียนรู้ การดำรงชีวิต ซึ่งการพูดที่ดีจะช่วยให้เกิดความสำเร็จในสื่อสาร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการพูดไว้ดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2550 : 167) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูดไว้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

สวานิต ยมาภัย (2551 : 42) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูดไว้ว่า การพูด คือการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิดความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังและเกิดการตอบสนอง

สุธาพร ฉายะระถิ (2552 : 25) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูดไว้ว่า การพูดเป็นการใช้ถ้อยคำภาษา สำเนียง รวมทั้งท่าทางในการแลกเปลี่ยนข่าวสาร การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งวิธีในการส่งสารนั้นเกิดจากกระบวนการคิด การฝึกฝน และการเลือกใช้ข้อมูล รูปแบบของความหมายในการสื่อสาร เพื่อให้เหมาะสมกับเป้าหมายวัตถุประสงค์และสถานการณ์ที่ต้องการพูด เพื่อให้การพูดในการสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพ

ฮาสิทธิ์ ดินามอ (2553 : 47) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูดไว้ว่า การพูดคือ การถ่ายทอด แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลหนึ่ง ไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หรือตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยใช้ท่าทาง น้ำเสียงภาษาและอากัปกิริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ให้เกิดความเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้พูดผู้ฟัง และผู้เกี่ยวข้องให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

ไบเลย์ (Bailey, 2005 : 2 - 3) ได้ให้ความหมายของทักษะการพูด ว่า การพูดหมายถึงกระบวนการที่ปฏิบัติต่อกันของการสร้างความหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับการส่งและการรับข้อมูล ซึ่งเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และข้อมูล

จากความหมายของการพูดสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การใช้ถ้อยคำ สำเนียง รวมถึงท่าทางในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจในจุดประสงค์ของผู้พูด การพูดเกิดจากกระบวนการคิด การฝึกฝนและการเลือกใช้ข้อมูลเพื่อให้เหมาะกับวัตถุประสงค์และสถานการณ์ให้เกิดความเข้าใจระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป

ความสำคัญของทักษะการพูด

ทักษะการพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตและการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด รวมถึงความต้องการของผู้พูด เพื่อเป็นประโยชน์ต่อทั้งตนเองและส่วนรวม ผู้ที่มีทักษะในการพูดที่ดีการพูดจะกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการประกอบอาชีพ การเรียน การเจริญสัมพันธไมตรีกับบุคคลอื่น

พิศพิมล ชื่นชม (2554 : 26) ได้แสดงความคิดเห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดไว้ว่า การพูดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ เพราะการพูดเป็นสิ่งที่ย่าง สะดวก ประหยัด และมีประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นการทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ขอความช่วยเหลือ การประมุขอภิปราย การโฆษณาชวนเชื่อ การตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น ล้วนใช้คำพูดเป็นปัจจัยสำคัญทั้งสิ้น

ฮาตี๊ะ ดีนามอ (2553 : 48) ได้แสดงความคิดเห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดไว้ว่า ทักษะการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการสื่อสาร มีความสำคัญในด้านส่วนตัวและส่วนรวม การสอนทักษะการพูดจึงต้องมีกิจกรรมที่ต้องมีตัวแบบ มีการปฏิบัติและการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อนำไปสู่การพูดที่มีประสิทธิภาพ เพราะการพูดมีความจำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบธุรกิจต่าง ๆ การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและต้องฝึกฝนเป็นเวลานาน

อนงค์ หมั่นสา (2553 : 25) ได้แสดงความคิดเห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกนึกคิดและเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของบุคคล ส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม เพราะการพูดสื่อสารช่วยสานความเข้าใจ ส่งเสริมให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมได้เป็นอย่างดี จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนกันตั้งแต่วัยเด็ก ให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน กล้าแสดงความคิดเห็นและมีมารยาทในการพูด

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ ง่าย สะดวกและประหยัดที่สุด สามารถสื่อให้ผู้รับข้อมูลรับรู้และตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความซับซ้อน จำเป็นจะต้องใช้เวลาในการฝึกฝน เพื่อให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และเป็นประโยชน์ต่อทั้งส่วนตนและส่วนรวม ส่งเสริมให้ของมนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างดี การมีทักษะการพูดที่ดีจะทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ง่ายขึ้น

การสอนทักษะการพูด

เป้าหมายของการสอนทักษะการพูด คือ ความต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสถานการณ์ในการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

กุศยา แสงเดช (2551 : 136) ได้เสนอแนวคิดในการสอนทักษะการพูดไว้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในสื่อสาร ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญคือตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูดครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550 : 166) ได้เสนอแนวคิดในการสอนทักษะการพูดไว้ว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึกโดยให้คนหนึ่ง

ถามอีกคนตอบ ทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้สามารถเดาคำตอบได้มักจะมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นจุดประสงค์ของการพูดคือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถามไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

สุภวรรณ นาคนิล (2552 : 36) ได้เสนอแนวคิดในการสอนทักษะการพูดไว้ว่า การสอนทักษะการพูดมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ขั้นเสนอเนื้อหา และขั้นการฝึกและการถ่ายโอน นอกจากนี้ในแต่ละขั้นตอนควรมีการสอดแทรกกิจกรรมในการฝึกฝนเข้าไปด้วย เช่น ให้มีการถามตอบ บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง เป็นต้น นอกจากนี้ควรจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ ด้วย เกมทางภาษาก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่เหมาะสมในการฝึกทักษะการพูดได้ดีมาก ซึ่งครูผู้สอนควรเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของผู้เรียน

สุวรรณ พิณีจ (2552 : 24) ได้เสนอแนวคิดในการสอนทักษะการพูดไว้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางวาจา เพื่อแสดงความนึกคิดของตนเอง โดยที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การสอนทักษะการพูดมีหลายวิธี ซึ่งครูนำกิจกรรมการสอนที่ดีของแต่ละวิธีนั้นมาประยุกต์ใช้เข้าด้วยกัน จะทำให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงในการเรียน การใช้สื่อการสอนมาช่วยในการสอนพูดจะทำให้บรรลุจุดประสงค์ได้ดี และเร็วขึ้น จุดมุ่งหมายของวิธีการสอนส่วนใหญ่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียน

ศิริมา โพธิจักร (2553 : 34) ได้เสนอแนวคิดในการสอนทักษะการพูดไว้ว่า การสอนทักษะการพูดเบื้องต้น ผู้เรียนควรได้รับการฝึกการออกเสียง เสียงแบบเสียงพูดของเจ้าของภาษา และเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา จากนั้นจึงฝึกการพูดและการใช้ภาษา และใช้ประโยคที่มีความยาวและซับซ้อนขึ้นตามลำดับ ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้มากที่สุด และเกิดความมั่นใจในการพูด นอกจากนี้ เนื้อหาของภาษาในกิจกรรมการพูดควรเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในชีวิตจริงของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดมักจะควบคู่ไปกับการฟัง สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ขั้นเสนอเนื้อหา และการฝึกฝนเพื่อถ่ายทอดข้อมูล ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการฝึกการออกเสียง เลือกใช้สื่อที่เหมาะสม รวมทั้งเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา ที่สำคัญควรคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและวัยของผู้เรียน ครูผู้สอนมีหน้าที่ช่วยเหลือชี้แนะเปิดโอกาสได้ฝึกฝนการพูดในสถานการณ์ที่หลากหลาย และสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นการรับข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้อ่านสามารถเลือกได้ว่าต้องการอ่านหรือต้องการค้นคว้าเกี่ยวกับเนื้อหาใด ต้องการค้นคว้าหาความรู้ ความจริง หรือความบันเทิง เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ไม่มีข้อจำกัดว่าจะต้องเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใด เพราะการอ่านสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการศึกษาค้นคว้า เป็นทักษะการรับข้อมูลนำไปสู่การวิเคราะห์ สังเคราะห์จนตกผลึก สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียน การประกอบอาชีพ รวมถึงประยุกต์ใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

ความหมายของทักษะการอ่าน

ความหมายของทักษะการอ่าน ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้
 นิลวรรณ ชูวิวัฒน์รัตนกุล (2554 : 36) อธิบายถึงความหมายของทักษะการอ่านว่า การอ่าน คือ กระบวนการสื่อสารทางความคิดจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ เป็นสื่อ ผู้อ่านจะต้องแปลความด้วยกระบวนการคิด เป็นความรู้ โดยอาศัยความเข้าใจตามตัวอักษร ตีความและขยายความแล้วนำความคิดนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนเองและผู้อื่น

ละมุน จันทร์แป้น (2553 : 61) อธิบายถึงความหมายของทักษะการอ่านว่า การอ่าน คือ กระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษร หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านให้ตรงกัน และผู้อ่านสามารถนความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์

ณัฐริดา ยิ่งยวด (2554 : 16) อธิบายถึงความหมายของทักษะการอ่านว่า การอ่าน คือ การสื่อสารความหมายระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนมีกระบวนการคล้าย ๆ กับกระบวนการถอดรหัส คือ ผู้เขียนจะอยู่ในฐานะของผู้ส่งรหัสความคิดและผู้อ่านจะเป็นผู้ถอดรหัสความคิด กระบวนการนี้จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ ก่อนในตอนแรกเมื่อมีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและประสบการณ์มากขึ้นแล้ว ผู้อ่านมุ่งสนใจไปจับประเด็นความคิดของผู้เขียนแทน

สรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เขียนไปยังผู้รับ โดยใช้ตัวอักษร สัญลักษณ์ ที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นสื่อ โดยใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสื่อสิ่งพิมพ์ กระบวนการทางสมองจะกลั่นกรองแล้วแปลความหรือตีความหมาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ตรงกับที่ผู้เขียนต้องการสื่อ ความเข้าใจที่เกิดขึ้นเป็นความรู้และประสบการณ์ใหม่ ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ผู้อ่านสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ความสำคัญของทักษะการอ่าน

การศึกษาหาความรู้ไม่ว่าจะด้านใด ๆ ทักษะการอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะการเรียนรู้ผ่านการฟังอย่างเดียวอาจจะไม่เพียงพอ การเรียนรู้จากการอ่านถือว่าเป็นแนวทางการเรียนรู้ที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา และการฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอจะทำให้เกิดความคิดแปลกใหม่ขึ้นมา จนทำให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ ได้อย่างไม่จำกัด

ละมุน จันทรแป้น (2553 : 62) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการอ่านว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

นิลวรรณ ชูวิวัฒน์ธนกุล (2554 : 39) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง ต่อการศึกษาหาความรู้ ทำให้ทราบข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่กระบวนการคิด การนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและพัฒนาประเทศชาติ ให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมสังคมโลกปัจจุบัน การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ

สรุปได้ว่าทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษา ค้นคว้าในทุกระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตในทุกอาชีพ โดยเฉพาะมีความสำคัญต่อการพัฒนาตนเองด้านภาษา ทั้งภาษาของตนเองและภาษาต่างประเทศ การอ่านจำเป็นจะต้องมีการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อให้สามารถเข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้มากขึ้น ตีความเนื้อหาที่อ่านได้ลึกซึ้งมากขึ้น

การสอนทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่านสามารถฝึกฝนให้เกิดความชำนาญได้ หากผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายและความพร้อมในการอ่าน การอ่านมีหลายระดับ และสามารถพัฒนาให้มีศักยภาพมากขึ้น ให้สามารถอ่านและตีความเนื้อหาที่มีความยากมากขึ้นได้

ละมุน จันทรแป้น (2553 : 65) ได้ให้ข้อคิดเห็นถึงแนวการสอนทักษะการอ่านไว้ว่า วิธีการสอนอ่านมีหลายวิธี เช่น อ่านแบบแจกพยัญชนะและสระ รวมทั้งการอ่านผันวรรณยุกต์ อ่านแบบแจกลูก และประสมคำ อ่านคำแล้วสอนความหมายและอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ แต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน

นิลวรรณ ชูวิวัฒน์ธนกุล (2554 : 52) ได้ให้ข้อคิดเห็นถึงแนวการสอนทักษะการอ่านไว้ว่า การสอนอ่านผู้สอนจะต้องมีทักษะในการสอน มีหลักในการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ควรคำนึงถึง

ความพร้อมของผู้เรียน ความแตกต่างของผู้เรียน แঙ্গจุดประสงค์ในการอ่าน ใช้สื่อที่ทำให้ผู้เรียนนำไปสู่กระบวนการคิดและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และต้องมีการวัดและประเมินผลการอ่านด้วย

สิรินาท เทียนสันเทียะ (2552 : 30) ได้ให้ข้อคิดเห็นถึงแนวการสอนทักษะการอ่านไว้ว่า การสอนอ่านมีแนวคิด ทักษะ และเทคนิคใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์ต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง เพราะลักษณะของการจัดกิจกรรมจะมุ่งเน้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน นอกจากนี้บทอ่านที่นำมาใช้สอนนั้นเป็นบทอ่านที่พบในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีแรงจูงใจในการอ่าน เพราะผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการอ่าน ผู้สอนจะต้องมีทักษะในการสอน ขณะที่ผู้เรียนก็ต้องมีความพร้อมในการอ่าน เพราะฉะนั้นมีความจำเป็นอย่างไรที่ผู้เรียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน ผู้สอนจะต้องสร้างแรงจูงใจ ผ่านการจัดประสบการณ์ที่หลากหลาย น่าสนใจ ที่สำคัญการอ่านนั้น ๆ จะต้องมีประโยชน์ต่อผู้อ่านในการนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

ทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นการบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวลานั้น ๆ โดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อ่านหรือชนรุ่นหลังได้รับรู้ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้น โดยละเอียดคนนอกจากการบอกเล่าเรื่องราวจากประสบการณ์แล้วการเขียนยังสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้อย่างดีอีกด้วย

ความหมายของทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นถ่ายทอดเรื่องราว องค์ความรู้จากผู้หนึ่งไปสู่อีกผู้หนึ่งได้โดยผ่านตัวอักษร สัญลักษณ์ต่าง ๆ มักปรากฏอยู่ในหนังสือ สิ่งพิมพ์ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ละมุน จันทรแป้น (2553 : 70) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดสรรพสิ่งอันเป็นความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นสัญลักษณ์ ประทับตราไว้บนวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อาจจะต้องการสื่อกับบุคคลอื่นหรือไม่สื่อกับบุคคลอื่นก็ได้แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้เขียน

นิลวรรณ ชูวิวัฒน์รัตนกุล (2554 : 61) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ การสื่อความหมายจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ในรูปแบบลายลักษณ์อักษร ผู้รับสารหรือผู้อ่านได้รับทราบความหมายขอสารนั้น ๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความคิดและรับรู้เจตนาของผู้ส่งสารและสามารถนำความรู้ความคิดที่ได้รับจากสารนั้น ๆ ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

บรูนนิง และฮอร์น (Brunning & Horn. 2000 : 318) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการของการนำเสนอแนวคิดออกมาในรูปของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของภาษา

จินตนา แวนเซ่ง (2551:14) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง กระบวนการในการนำเสนอความคิด โดยใช้ตัวอักษรเป็นตัวผ่านไปยังกระบวนการในการวางแผน การนำเสนอ และการลำดับความอย่างเป็นระบบ เพื่อการสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจได้ถูกต้อง ตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

แมรี่ และคณะ (Marry et al. 2006 : 26 - 29) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นทักษะ 1 ใน 4 ทักษะ การเขียนเป็นทักษะการนำมาใช้ในการสื่อสารด้วยข้อความ ซึ่งเรามักจะเขียนเริ่มจากตัวอักษร คำ ประโยค และบทความ ที่สามารถสื่อสารให้บุคคลอื่นเข้าใจ

เรด (Reid. 2000 : 3) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นหนทางหนึ่งของการเรียนรู้และการสื่อสารโดยเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิด เพื่อที่จะเขียนให้ผู้อ่านได้เข้าใจ และเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการเขียนคือการสื่อสารความคิดของผู้เขียนออกมาในรูปแบบข้อความ ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เริ่มต้นจากการเขียนตัวอักษร คำ ประโยค และบทความตามลำดับ อาจจะเป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองหรือจากประสบการณ์ของผู้เขียนเอง การเขียนจำเป็นจะต้องมีการเรียบเรียงตามลำดับและวางแผนในการนำเสนออย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงที่ผู้เขียนต้องการจะสื่ออย่างชัดเจนและตรงประเด็นมากที่สุด

ความสำคัญของทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของผู้ที่ต้องการศึกษาในเรื่องราวนั้น ๆ แม้จะผ่านเวลามายาวนาน การเขียนสามารถบันทึกเหตุการณ์ไว้ได้อย่างละเอียด การเขียนที่ดีจะได้รับความสนใจและเชื่อถือ และสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงต่าง ๆ ได้

ละมุน จันทรไพบี (2553:71) ให้แนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการเขียนว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์และเก็บมาบันทึกเป็นข้อมูลข่าวสาร และผลงานเขียนทุกอย่างของคนออกมานำเสนอผู้อ่าน

นิลวรรณ ชูวิวัฒน์รัตนกุล (2554 : 63) ให้แนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการเขียนว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวันของคนเรา ในด้านการศึกษา การรับข่าวสาร อาชีพการงาน ด้านบันเทิง ทั้งยังสามารถถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ของ

ผู้เขียน และนอกจากนั้นการเขียนยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัยด้วย รวมทั้งถ่ายภาพของอดีต ปัจจุบัน และอนาคตที่เป็นการจินตนาการ สร้างความรักความเข้าใจ ข้อตกลงแนวทางปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันของสังคม

จินตนา แวนเซ่ง (2551 : 15) ให้แนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการเขียนว่า การเขียนมีความสำคัญทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียน โดยเฉพาะในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หากผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนของตนให้อยู่ในระดับที่ดีได้แล้วก็ส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะอื่น ๆ ดีขึ้นไปด้วย นักการศึกษาในแขนงการเรียนการสอนภาษาและนักภาษาศาสตร์เองก็เห็นความสำคัญของการเขียนในข้อนี้ เป็นเหตุให้มีการศึกษาเพื่อหาวิธีการสอนเขียนที่มีประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้เรียน เกิดเป็นแนวคิด (Approach) ในการสอนเขียนมากมาย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อระหว่างผู้เขียนถึงผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การเขียนเป็นสารที่ได้บันทึกความคิดและประสบการณ์ในเวลา นั้น ๆ ของผู้เขียนไว้ สามารถเก็บบันทึกความคิดและเรื่องราวของผู้เขียนไว้ได้อย่างละเอียดและยาวนาน เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน เช่น ด้านการศึกษา ด้านการงานอาชีพ ด้านบันเทิง เป็นต้น

การส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียน

การพัฒนาทักษะการเขียนนั้นผู้เขียนจะต้องมีความรู้ด้านภาษาเป็นอย่างดี มีประสบการณ์ และผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การเขียนมีองค์ประกอบหลายอย่างที่ควรคำนึงถึง ซึ่งต้องได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้อง

นิลวรรณ ชูวิวัฒน์รัตนกุล (2554 : 67) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนไว้ว่า แนวทางการส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียนนั้นต้องฝึกให้นักเรียนปฏิบัติ อย่างสม่ำเสมอควบคู่กับการจัดกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน โดยคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียน การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม เขียนถ่ายทอดสิ่งที่อ่าน หรือศึกษาความรู้ความคิด ข้อค้นพบให้ผู้อ่านเข้าใจได้แสดงความรู้สึกและจินตนาการได้

สำเนียง พวงคอนเต็ง (2550 : 22) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนไว้ว่า การสอนการเขียนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ 1) การสอนเขียนที่เน้นการสื่อเนื้อหาและการสร้างข้อมูล โดยคำนึงถึงผู้อ่านและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดและการใช้ภาษาโดยเสรีให้มากที่สุด นักเรียนจะเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน และนักเรียนจะเป็นผู้ประเมินงานเขียนเอง โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือนำการเขียน การจัดกิจกรรมเน้นการปฏิสัมพันธ์กลุ่ม เพื่อนำไปสู่การสร้างกระบวนการทางความคิดในการผลิตข้อมูล วิธีการสอนเขียนแนวนี้เรียกว่า วิธีการสอนเขียนแบบอิสระ วิธีการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร วิธีการสอนเขียนแบบมนุษยนิยม หรือวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Writing Approach)

2) วิธีการสอนเขียนที่เน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รูปแบบงานเขียน สติกาการเขียน ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดที่ถูกต้องและเป็นขั้นตอนตามลักษณะงานเขียนที่ดี โดยครูจะเป็นผู้มีบทบาทในการเรียนการสอนเป็นอย่างมากและเป็นผู้ประเมินงานเขียน การสอนแนวนี้นิยมใช้ตัวอย่างงานเขียนที่ดีเป็นสื่อในการสอนวิธีการสอนในแนวนี้เรียกว่า วิธีการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเฉท วิธีการสอนเขียนแบบเน้นเรียบเรียงกฎไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ วิธีการสอนเขียนแบบตั้งเคิม หรือวิธีการสอนเขียนที่เน้นผลงาน

ซูดาร์ณั แทนอ่อน(2553 : 33) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนไว้ว่า การสอนการเขียนให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ ครูต้องเตรียมผู้เรียนก่อนการเขียน ให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษา เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ กลไกทางภาษา เลือกหัวข้อที่น่าสนใจหรืออยู่ในความสนใจของผู้เรียน ควรให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ ก่อน ครูต้องเตรียมสื่อ อุปกรณ์ ภาษาที่จำเป็นสำหรับแนวทางในการเขียน เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะ และเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเขียน ควรแสดงผลงานการเขียนเพื่อให้เพื่อนร่วมแสดงความคิดเห็น เป็นการปรับปรุงคุณภาพของงานเขียนให้ดีขึ้น

แมรี และคณะ (2006 : 26 - 29) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเริ่มจากตัวอักษรคำ ประโยค และบทความที่สามารถสื่อสารให้บุคคลอื่นเข้าใจ ซึ่งมีกระบวนการสอนการเขียนดังนี้

1. Brainstorming (ระดมพลังสมองเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง)
2. Making note (จดบันทึก)
3. Planning (จัดวางรูปแบบความคิด)
4. Writing a draft (ร่างการเขียน)
5. Editing (แก้ไขและปรับปรุง)
6. Producing another draft (ร่างการเขียนใหม่)
7. Proof-reading (ตรวจข้อผิดพลาดอีกครั้งหนึ่ง)

สรุปได้ว่า การส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนสามารถพัฒนาให้เกิดความชำนาญได้ ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาที่ดี ชี้แนะแนวทางในการเขียน แล้วเขียนเรียบเรียงออกมาอย่างมีระบบ ผู้เขียนจะต้องมีการวางแผน จัดรูปแบบ เขียนโครงร่าง ก่อนลงมือเขียน ภาษาที่ใช้จะต้องมีความเหมาะสมเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความที่จะสื่อได้ง่ายและดีที่สุด จนสามารถจินตนาการออกมาได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนต้องมีประสบการณ์ในเรื่องที่จะเขียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญต่อการเรียนรู้ เป็นทักษะขั้นต้นที่ใช้ประกอบควบคู่กันไป โดยเป็นกระบวนการสื่อสารที่มีผู้ส่งสาร

และผู้รับสาร ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน นั้น นับว่าเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาจีนทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดในการพัฒนาการสื่อสารและเรียนรู้ภาษาจีน

ทฤษฎีรูปแบบ CIPPA

แนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ CIPPA MODEL การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแบบชิปปา คือ กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างผูกพัน จนกระทั่งเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ซึ่ง (ทิสนา แจมมณี. 2553 : 282) ได้เสนอแนวคิดที่ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางร่างกาย (Physical Participation) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อช่วยให้ประสาทการรับรู้ของผู้เรียนตื่นตัวพร้อมที่จะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นกิจกรรมที่จัดจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะ ๆ ตามความเหมาะสมกับวัยและระดับความสนใจของผู้เรียน
2. กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา (Intellectual Participation) เป็นกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถผู้เรียน สามารถกระตุ้นสมองของผู้เรียน เกิดการเคลื่อนไหว ช่วยให้ผู้เรียนจดจ่อในการคิด สนุกที่จะคิด โดยเรื่องนั้นจะต้องไม่ง่ายและไม่ยากจนเกินไปสำหรับผู้เรียน ครูจึงต้องหาประเด็นการคิดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดหรือลงมือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
3. กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม (Social Participation) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจึงควรเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย
4. กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotion Participation) เป็นกิจกรรมที่ส่งต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดความหมาย ต่อตนเอง กิจกรรมจึงควรเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ประสบการณ์และความเป็นจริงของผู้เรียน โดยตรงหรือใกล้ตัวผู้เรียน

แนวคิดและหลักการของรูปแบบ CIPPA

จากแนวคิดสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทิศนา แจมมณี (2553 : 283) ได้สรุปที่มาชื่อ “CIPPA” ดังนี้

C มาจาก Construct ซึ่งหมายถึงการสร้างความรู้ตามแนวคิด Constructivism กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง การที่ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเองนี้ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา โดยกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนได้มีโอกาสเป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้และการสอนให้เด็กคิดเป็น วิธิตดมีหลากหลายแล้วแต่ทฤษฎี ถ้านักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องนักเรียนจะเป็นผู้มีความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเช่นกล้าคิด คิดคล่อง คิดกว้าง คิดของเดิม คิดตัดแปลง คิดซับซ้อน คิดวางแผน คิดตัดสินใจ คิดระดมสมอง และคิด ให้รู้ทั่วกัน เป็นต้น

I มาจาก Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจะต้องเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลและแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม

P มาจาก Physical Participation ซึ่งหมายถึง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ทางกาย คือ ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวทางกาย โดยมี การทำกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ

P มาจากคำว่า Process Learning หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการ ต่าง ๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการ คิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้กระบวนการเป็นสิ่งที่สำคัญ เช่นเดียวกับ การเรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ การเรียนรู้ทางด้านกระบวนการเป็นการช่วยให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรม ทางสติปัญญาอีกทางหนึ่ง

A มาจากคำว่า Application การนำความรู้ที่ ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียน ได้รับประโยชน์จากการเรียนและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มี แต่เพียงการสอนเนื้อหาสาระให้ผู้เรียนเข้าใจโดยขาดกิจกรรมการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จะทำให้ ผู้เรียนขาดการเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร การจัดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เท่ากับเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านใดด้านหนึ่งหรือหลาย ๆ ด้าน แล้วแต่ลักษณะของเนื้อหาและ กิจกรรมที่จัด

หลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามหลักการ CIPPA

หลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ตามหลักการ CIPPA มีลักษณะดังนี้ (ทิตานา แจมมณี. 2553 : 282 - 284)

1. ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการ เรียนรู้ ให้นักเรียน เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (Construct) ทำความเข้าใจ สร้างความหมาย ของสาระข้อความรู้ให้แก่ตนเองค้นพบข้อความรู้ด้วยตนเอง (แสวงหาข้อมูล ศึกษาทำความเข้าใจ คิด วิเคราะห์ ตีความ แปลความหมาย สังเคราะห์ ข้อมูล/สาระและสรุปข้อความรู้)

2. ช่วยให้ผู้เรียนมี บทบาท และมีส่วนร่วมใน กระบวนการเรียนรู้ ให้มากที่สุด (Participation) ในแง่

2.1 จำนวนผู้เรียน

2.2 ปริมาณของการมีส่วนร่วม

2.3 คุณภาพของกระบวนการ

3. ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน (Interaction) และได้เรียนรู้จากกันและกันได้ แลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้เดิมความคิดและประสบการณ์แก่กันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ “กระบวนการ” “ควบคู่ไปกับผลงาน” (Process + Product)

5. ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง (Application)

กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลัก CIPPA MODEL (ทิตานา แจมมณี. 2553 : 283 - 284) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบ่งเป็น 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้ของผู้เรียนในเรื่องที่เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน

2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนยังไม่มาจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาได้

3. ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล /ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจกับข้อมูล /ความรู้ที่หาได้ ผู้เรียนต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูล นั้นซึ่งอาจจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

4. ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนเองกับผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน

5. ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นนี้เป็นขั้นการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่และ จัดสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระบบระเบียบเพื่อให้ ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ง่าย

6. ขั้นการแสดงผลงาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่ ช่วยให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสสร้างผลงานการสร้างความรู้ของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อยอด หรือตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง และช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์

7. ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้ ขั้นนี้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน การนำความรู้ความเข้าใจของตนเองไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถ ในการแก้ปัญหาและความจำในเรื่องนั้น ๆ

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย CIPPA

สามารถอธิบายความหมายและแนวการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นได้ดังนี้

ตาราง 2.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซีปปา (CIPPA MODEL)

ขั้นตอนกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม
1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม	เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน	ใช้การสนทนาหรือซักถามเพื่อให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่เคยเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์เดิม หรือการให้ผู้เรียนแสดงโครงสร้างความรู้เดิมของตน
2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่	เพื่อให้ผู้เรียนหาความรู้ใหม่จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ	ผู้สอนเตรียมจัดเอกสารสื่อต่าง ๆ ให้ผู้เรียน
3. ขั้นศึกษาทำความเข้าใจความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม	เพื่อให้นักเรียนสร้างความหมายของข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ สรุปความเข้าใจแล้วเชื่อมโยงกับความรู้เดิม	ใช้กระบวนการต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการสร้างลักษณะนิสัย กระบวนการทักษะทางสังคม ฯลฯ ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง

ตาราง 2.2 (ต่อ)

ขั้นตอนกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม
4. ชั้นแลกเปลี่ยน ความรู้ความเข้าใจ กับกลุ่ม	เพื่ออาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือ ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และขยาย ความรู้ ความเข้าใจของตน ให้กว้างขึ้น	ผู้เรียนแต่ละคนแบ่งปันความรู้ ความ เข้าใจให้ผู้อื่นรับรู้ และให้กลุ่มช่วยกัน ตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจซึ่งกันและ กัน
5. ชั้นสรุปและจัด ระเบียบความรู้	เพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่ เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น	ให้นักเรียนสรุปประเด็นสำคัญ ประกอบด้วยมโนทัศน์หลัก และมโนทัศน์ ย่อยของความรู้ทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและ ความรู้ใหม่ แล้วนำมารวบรวมและ เรียบเรียง ให้ได้ใจความสาระสำคัญ ครบถ้วน สะดวกแก่การจดจำ เป็น โครงสร้างความรู้ ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ จดจำข้อมูลได้ง่ายขึ้น
6. ชั้นแสดงผลงาน	เพื่อให้โอกาสผู้เรียนได้ ตรวจสอบความรู้ความ เข้าใจของตนเองด้วยการ รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้อื่น	ให้ผู้เรียนแสดงผลงานการสร้างความรู้ ของตนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การจัด นิทรรศการ การอภิปราย การแสดงบทบาท สมมติ การเขียนเรียงความ วาดภาพ แต่งคำ ประพันธ์ เป็นต้น และอาจจะจัดให้มี การประเมินผลงาน โดยใช้เกณฑ์ที่ เหมาะสม
7. ชั้นประยุกต์ใช้ ความรู้	เพื่อฝึกให้ผู้เรียนนำความรู้ ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เกิดความเข้าใจและ ความชำนาญ	ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงวิธีใช้ความรู้ให้ เป็นประโยชน์ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเท่ากับ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ในระยะแรกผู้สอนอาจใช้การตั้งโจทย์ สถานการณ์ต่าง ๆ แล้วให้ผู้เรียนนำความรู้ ไปใช้ในสถานการณ์

บทบาทของครูและนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ แบบ CIPPA MODEL

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ CIPPA MODEL ผู้สอนและผู้เรียนมีบทบาท ดังนี้

1. บทบาทของครู

1.1 การเตรียมการสอน

1.1.1 ศึกษาวิเคราะห์เรื่องที่จะสอนให้เข้าใจ

1.1.2 ศึกษาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

1.1.3 วางแผนการสอน

1.1.4 การจัดเตรียม

1.2 การสอน

1.2.1 สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

1.2.2 กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจร่วมกิจกรรม

1.2.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่เตรียมไว้

1.3 การประเมินผล

1.3.1 เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานผู้เรียน

1.3.2 ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

2. บทบาทของผู้เรียน

2.1 ทบทวนความรู้เดิมและมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริง ความ คิดเห็น หรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

2.2 ศึกษาหรือลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลและสร้างความหมายให้กับตัวเอง

2.3 สรุปและจัดระเบียบความรู้ที่ได้เพื่อใช้ในการเรียนรู้เกิดความคงทนและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างสะดวก

2.4 นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต ซึ่งการประยุกต์ใช้จะช่วยต่อยอด ความเข้าใจ สร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนและยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติม

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ CIPPA MODEL ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาม ขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) การทบทวนความรู้เดิม 2) การแสวงหาความรู้ใหม่ 3) ศึกษาทำความเข้าใจ ข้อมูลความรู้ใหม่/ เชื่อมโยงความรู้เดิม 4) ขึ้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม 5) ขึ้นการสรุป และจัดระเบียบความรู้ 6) ขึ้นการแสดงผลงาน 7) ขึ้นการประยุกต์ใช้ความรู้ โดยนำหลักสำคัญของ CIPPA มาสอดแทรกในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจำเป็นจะต้องมีการวางแผนอย่างมีระบบ และการจัดกิจกรรมอย่างมีขั้นตอนจะทำให้ครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ง่าย สะดวก และส่งเสริมให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำเป็นต้องวางแผนการจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบโดยมีการรวบรวมข้อมูลมาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้จากการศึกษาได้มีผู้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 58) ได้ให้ คำจำกัดความของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์จะให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา / เจตคติ / ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ใด และจะประเมินผลอย่างไร

ชวลิต ชูกำแพง (2551 ข : 93 - 94) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ล่วงหน้าอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2552 : 189) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้สอน จะต้องพิจารณาก็คือ การเรียนรู้ การวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี จะสามารถทำให้ผู้สอนสามารถควบคุมชั้นเรียน และทำให้กิจกรรมในชั้นเรียนดำเนินไปด้วยดี

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553 : 303) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อ การจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่าจะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนอย่างไร ใช้สื่ออะไรและวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้า โดยได้มีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ ซึ่งได้กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาที่จะเรียนรู้

แนวทางการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่วางไว้ เพื่อให้กิจกรรมในชั้นเรียนดำเนินไปด้วยดีและทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปรียบเสมือนปฏิทินของครูผู้สอนในแต่ละภาคเรียนว่าจะสอนอะไร สอนอย่างไร เนื้อหา อุปกรณ์ สื่อนวัตกรรม ที่ต้องเตรียมในแต่ละชั่วโมงที่จะเข้าสอนมีอะไรบ้าง ซึ่งครูผู้สอนจะขาดไม่ได้ยิ่งครูผู้สอนได้จัดทำแผนด้วยตัวเองก็ยิ่งจะให้ประโยชน์แก่ตนเองมาก มีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

ชวลิต ชูก่าแพง (2551 ข : 95) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้มีความรู้ ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีคุณภาพตรงกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนและทันเวลา
2. ช่วยให้ผู้มีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น เมื่อได้เตรียมการสอนอย่างดีแล้วการสอนก็จะเป็นไปอย่างเรียบร้อย
3. ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะเมื่อครูเตรียมการสอนอย่างดีย่อมทำให้การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนจนนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเร็วขึ้น
4. ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อกลุ่มประสบการณ์ที่เรียน การที่ครูเตรียมการสอน ทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนานและเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องที่เรียน
5. ทำให้นักเรียนเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูมีความมั่นใจมีการเตรียมการเรียนการสอนมาอย่างดี กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามระบบอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ถ้าครูมีความจำเป็นไม่ได้สอนด้วยตนเอง ผู้มาสอนแทนก็สามารถสอนแทนได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนด
7. ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไขและทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริมต่อไป
8. ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง เทียงตรง เพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหาร เพื่อปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้เหมาะสม

ยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครู เพื่อการนิเทศติดตามผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9. เป็นการพัฒนาวิชาชีพครู ที่แสดงว่าการสอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือ และเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

10. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความชำนาญการพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2553 : 306) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ว่า เปรียบได้กับพิมพ์เขียวของวิศวกรหรือสถาปนิก ที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมงานก่อนสร้าง วิศวกรหรือสถาปนิกจะขาดพิมพ์เขียวไม่ได้ฉันใด ผู้เป็นครูขาดแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ไม่ได้ฉันนั้น ยิ่งผู้สอนใดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองก็จะยิ่งให้ประโยชน์ต่อตนเองมากเพียงนั้นซึ่งผลดีของการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ คือทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง ช่วยให้ครูมีสื่อการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตามหลักสูตรและสอนได้ทันเวลา เป็นผลของวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้ และช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้สอนแทนในกรณีที่ครูผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

สรุปได้ว่า แผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนทั้งในด้านตัวผู้เรียนครูผู้สอน และผู้ที่ทำการสอนแทน เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน ดังนั้น ครูผู้สอนทุกคนควรคำนึงถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้และจัดทำขึ้นด้วยตนเองเพื่อใช้ในการสอน

ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มี 8 ส่วน ประกอบด้วย

1. สาระสำคัญ หมายถึง มโนทัศน์ (Concept) หรือข้อความสรุปเกี่ยวกับเนื้อหา วิธีการ กระบวนการ หรือความรู้บางอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับภายหลังการเรียนจบเรื่องนั้น ๆ แล้ว นิยมเขียนรูปของความเรียงหรือเป็นข้อ ๆ โดยสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ (หรือจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม) หมายถึง การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนว่าจะสามารถแสดงพฤติกรรมอะไรได้บ้าง ในระหว่างการเรียน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนในหนึ่งคาบ และเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ซึ่งผู้สอนจะต้องระบุให้ชัดเจน โดยวิเคราะห์มาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและ

มาตรฐานการศึกษา. 2553 : 11) คือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลก ดังนี้

- 2.1 รักษา ศาสน์ กษัตริย์
- 2.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 2.3 มีวินัย
- 2.4 ใฝ่เรียนรู้
- 2.5 อยู่อย่างพอเพียง
- 2.6 มุ่งมั่นในการทำงาน
- 2.7 รักความเป็นไทย
- 2.8 มีจิตสาธารณะ

ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากหลักสูตรเพื่อพัฒนา 4 ด้าน คือ พุทธิพิสัย (ด้านปัญญา) จิตพิสัย (ด้านจิตใจ) ทักษะพิสัย (ด้านทักษะ) และกระบวนการ (ด้านการจัดการ) ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ในการกำหนดจุดประสงค์ การเรียนรู้ว่าจะให้แสดงพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านก็ได้ นอกจากนี้จุดประสงค์การเรียนรู้แบ่งเป็น 2 ประเภท ประกอบด้วย

- 1) จุดประสงค์นำทาง คือ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังหลาย ๆ ข้อ ใน 1 คาบเรียน
- 2) จุดประสงค์ปลายทาง คือ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวัง เมื่อการเรียนรู้ในหนึ่งคาบเสร็จสิ้นลง

การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้จะเขียนกว้าง ๆ หรือจะแยกเป็นส่วนประกอบของจุดประสงค์การเรียนรู้ 3 ส่วนดังนี้

- 1) ส่วนที่เป็น “พฤติกรรมที่คาดหวัง” เป็นข้อความที่บอกถึงพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงออกมาในระหว่างการเรียน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนเนื้อหาสาระแล้ว เช่น อธิบายความหมาย เขียนรายงาน อภิปราย เปรียบเทียบ ตัดสิน แก้ไข บอกเหตุผล
- 2) ส่วนที่เป็น “เกณฑ์” เป็นข้อความที่บอกว่าผู้เรียนต้องปฏิบัติได้ดีเพียงใด จึงจะได้รับการยอมรับว่าผู้เรียนทำสิ่งนั้นได้จริง (ไม่ใช่โดยบังเอิญ) หรือการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำได้ เช่น ทุกข้อ อย่างน้อย 2 วิธี โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์
- 3) ส่วนที่เป็น “สถานการณ์” เป็นข้อความที่บอกถึงเงื่อนไข หรือสถานการณ์ที่ผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่คาดหวัง เช่น เมื่อจบบทเรียนภายใน 2 ชั่วโมง เมื่อให้คู่มือเป็นต้น

ดังนั้นในการเขียนจุดประสงค์ของการเรียนการสอนที่ดี ควรมาจากการบูรณาการ ความคาดหวัง (หรือความต้องการ) ของผู้เรียน และคุณภาพที่พึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งครูวิเคราะห์ หรือกำหนดตามหลักสูตรและหลักการแนะแนวเข้าด้วยกัน

3. สารการเรียนรู้ คือ การนำเสนอเนื้อหาสาระที่จะนำมาจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์เฉพาะส่วนที่จัดการเรียนการสอน โดยให้เขียนรายละเอียดปลีกย่อยของเนื้อหาไว้

4. กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การจัดสภาพการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมจะต้องเหมาะสมและเป็นจริงได้ โดยคำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียน กิจกรรมจะต้องมีประโยชน์ หรือใกล้เคียงกับความสนใจของผู้เรียนในวัยนั้น ๆ และนำเอาหลักการ เรียนรู้มาใช้ เช่น “กฎแห่งผล” เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ก็ควรมี การเสริมแรงทันที หรือหลักการปรับพฤติกรรมที่มีขั้นตอนชัดเจน การใช้ สิ่งเร้า (คือ วิธีสอน สื่อการสอน หรือสถานการณ์ ที่แปลกใหม่ - ทันสมัยเสมอ) รวมทั้งใช้กระบวนการต่าง ๆ เพื่อให้ ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นอย่างแท้จริง นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมี 3 ชั้น ดังนี้

4.1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน หมายถึง กิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจเรื่องที่จะ เรียน หรือเตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อนเข้าสู่เนื้อหาสาระ (อาจจะใช้เวลาประมาณ 3 - 5 นาที) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียน กระทำได้หลายวิธี เช่น การทบทวนบทเรียนเดิม การแสดงบทบาทสมมติ การ สนทนาซักถาม การใช้สื่อต่าง ๆ การเล่าเหตุการณ์หรือข่าวที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น การสาธิต การทนาย ปัญหา เป็นต้น

4.2 ชั้นดำเนินการ ผู้สอนต้องเลือกวิธีการสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเวลาของเนื้อหาวิชาโดยมีการแบ่งเวลาสำหรับการประเมินผลของการเรียนรู้ในแต่ละคาบ ประมาณ 10 - 15 นาที

พฤติกรรมที่ครูแสดงในการเรียนการสอนต่อผู้เรียน มีดังนี้

- ยอมรับในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนบางคนคิดเร็ว และ พุดเร็ว แต่บางคนคิดนานและพูดช้า เนื่องจากแบบแผนการคิดไม่เหมือนกัน

- มีความเชื่อมั่นว่าผู้เรียนมีศักยภาพและใฝ่ดีทุกคน ผู้สอนต้องกระตือรือร้น และ วิเคราะห์หาจุดที่จะพัฒนาความสามารถของผู้เรียน

- ใช้วิธี การสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย และใช้สื่อเพื่อทำให้ผู้เรียน เกิดความสนใจและจูงใจให้ ผู้เรียนเกิดการจูงใจเพื่อสร้างพฤติกรรมในแนวทางที่ดี

- ตรวจสอบและพยายามปรับปรุงบุคลิกภาพของผู้เรียนด้วยขั้นตอนที่มีประสิทธิภาพ

- นำผลงานของผู้เรียนไปเผยแพร่ในที่สาธารณะเท่าที่ผู้สอนทำได้ เพื่อผู้เรียนจะได้ “เก่ง ดี ดัง” ในทางที่สังคมยอมรับหรือป้องกันปัญหาตามมา

4.3 **ขั้นยุดิ** คือ ขั้นของการวัดและประเมินผล ผู้สอนอาจจะใช้การประเมินผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ใน 1 คาบ ว่ามีผลอย่างไร หรือเกิดอุปสรรคด้านใด แล้วนำมาวิเคราะห์สรุป และบันทึกในหัวข้อเรื่อง “หมายเหตุ” ของแผนการสอน

5. **สื่อการเรียนการสอน** หมายถึง เครื่องมือต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนในการเรียนการสอน ให้บรรลุจุดประสงค์เป็นสิ่งเร้าความสนใจของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้รวดเร็วยิ่งขึ้นเช่น ของจริง วัสดุอุปกรณ์แผนภาพ แผนภูมิ บัตรคำ หนังสือเรียน เป็นต้น

6. **การวัดผลประเมินผล** หมายถึง การตรวจสอบการเรียนการสอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ดังนั้นในการวัดผลประเมินผลจะต้องให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การเขียนต้องให้ชัดเจนว่าในแต่ละจุดประสงค์จะต้องวัดผลประเมินผลด้วยวิธีใด เช่น การสังเกต ตอบคำถาม หรือการให้ทำแบบฝึกปฏิบัติ เป็นต้น

7. **กิจกรรมเสนอแนะ** หมายถึง การเสนอแนะแนวทางหรือวิธีสอนอื่น ๆ ที่จำเป็นหรือระบุสิ่งที่ต้องจัดให้เรียนตามจุดประสงค์

8. **บันทึกของผู้สอน** หมายถึง การบันทึกของครูผู้สอนที่มีต่อความพึงพอใจในการใช้แผนการสอนแต่ละครั้ง เพื่อเป็นแนวทางในการสอนในครั้งต่อไป หรือเป็นแนวทางในการสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องมีสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล กิจกรรมเสนอแนะ และบันทึกของผู้สอน ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องเขียนให้ครบทุกองค์ประกอบ เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมากที่สุด มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้จริงแผนการจัดการเรียนรู้จึงต้องมีขั้นตอนในการจัดทำอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลที่เกิดจากการเรียนของผู้เรียน ซึ่งอาจจะเกิดจากเนื้อหาที่เรียน การฝึกฝนทักษะ รวมถึงการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน บอกให้ทราบว่าผู้เรียนเกิดทักษะ ความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งที่เรียนมากน้อยเพียงใด

ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา นักศึกษาจึงได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

รุจิรา สระคา (2550 : 38) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชา และทักษะต่าง ๆ ของแต่ละวิชาที่นักเรียนได้เรียนรู้ที่ผ่านมาแล้ว เป็นความสามารถในการเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) การพัฒนาทักษะในการเรียน โดยอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งและแสดงออกในรูปความสำเร็จ ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้โดยอาศัยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

ทิสนา เขมมณี (2551 : 10) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า การเข้าถึงความรู้ การพัฒนาทักษะในการเรียน อาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 56) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือจากการสอนจึงเป็นวิธีการตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการวัดการเปลี่ยนแปลงและประสบการณ์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วว่าเกิดการเรียนรู้เท่าใดมีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกถึงคุณภาพการศึกษาความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 237) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง แบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางสมองต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้วซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างกับแบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดผลนักเรียน คือ เขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ตนได้สอนซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับแบบทดสอบที่ครูสร้างและมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก - ผิด ลักษณะทั่วไปถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก - ผิด คือ ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก - ผิด ใช่ - ไม่ใช่ จริง - ไม่จริง เหมือนกัน - ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยคหรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ในวันเพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวขึ้น) จะคู่กับคำ หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถามกับตอนเลือก ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน ดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

จากความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาสรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถทางการเรียนด้านเนื้อหา ด้านวิชาการและทักษะต่าง ๆ ของวิชาต่าง ๆ

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นเป็นกระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการตรวจสอบความสามารถในการเรียนการสอน จึงจำเป็นจะต้องมีแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

พิสนุ พองศรี (2549 : 125) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher - made Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอนเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้กัน โดยทั่วไปในสถานศึกษา

มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน ซึ่งแบ่งออกได้อีก 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้แล้วให้ผู้ตอบเขียนแสดงความรู้ ความคิด เจตคติได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัยหรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้เขียนตอบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิด ได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบถูก - ผิด แบบทดสอบเติมคำ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เช่นเดียวกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เองแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการเรียนด้านต่าง ๆ ของนักเรียนที่ต่างกลุ่มกัน

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 218 - 220) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. ข้อสอบแบบความเรียงหรืออัตนัย (Subject or Essay) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และข้อคิดเห็นของแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก - ผิด (True - False Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ละตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่ และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก - ผิด ใช่ - ไม่ใช่ จริง - ไม่จริง เหมือนกัน - ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้เพื่อให้มีความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. แบบทดสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบความเรียงหรืออัตนัย

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching) เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่า แต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะจับคู่คำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดให้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) ลักษณะทั่วไปคำถามแบบเลือกตอบ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตัวเลือก (Choice) ในตอนเลือก

นี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่ถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดจากตัวลวงอื่น ๆ และคำตอบแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกใกล้เคียงกัน คูณกัน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความคิดมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 56 - 57) กล่าวว่า ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบ ตามความเก่งอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผล การสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสภาพความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ของแต่ละบุคคลตามเกณฑ์ที่วางไว้ เพื่อตัดสินความสามารถส่วนบุคคล
2. แบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ของบุคคลเพื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นเพื่อแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถ

ซึ่งรูปแบบของการทดสอบนั้นอาจจะใช้วิธีการที่แตกต่างกันตามความเหมาะสม ประกอบด้วย แบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบปรนัย แบบทดสอบความเรียง แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบ แบบเลือกตอบ หรือแบบจับคู่

หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากนักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน ที่กล่าวถึงหลักเกณฑ์ไว้สอดคล้องกัน และได้ลำดับเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้นถ้านำไปเปรียบเทียบกับกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน

3. วัดให้ตรงกับจุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอนและจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง
 4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น ครูควรจะทราบมาก่อนเรียน นักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน
 5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัดพฤติกรรมตรง ๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้ คือ การตอบสนองต่อข้อสอบดังนั้นการเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบ จะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง
 6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทนแท้จริงได้
 7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของครูและเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก
 8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียว การทบทวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
 9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ
 10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด
 11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความยากง่ายพอเหมาะ มีเวลาพอสำหรับนักเรียนในการทำข้อสอบ
- จากที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ในการสร้างแบบทดสอบให้มีคุณภาพ วิธีการสร้างแบบทดสอบที่เป็นคำถามเพื่อวัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วต้องตั้งคำถามที่สามารถวัดพฤติกรรมการเรียนการสอนได้อย่างครอบคลุมและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพมีความสำคัญอย่างยิ่งซึ่งจะนำไปให้กระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ หากว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดในกระบวนการนั้นไม่มีคุณภาพแล้ว การทำงานนั้นย่อมยากที่จะบรรลุตามจุดประสงค์

ความหมายของประสิทธิภาพ

เครื่องมือหรือสื่อการสอนที่มีคุณภาพ สามารถช่วยให้การเรียนรู้บรรลุตามเป้าหมายและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ จะต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพ ที่เรียกว่า การหาประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของประสิทธิภาพไว้หลายท่าน ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 98 - 99) ให้ความหมายของประสิทธิภาพว่า หมายถึง คุณภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ทำได้ระหว่างเรียนจากการประเมินพฤติกรรม ประเมินผลงาน และการทดสอบย่อย มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคนเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 7) ให้ความหมายของประสิทธิภาพว่า หมายถึง การนำสื่อหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอนคือ การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น (Try Out) และทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง (Trial Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือ การทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น การช่วยให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้ายได้ดี และการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

กฤษมันต์ วัฒนารงค์ (2556 : 119) ให้ความหมายของประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปใช้ต่อไป

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง กระบวนการตรวจสอบและประเมิน สื่อการเรียนการสอนนั้นว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2547 : 54) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ประสิทธิภาพว่า เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดฝึกที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้สร้างชุดฝึกพึงพอใจว่า หากชุดฝึกมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วชุดฝึกนั้นก็มีความค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน และคุ้มค่าแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดประสิทธิภาพเป็น

E_1 คือ ประสิทธิภาพกระบวนการ

E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

1. การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง หมายถึง การประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรม เรียกว่า กระบวนการของผู้เรียนสังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล ได้แก่งานที่มอบหมาย หรือกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2. การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้ายหมายถึง การประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและการสอบไล่

ประสิทธิภาพของชุดฝึกจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยน พฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียน ทั้งหมดนั้นคือ E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85, หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะ หรือเจตคติอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ เพราะตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดก็ได้ผลเช่นนั้น

วาโร เฟ็งส์วีสตี (2551 : 42) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพกระทำได้โดย การประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งมี 2 ประเภทคือ

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior หรือ E_1) คือ ประเมินผลต่อเนื่อง ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ เรียกว่า กระบวนการเรียนรู้ที่สังเกตได้จากกิจกรรมกลุ่ม และ รายบุคคล

2. การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior หรือ E_2) คือ ประเมินผลลัพธ์ ของนักเรียน โดยพิจารณาจากการทดสอบหลังเรียน

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นครูจะเป็นผู้พิจารณาโดยปกติ เนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ จะตั้งไว้ 80/80, 85/85, 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะจะตั้งไว้ 70/70 หรือ 75/75

การกำหนดระดับประสิทธิภาพของชุดฝึก

แนวทางในการหาประสิทธิภาพชุดฝึก E_1/E_2 ควรกำหนดเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ยของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น 70/70, 80/80 หรือไม่ควรต่ำกว่าร้อยละ 70/70 โดยคำนึงถึงปัจจัย ต่อไปนี้

1. สารการเรียนรู้ เป็นเรื่องอะไรเป็นองค์ความรู้ที่เป็นเรื่องต่อเนื่องหรือเป็นองค์ความรู้เฉพาะเรื่องที่คุณเรียนต้องมีความรู้และทักษะในเรื่องนั้น เป็นการเฉพาะหรือไม่ อย่างไร ถ้าสารการเรียนรู้เป็นสาระเรียนรู้ต่อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ในระดับประถมต้น หรือมัธยมต้น แสดงประสิทธิภาพเริ่มจากร้อยละ 70 เพราะเป็นความรู้ที่เรียนต่อเนื่องไปได้ ถ้าเป็นความรู้เฉพาะเรื่อง เช่น ทักษะการขับรถ อาจต้องการจากร้อยละ 80 หรือสูงกว่า เพราะเป็นการรอบรู้ที่ต้องรอบรู้ในเรื่องนั้นให้สามารถปฏิบัติได้อย่างนั้น

2. กลุ่มผู้เรียนเป้าหมาย คือ ใคร มีความรู้ และทักษะพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียนรู้ระดับใด ถ้ากลุ่มเป้าหมายมีพื้นฐานต่ำ อาจเริ่มจากประสิทธิภาพต่ำ ๆ ก่อน

3. ความคาดหวังของสังคมต่อการเรียนรู้เรื่องนั้นเป็นอย่างไรสังคมหรือ นโยบายของโรงเรียนคาดหวังเกี่ยวกับเรื่องนั้นไว้ต่ำหรือสูง จะต้องสอดคล้องกับความคาดหวัง

4. ทักษะการเรียนรู้ หลักที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุคืออะไรเป็นเรื่องของทักษะสติปัญญาทางด้านจิตใจ ทักษะทางร่างกาย หรือเป็นเรื่องของทักษะกระบวนการ ตามปกติถ้าเป็นทักษะทางด้านจิตใจ เช่น คุณธรรม จริยธรรม ระดับประสิทธิภาพจะต้องสูง

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ

บุญชม ศรีสะอาด (2550 : 98 - 103) ได้ให้แนวทางในการหาประสิทธิภาพของชุดฝึก ซึ่งมี 2 แนวทาง ดังนี้

1. พิจารณาจากผู้เรียนจำนวนมาก (ร้อยละ 80) สามารถบรรลุผลในระดับสูง (ร้อยละ 80) กรณีนี้เป็นนวัตกรรมสั้น ๆ ใช้เวลาน้อยเนื้อหาที่สอนมีเรื่องเดียว

เกณฑ์ 80/80 หมายถึงมีไม่ต่ำกว่า 80% ของผู้เรียนที่ทำได้อีกไม่ต่ำกว่า 80% ของคะแนนเต็ม

2. พิจารณาจากผลระหว่างดำเนินการและผลเมื่อสิ้นสุดการดำเนินการ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (เช่น ร้อยละ 80) กรณีใช้การสอนหลายครั้ง มีเนื้อหาสาระมาก (เช่น 3 บทขึ้นไป) มีการวัดผลระหว่างเรียน (Formative) หลายครั้ง เกณฑ์ 80/80 มีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพกระบวนการ (E₁)

80 ตัวหลัง เป็นประสิทธิภาพของผลรวมโดยรวม (E₂)

$$\text{ประสิทธิภาพ} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนที่สอบได้ทุกคน}}{\text{ผลรวมของคะแนนเต็มของทุกคน}} \times 100$$

ประสิทธิภาพจึงเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ย เมื่อเทียบกับคะแนนเต็มซึ่งต้องมีค่าสูงจึงจะชี้ถึงประสิทธิภาพได้ กรณีนี้ใช้ร้อยละ 80

80 ตัวแรก ซึ่งเป็นประสิทธิภาพกระบวนการ เกิดจากการนำคะแนนที่สอบได้ระหว่างการดำเนินการ (นั่นคือ ระหว่างเรียน หรือระหว่างการทดลอง) มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ

80 ตัวหลัง ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลรวม เกิดจากการนำคะแนนจากการวัดโดยรวมเมื่อสิ้นสุดการสอนหรือสิ้นสุดการทดลอง แล้วมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเปรียบเทียบเป็นร้อยละ ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

จากแนวทางการประเมินสื่อการสอนดังกล่าว สรุปได้ว่า การตรวจสอบหาประสิทธิภาพสื่อที่พัฒนาขึ้น สามารถทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย คือ การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้า โดยจะเป็นเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หรือ 90/90 ก็ได้ ขึ้นอยู่กับธรรมชาติการพัฒนาสื่อของวิชานั้น ๆ

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

ชวลิต ชูกำแหง (2553 : 131 - 132) กล่าวถึง วิธีการหาคุณภาพของสื่อการสอน หรือนวัตกรรมทางการศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายกับการหาคุณภาพของแบบทดสอบหรือเครื่องมือชนิดอื่น ๆ คือ วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา กำหนดเนื้อหาสาระเป็นรายบท แล้ววิเคราะห์เนื้อหาสาระเป็นรายบทในรูปของตารางความสัมพันธ์ ระหว่างเนื้อหาย่อย ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) มีอาศัยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งควรให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตารางความสัมพันธ์ดังกล่าว
2. สร้างแผนการสอนหรือสื่อต่าง ๆ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาความถูกต้อง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งนิยมใช้กับนักเรียนระดับการเรียนรู้แก่ ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาเรื่องการออกแบบสื่อ คำอธิบายการใช้สื่อ การสื่อความ หรืออาจจะทดลองใช้แผนการสอนเป็นรายกลุ่มเพียง 1 - 2 แผน เพื่อดูเรื่องเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมบรรยากาศการเรียนการสอน เป็นต้น

ส่วนการหาประสิทธิภาพของสื่อ (E_1/E_2) เป็นขั้นตอนทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้ว สรุปได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้นสามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้สถานการณ์ และกิจกรรมที่กำหนดให้โดยจะมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้อื่นเนื่องมาจากนวัตกรรมหรือแผนการจัดการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียนได้ โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย แบบฝึกทักษะ ชุดการเรียนรู้ หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนในระหว่างที่นักเรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนของการทำแบบทดสอบย่อยทุกชุด
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบย่อยทุกชุด
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้น สามารถส่งผลให้นักเรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของนักเรียนทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมคะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

จากที่กล่าวมา สามารถคำนวณได้ค่าตัวเลขที่บอกถึงประสิทธิภาพของที่พัฒนาขึ้นนั้นมี ประสิทธิภาพหรือไม่ จะต้องมีการกำหนดเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณา โดยเกณฑ์ดังกล่าวนิยมใช้ หลักการเรียนรู้แบบรอบรู้ (Mastering Learning) คือ ตั้งเกณฑ์ไว้ร้อยละ 80 และยอมรับความผิดพลาด ได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 ดังนั้นต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $80 - 2.5 = 77.5$ หรือยอมรับความผิดพลาด ได้ไม่เกินร้อยละ 5 ดังนั้นต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $80 - 5 = 75$ ตัวอย่างเช่น ตั้งเกณฑ์ของ (E_1/E_2) ไว้ที่ 80/80 และกำหนดความผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 5 คำนวณค่า (E_1/E_2) ได้ 76/77 ก็ถือว่า มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ส่วนการกำหนดเกณฑ์ความผิดพลาดที่ยอมรับ ได้ไม่ควรเกินร้อยละ 5 การเลือกเกณฑ์เพื่อกำหนดค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอน หรือนวัตกรรม

ควรพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น ประเภทของสื่อวัตกรรมการ สติปัญญาของกลุ่มผู้เรียน ความสามารถในการอ่าน และเขียนของนักเรียน วุฒิภาวะของนักเรียน และวัตถุประสงค์ของการเรียน เป็นต้น โดยทั่วไปนวัตกรรม หรือสื่อการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะ มักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพต่ำกว่าการพัฒนาความรู้ ทั้งนี้เนื่องจากทักษะเป็นสิ่งที่พัฒนาได้ยากกว่า และอาจต้องใช้เวลาในการพัฒนามากกว่า

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 11 - 12) กล่าวถึงขั้นตอนการหาประสิทธิภาพไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 1 - 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือกิจกรรม หรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยวนี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ทั้งนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 6 - 10 คน (ละผู้เรียนที่เก่ง ปานกลางกับอ่อน) ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือกิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบ ให้ทำและประเมินผลลัพธ์ คือ การทดสอบหลังเรียนและงานสุดท้ายที่มอบให้นักเรียนทำส่งก่อนสอบประจำหน่วยให้นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรม ระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียนทั้งชั้นระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามแล้วให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการ

คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหา ประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลัง เรียนให้ดีขึ้น แล้วนำไปทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่ม อาจทดสอบ ประสิทธิภาพ 2 - 3 ครั้ง จนได้ค่าประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำปกติไม่น่าจะทดสอบประสิทธิภาพ เกินสามครั้ง ด้วยเหตุนี้ขั้นทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามจึงแทนด้วย 1 : 100 ผลลัพธ์ที่ได้จาก การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามควรใกล้เคียงกัน เกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับว่า สื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากค่าที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ มากกว่า - 2.5 ให้ปรับปรุงและทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำจนกว่าจะถึงเกณฑ์ จะหยุดปรับปรุง แล้วสรุปว่า ชุดการสอนไม่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือจะลดเกณฑ์ลงเพราะ “ถอดใจ” หรือ ยอมแพ้ไม่ได้ หากสูงกว่าเกณฑ์ไม่เกิน +2.5 ก็ยอมรับว่า สื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากค่าที่ได้สูงกว่าเกณฑ์เกิน +2.5 ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น เช่น ตั้งไว้ 80/8 ก็ให้ ปรับขึ้นเป็น 85/85 หรือ 90/90 ตามค่าประสิทธิภาพที่ทดสอบประสิทธิภาพได้

ตัวอย่าง เมื่อทดสอบหาประสิทธิภาพแล้วได้ 83.5/85.4 แสดงว่า สื่อหรือชุดการสอนนั้น มีประสิทธิภาพ 83.5/85.4 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้ แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ 75/75 เมื่อผลการทดสอบ ประสิทธิภาพเป็น 83.5/85.4 ก็อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็น 85/85 ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 98) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะไว้ 2 ขั้นตอน มีดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นสามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์หรือกิจกรรมที่ กำหนดให้ โดยเก็บข้อมูลของจุดประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้หรือแผนการจัด การเรียนรู้เป็นระยะ ๆ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียนได้ โดยทั่วไปคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นสามารถ ส่งผลให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้มากน้อย เพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทุกคน

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนนั้น ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญเป็น ผู้พิจารณาโดยการประเมินคำนวณค่าเฉลี่ย ถ้าต้องการทราบผลการใช้สื่อการสอนชนิดนั้นต้องผ่าน การทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยทดลองแบบเดี่ยว แบบกลุ่มย่อยและแบบกลุ่มใหญ่ โดย พิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม แสดงว่าเป็นตัวเลข 2 ตัว คือ E_1/E_2

ความพึงพอใจ

ในการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าถึงลักษณะทางจิตด้านความพึงพอใจไว้จำนวนมาก ซึ่งการเรียนรู้ด้านความพึงพอใจในตัวผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนเพื่อสร้างแรงจูงใจ และเข้าถึงความต้องการด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน และสามารถตอบสนองได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจต้องการที่จะเรียนรู้และสามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นความรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น มีลักษณะเป็นนามธรรม มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย ของความพึงพอใจไว้ดังนี้

พิสุทธา อารีราษฎร์ (2550 : 176) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยเฉพาะ ความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่และบรรลุถึงความมุ่งหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 840) ให้ความหมายของพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จ หรือ ได้รับสิ่งที่ต้องการ

มอร์ส (Morse. 1995 : 27) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของการทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมาก จะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง ความเครียดก็จะลดลง หรือหมดไป ความพอใจก็จะมากขึ้น

กูด (Good. 1973 : 320) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพ คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจาก ความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

จากศึกษาความหมายของความพึงพอใจสามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่เกิดจากความคาดหวังหรือต้องการต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หากความคาดหวังนั้นได้รับการตอบสนองก็就会有ความสุข ความพอใจ ส่งผลให้เกิดความเอาใจใส่ต่อสิ่งนั้น ความพึงพอใจสามารถเพิ่มและลดลงได้ตามสภาพและคุณภาพของการตอบสนอง และความพึงพอใจสามารถวัดได้จากแบบวัดความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้น เช่น ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ในการเรียนหรือการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนหรือการทำงานมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในการปฏิบัติ การสร้างแรงจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ ได้มีผู้ศึกษาและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจดังนี้

สูรางค์ ไคว้ตระกูล (2554 : 156) กล่าวว่าการศึกษาถึงความต้องการของบุคคล ทำให้เข้าใจเหตุผลในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลและช่วยให้มองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความรู้สึก ความเข้าใจและพฤติกรรมของบุคคลได้ และเสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการพื้นฐานมี 5 ประการดังนี้

1. ความต้องการทางสรีระ หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศและการพักผ่อน ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับมีชีวิตอยู่
2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยและสวัสดิภาพ หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัว ชูเชิญ บังคับ จากผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อม
3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาที่จะให้เป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น
4. ความต้องการที่จะรู้ดีกว่าตนเองมีค่า มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่นและต้องการความมั่นใจในตนเอง
5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพของตนเอง เป็นความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต กล่าวตัดสินใจ เลือกลงทางเดินชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสีย

แนวคิดพื้นฐานดังกล่าวเมื่อนำมาปรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจึงต้องมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรม วิธีการ สื่อ อุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อตอบสนองความพึงพอใจให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนจนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง โดยให้ผู้เรียนได้รับผลตอบแทนในการเรียนรู้แต่ละครั้ง โดยเฉพาะผลตอบแทนที่เป็นความรู้สึกของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีความสุข หรือความภาคภูมิใจ เช่น ความรู้สึกถึงความสำเร็จของตนเมื่อเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการเรียนได้ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ หรือผลตอบแทนภายนอก เช่น คำชมเชยหรือการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพึงพอใจ

ทิสนา แคมมณี (2553 : 45) กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจไว้ 2 ทฤษฎีดังนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจของมาสโลว์ ทฤษฎีความพึงพอใจเป็นทฤษฎีความต้องการตามลำดับโดยมีสาระสำคัญ คือ มนุษย์จะมีความต้องการอยู่ตลอดเวลาไม่สิ้นสุดราบใดที่ยังมีชีวิต

และความต้องการของคนจะมีลักษณะเป็นตามลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญ โดยมนุษย์จะเกิดความต้องการในลำดับต้นก่อน เมื่อความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจแล้ว มนุษย์จะเกิดต้องการในลำดับที่สูงขึ้นมา ซึ่งความต้องการของมนุษย์จะเป็นตัวผลักดันให้มนุษย์ทำสิ่งต่าง ๆ ลงไปเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการขึ้นมา มาสโลว์ (Maslow) ได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับขั้น คือ

1.1 ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs) หมายถึง ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่มนุษย์ขาดไม่ได้ ได้แก่ ความต้องการด้านสรีระ ความต้องการด้านปัจจัย 4 ความต้องการทางเพศ

1.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) หมายถึง ความมั่นคงปลอดภัย ทั้งทางด้านร่างกาย ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ได้รับความปลอดภัยจากสิ่งต่าง ๆ รอบด้าน

1.3 ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นความต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคมและการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

1.4 ความต้องการการยกย่องนับถือยอมรับ (Esteem Needs) หมายถึง ความต้องการที่จะมีชื่อเสียงเกียรติยศ ได้รับการเคารพยกย่องในสังคม ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับนับถือว่าเป็นคนที่มีคุณค่า ยอมรับในความรู้ความสามารถ

1.5 ความต้องการที่จะประจักษ์ในตัวเอง (Self Actualization) หมายถึง ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จสมหวังในชีวิตที่อยากทำ อยากเป็นสิ่งที่ตนหวังไว้ในฝันไว้ ได้ทำอะไรตามที่ตนเองต้องการ อยากทำ และมีความสุขกับสิ่งที่ตนเองต้องการทำ

2. ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไคด์ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองเชื่อมต่อกับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยการเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ร่างกายพยายามที่จะแก้ปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งร่างกายจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้นทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาได้แก่

2.1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้านักเรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2.2 กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจ จะทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ ในที่สุดอาจลืมได้

2.3 กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ถ้านำมาใช้บ่อย ๆ ก็จะเกิดความมั่นคงในการเรียนรู้

2.4 กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนต่อไป ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียน

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ เพราะมีผลต่อการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนและการทำกิจกรรมของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจสนใจต่อการร่วมปฏิบัติกิจกรรม เกิดความสุขและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้เกิดประสิทธิผลที่ดีต่อการเรียนของผู้เรียน

การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การวัดความรู้สึกพึงพอใจนั้น จำเป็นจะต้องมีเครื่องมือที่เหมาะสม ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

อารี พันธุ์มณี (2546 : 145) กล่าวว่ามาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้ 3 วิธีดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือกและตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ
2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรงซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจะได้ข้อมูลที่แท้จริง
3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและสังเกตอย่างมีระบบแบบแผน

ชวลิต ชูกำแหง (2551 ข : 112 - 114) กล่าวว่าแนวทางในการวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้ 4 แนวทาง สรุปได้ดังนี้

1. การสังเกต (Observation) โดยการสังเกตการณ์พูด การกระทำ การเขียนของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. การสัมภาษณ์ (Interview) โดยการพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ ซึ่งอาจเป็นความรู้สึก ทศนคติของนักเรียน
3. การใช้แบบวัด (Rating Scale) ในการวัดความพึงพอใจมีแบบวัดที่น่าสนใจ 3 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ต (Likert's Method) แบบเทอร์สตัน (Thurstone's Method) และแบบออสกู๊ด (Osgood's Method)
4. แบบวัดเชิงสถานการณ์ (Action Tendencies) มักสร้างเป็นสถานการณ์

สุพานี สฤกษ์วานิช (2551 : 82) กล่าวถึง เครื่องมือวัดความพึงพอใจไว้ 5 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถาม นิยมใช้แบบที่กำหนดสเกลในการวัดที่ชัดเจนเป็นแบบสอบถามที่ง่ายและสั้น
2. วิธีบรรยาย เป็นวิธีบรรยายเหตุการณ์ที่สำคัญที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับงานว่ามีอะไรบ้างที่พอใจและไม่พอใจ
3. การสัมภาษณ์ มี 3 แนวทาง คือ เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า ไม่เตรียมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และสัมภาษณ์แบบผสม มีทั้งที่เตรียมไว้และให้แสดงความคิดเห็น
4. วิธีพิจารณาแนวโน้มของพฤติกรรม โดยใช้คำถามแบบอ้อม เพื่อให้เห็นความโน้มเอียงที่คนจะทำบางอย่างเกี่ยวกับงานออกมาให้ทราบ

จากการศึกษาการวัดความพึงพอใจสามารถสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจซึ่งเป็นการวัดความรู้สึกภายในของบุคคล สามารถกระทำได้ในหลาย ๆ รูปแบบ ขึ้นอยู่กับความสะดวก เหมาะสม รวมถึงจุดประสงค์ในการวัด ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพของเครื่องมือวัด ผู้วัดจะต้องศึกษาวิธีการวัดให้เข้าใจอย่างชัดเจน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวัดความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งงานวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

จินตนา ชีรสติธรรม (2553 : 80) ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมหาพรต ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ (CIPPA Model) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ (CIPPA Model) อยู่ในระดับมาก

พัทธพรพี โสดาจันทร์ (2557 : 87 - 88) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ CIPPA MODEL ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ CIPPA ในการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน พบว่า มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.22/80.06 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ ไม่น้อยกว่า 5 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนรู้ตามรูปแบบ CIPPA พบว่า สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้อตามรูปแบบ CIPPA ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.60 และความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนตามรูปแบบ CIPPA พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.08

เดือนใจ ทองศรี (2553 : 53) ได้วิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลชิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลชิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลชิปปา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559 : 96) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล(CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50/87.05 สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล(CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 และความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ (2552 : 113 - 114) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงการและการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปา ผลการศึกษาพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับจัดการเรียนรู้แบบโครงงานและการจัดการเรียนรู้โมเดลซิปปา ไม่แตกต่างกัน และพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล การทำงานร่วมกับเพื่อน การแสดงความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง การแสดงผลงานที่สร้างความภูมิใจให้กับนักเรียนบรรยากาศสนุกสนาน นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกันทั้งภายในและระหว่างกลุ่ม โดยเฉพาะเมื่อการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกัน

ประทินทิพย์ พรไชยยา (2552 : 129) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา พัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.34/80.05 และ 82.37/79.08 ตามลำดับเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สำหรับดัชนีประสิทธิผลของแผนแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีค่าเท่ากับ 0.7076 และ 0.6905 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 70.76 และ 69.05 ตามลำดับ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนหลังเรียนไม่แตกต่างกัน

มัลลิกา แก้วคำ (2553 : 82) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 93.65/92.85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวมทั้งพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่อง คำราชาศัพท์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์ มีการคิดวิเคราะห์ คิดเป็นร้อยละ 87.14

ชุลีพร พิณิจพล (2554 : 123 - 124) ได้ศึกษา การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ในส่วนของดัชนีประสิทธิผล

ของการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีค่าเท่ากับ 0.6014 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 60.14 3) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ ยังพบว่า นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับ ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน เชิงวิเคราะห์ อยู่ในระดับมากที่สุด

สุจิตรา เดชดำรงรักษ์ (2556 : 107) ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.19/85.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.7681 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 76.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และผลการศึกษาความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43 สรุปว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

รัศมี ประทุมมา (2550 : 109 - 110) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.85/86.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ สำหรับผลสัมฤทธิ์ในการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูง กว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ปิยะพงษ์ วงศ์จุมเงิน (2556 : 67 - 69) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน มีคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 70 จำนวน 23.50 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 16.12 คิดเป็นร้อยละ 90.38 ซึ่งนักเรียน กลุ่มเป้าหมายผ่าน เกณฑ์มากกว่าร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดย

ใช้รูปแบบ 4 MAT อยู่ในระดับพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ นักเรียนได้รับความรู้ใหม่ ๆ จากเนื้อหาวิชา รองลงมาคือ เนื้อหาวิชาน่าสนใจ ชวนให้ออกเรียนรู้ และรูปแบบ 4 MAT ขั้นการปรับความรู้ให้เหมาะสมกับตนเองและสรุปองค์ความรู้จากที่ได้เรียนรู้ตามลำดับ

วิกตอเรีย ขมิ้นเขียว (2550 : 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง - พูด และทักษะสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับต้น ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการฟังพูดของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด สำหรับทักษะสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักเรียนมีการพัฒนาขึ้น หลังจากใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ และผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

อาทิตยา จิตบาล (2553 : 37 - 56) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมการสอนแบบพหุปัญญา เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานร่วมกันของกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการเรียนการสอนโดยกิจกรรมแบบพหุปัญญา สำหรับคะแนนความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยกิจกรรมแบบพหุปัญญาผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และทักษะการทำงานร่วมกันของนักเรียนหลังได้รับการเรียนการสอนโดยกิจกรรมแบบพหุปัญญา อยู่ในระดับดี

ชวาลา สมถวิล (2551 : 84 - 114) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อวิธีการอ่านแบบ MIA และ SQ3R ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียน โดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบ MIA และ SQ3R ไม่แตกต่างกัน สำหรับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีการสอนอ่านแบบ MIA หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในส่วนของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบ MIA และ SQ3R ไม่แตกต่างกัน สำหรับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อวิธีการอ่านแบบ MIA และวิธีการอ่านแบบ SQ3R อยู่ในระดับมากทั้งสองวิธี

จิตตภัทร์ ทับสิงห์ (2554 : 86 - 111) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธี KWL - Plus และวิธี MIA ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ

โดยใช้วิธี KWL - Plus และวิธี MIA มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี KWL - Plus นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 30.19 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.65 และวิธี MIA นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.70 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.18 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 55 ของคะแนนเต็ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธี KWL - Plus กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยวิธี MIA มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สำหรับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี KWL - Plus และวิธี MIA พบว่ามีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และด้านเจตคติพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี KWL - Plus และวิธี MIA มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลังการทดลอง อยู่ในระดับดี คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.53 และค่าเฉลี่ย 4.54 ตามลำดับ

สุภิญญา ยี่หมัดอะหลี (2556 : 100 - 116) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบ MIA ร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบ MIA ร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษหลังสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมทั้งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบ MIA ร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกมีความสามารถในการอ่านอ่านคิดวิเคราะห์หลังสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบ MIA ร่วมกับผังกราฟิกอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

กวย (Gui. 2011 : 21) ได้ศึกษาผลกระทบของการใช้ภาษาของครูผู้สอนทักษะการฟังภาษาจีนสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนในระดับพื้นฐาน มหาวิทยาลัยอานเวย ประเทศจีน จากการบันทึกเทปการสอน พบว่า ระดับภาษาที่ใช้สอน สำเนียงของครูผู้สอนมีผลกระทบต่อฟังของนักศึกษาอย่างมาก ยังพบอีกว่า คำพูดของครูผู้สอนมักจะเป็นรูปแบบเดิม ๆ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการพัฒนาคำศัพท์ของนักศึกษา นอกจากนั้นยังพบว่า การใช้คำถามง่าย ๆ สั้น ๆ กับผู้เรียนบ่อยครั้งจะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังได้ดี

เชน (Chen. 2005 : 875 - A) ได้ทำการวิจัยถึงผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกับแรงจูงใจของนักเรียนชาวไต้หวันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ

และความสามารถในการฟัง การอ่าน และการพูด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการปกติมีส่วนน้อยที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนที่เหลือไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือให้ผลพอประมาณกับแรงจูงใจภายนอกคือ ภาวะเบี่ยงภายนอก ลักษณะเฉพาะของตน และแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความรู้ความเชี่ยวชาญ และการตอบสนอง โดยเฉพาะ ซึ่งถึงแม้ว่าการสอนโดยกลุ่มร่วมมือจะสร้างแรงจูงใจในการเรียน แต่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับคะแนนการฟัง การอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ฉวี (Xu. 2013 : 39) ได้ศึกษา เทคนิควิธีการสอนทักษะการฟังสำหรับนักศึกษาต่างชาติ พบว่า ปัญหาสำคัญของการฟังภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คือ ครูขาดเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการฟัง ดังนั้นจึงได้เสนอแนวทางการสอนไว้ 3 แนวทาง คือ ทำอย่างไรให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการฟัง ทำอย่างไรให้นักเรียนสนใจการฟัง และทำอย่างไรให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

หู (Hu. 2011 : 50) ได้ศึกษาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศโดยเทคนิคการใช้การ์ตูนเป็นสื่อการสอนภาษาและการใช้ภาษา พบว่า การใช้การ์ตูนเป็นสื่อในการสอนการฟังและการพูดทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และกระตือรือร้น สามารถนำไปพัฒนาด้านภาษาได้ลึกซึ้งมากขึ้น

หวัง (Wang. 2015 : 31) ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดและการฟัง โดยการใช้สอนแบบผสมผสานพบว่า วิธีการสอนดังกล่าวส่งผลดีถึงความสนใจของผู้เรียน การพัฒนาภาษาด้วยตนเอง รวมถึงผู้สอนสามารถพัฒนาการสอนได้อีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวสรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA เป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ เมื่อผู้เรียนได้เผชิญสถานการณ์ที่ท้าทายให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ส่งเสริมให้เกิดความคิดความสงสัย การตั้งคำถาม การคิดวิเคราะห์ และสรุปผล ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาทักษะต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้สามารถใช้ได้ทั้งกระบวนการกลุ่มและรายบุคคล

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยรายละเอียดตามหัวข้อดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการเก็บวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอลือชัย จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 530 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/10 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอลือชัย จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 50 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย

1. ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 ชุด ดังนี้

- ชุดที่ 1 ฉันทกล
- ชุดที่ 2 โรงพยาบาลไปอย่างไร
- ชุดที่ 3 ฉันทไม้อ้อยสบาย
- ชุดที่ 4 ฉันทอยากงอห้องเตียงคู่
- ชุดที่ 5 เทียวขุนนาน 12 วัน
- ชุดที่ 6 เป้าหมายของฉันท

แบบฝึกทักษะภาษาจีนแต่ละชุดแบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะด้านการฟัง

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะด้านการพูด

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะด้านการอ่าน

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะด้านการเขียน

2. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติมประกอบชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ชุด 40 ข้อ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน และส่วนที่ 2 เป็นแบบอัตนัย ได้แก่ ทักษะการพูด จำนวน 10 ข้อ

4. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน และรูปแบบการสอนแบบ CIPPA มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้
ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติมประกอบชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามแนวคิดและทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ CIPPA โดยให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 แผน มีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือดังนี้

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์ หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ CIPPA

1.3 จัดทำผังมโนทัศน์หน่วยการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม สำหรับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6

1.4 กำหนดหน่วยการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติมประกอบชุดฝึกทักษะภาษาจีน
โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยคัดเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ เวลา 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย

1.5.1	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 ฉันทนาการ	จำนวน 2 ชั่วโมง
1.5.2	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 โรงพยาบาลไปอย่างไร	จำนวน 2 ชั่วโมง
1.5.3	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3 ฉันไม่ค่อยสบาย	จำนวน 2 ชั่วโมง
1.5.4	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 4 ฉันอยากจองห้องเตียงคู่	จำนวน 2 ชั่วโมง
1.5.5	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 5 เที่ยวยูนนาน 12 วัน	จำนวน 2 ชั่วโมง
1.5.6	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 6 เป้าหมายของฉัน	จำนวน 2 ชั่วโมง

จัดทำแผนจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี CIPPA จำนวน 6 แผน แต่ละแผน

ประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียนของผู้เรียน
ในเรื่องที่เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่ง
ผู้สอนอาจใช้วิธีการต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย

ขั้นที่ 2 ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียน
จากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่างๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่
กับความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจในกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นที่ 6 ขั้นแสดงผลงาน ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานความรู้ของตนเอง

ขั้นที่ 7 ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์

ต่าง ๆ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อ
ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบหาดัชนีความเหมาะสมแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (Mean) โดยกำหนดขอบเขตค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ตัดสิน (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 :

70 - 73) ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้พบว่าผ่านเกณฑ์ทุกรายการมีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$) (ภาคผนวก ก 1)

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์แล้วนำไปทดลองใช้ควบคู่กับชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มากขึ้น ก่อนที่จะนำไปจัดการเรียนการสอน

2. การสร้างชุดฝึกทักษะภาษาจีน

2.1 ศึกษาวิเคราะห์ วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวาปีปทุม

2.2 ศึกษาเอกสารวิชาการ หนังสือ ตำรา ได้แก่ แนวคิดและทฤษฎีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ชุดฝึกทักษะ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 คัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาสร้างชุดฝึกทักษะภาษาจีน ได้แก่

2.3.1 ฉันทลางทาง

2.3.2 โรงพยาบาลไปอย่างไร

2.3.3 ฉันทไม่ค้อยสบาย

2.3.4 ฉันทายากจองห้องเตียงคู่

2.3.5 เทียวยูนนาน 12 วัน

2.3.6 เป้าหมายของฉันท

โดยนำมาจากหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

2.4 กำหนดรูปแบบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครอบคลุมทักษะภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอน ได้แก่ ชุดฝึกทักษะ วิธีการสอนแบบ CIPPA

2.5 สร้างชุดฝึกทักษะตามทฤษฎี CIPPA เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวาปีปทุม ให้ครอบคลุมเนื้อหา และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้

2.6 นำชุดฝึกทักษะภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำในเรื่องการใช้ภาษาในการตั้งคำถาม ความยากง่ายตามระดับความสามารถของผู้เรียน

2.7 นำชุดฝึกทักษะภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย เพื่อนำผลการตรวจสอบมาปรับปรุงพัฒนาให้เกิดความเหมาะสมต่อการวิจัยต่อไป ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย 3 ท่าน ได้แก่

2.7.1 นางประภาพรธรรม เทเวธา วุฒิการศึกษา (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสารคามพิทยาคม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2.7.2 นางสาวอุไรวรรณ แซ่ว่อง วุฒิการศึกษา (กศ.ม.) สาขาวิชาภาษาจีน ประชุกต์ ตำแหน่งอาจารย์ ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

2.7.3 นางสาวพรพรรณ สีสมนตรี วุฒิการศึกษา (กศ.ม.) การวัดและประเมินผล ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

นำชุดฝึกทักษะเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นในแบบประเมินซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความเหมาะสม ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (Mean) โดยกำหนดขอบเขตค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ตัดสิน (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 70 - 73) ปรากฏว่าชุดฝึกทักษะผ่านเกณฑ์ทุกรายการและมีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63$) (ภาคผนวก ก.2)

2.8 นำชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขจนเสร็จสมบูรณ์แล้วไปดำเนินการหาค่าประสิทธิภาพตามความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์ตามเกณฑ์ 75/75 ตามขั้นตอนดังนี้

2.8.1 ทดลองครั้งที่ 1 การทดสอบแบบเดี่ยว (1 : 1) ผู้วิจัยนำชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนวาปีปทุม จำนวน 3 คน คือ นักเรียนที่เรียนเก่ง 1 คน นักเรียนที่เรียนปานกลาง 1 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน 1 คน ในขณะที่ทำการทดลองผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ดูความเหมาะสมของภาษา เนื้อหา และเวลาในการทำกิจกรรมเพื่อนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้มีความเหมาะสม ซึ่งพบว่าในขั้นนี้ชุดฝึกทักษะนี้มีขนาดตัวหนังสือเล็ก และกิจกรรมในชุดฝึกทักษะไม่มีความหลากหลายทำให้นักเรียนขาดความสนใจ ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มขนาดของตัวหนังสือเพื่อให้นักเรียนได้อ่านอย่างชัดเจน และได้ปรับกิจกรรมในชุดฝึกทักษะให้หลากหลายมากขึ้น

2.8.2 ทดลองครั้งที่ 2 การทดลองแบ่งกลุ่ม (1 : 10) ผู้วิจัยนำชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนวาปีปทุม จำนวน 10 คน คือ นักเรียนที่เรียนเก่ง 3 คน นักเรียนที่เรียนปานกลาง 4 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน 3 คน ซึ่งในขั้นนี้ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความ

เข้าใจและให้ความสนใจต่อชุดฝึกทักษะมากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับกิจกรรมการเรียนรู้ในชุดฝึกทักษะอีกครั้งให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

2.8.3 การทดลองภาคสนาม (1 : 100) ผู้วิจัยนำชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนวาปีปทุม จำนวน 35 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ ผลปรากฏว่า มีประสิทธิภาพ 78.67 /77.90 (ภาคผนวก ก.4)

2.9 นำชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผ่านการทดลองแล้วและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/10 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 50 คน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

3.2 ศึกษาหลักการ ทฤษฎีการสร้างแบบทดสอบ

3.3 วิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน เพื่อวางโครงสร้างและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการวัดของแบบทดสอบ

3.4 สร้างแบบทดสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้ครอบคลุมเนื้อหา เรื่อง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ และแบบถามตอบ จำนวน 15 ข้อ รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ

3.5 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม (ตามข้อ 1.7) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมในส่วนของโครงสร้าง เนื้อหา ภาษา และความเที่ยงตรงต่อเนื้อหา

3.6 ปรับปรุงแบบทดสอบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับข้อทดสอบแต่ละข้อ โดยหาค่า IOC ตามวิธีของโรวินลลีและแฮมเบิลตัน (สมนึก ภัททิยชนี, 2551 : 219) เป็นรายชื่อโดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่า แบบวัดข้อนี้วัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า แบบวัดข้อนี้วัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า แบบวัดข้อนี้วัดไม่ได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.7 นำผลรวมของคะแนนของข้อสอบแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย เพื่อพิจารณาคัดขีความสอดคล้อง โดยเลือกข้อที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ซึ่งแสดงว่า ข้อสอบข้อนี้วัดได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้ นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ขึ้นไปถือว่าใช้ได้ ผลการประเมินพบว่าผ่านเกณฑ์จำนวน 60 ข้อ โดยข้อสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 (ภาคผนวก ข.1)

3.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแก้ไขสมบูรณแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/9 จำนวน 50 คน ซึ่งเคยได้รับการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาแล้วในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยกำหนดคุณลักษณะของแบบทดสอบเพื่อประเมินตามเกณฑ์ต่อไปนี้

3.8.1 หาค่าความยากรายข้อและค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยคัดเลือกข้อที่มีค่าความยาก ตั้งแต่ .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกข้อ ตั้งแต่ 0.20 - 1.00 ไว้ พบว่าผ่านเกณฑ์ 46 ข้อ โดยมีค่าความยากตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.39 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.60 ถึง 0.78 และคัดเลือกให้เหลือจำนวน 40 ข้อ (ภาคผนวก ข.2)

3.8.2 หากความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของโลเวท (Lovett) ปรากฏว่ามีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.8 (ภาคผนวก ข.3)

3.8.3 จัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นฉบับสมบูรณแล้วนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA

แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 15 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาค้นคว้า เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

4.2 วิเคราะห์กำหนดประเด็นความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA

4.3 สร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA โดยกำหนดระดับความพึงพอใจของนักเรียน เป็น 5 ระดับ ดังนี้คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ

4.4 นำแบบวัดระดับความพึงพอใจเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

4.5 นำแบบวัดระดับความพึงพอใจให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) และนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไข

4.6 นำไปใช้วัดประเมินความพึงพอใจของนักเรียนขั้นตอนการสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre - test Post - test Design (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. 2551 : 39) ดังแสดงในตาราง 3.1

ตาราง 3.1 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre - test Post - test Design

กลุ่ม	Pre - test	Treatment	Post - test
นักเรียน	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนการทดลอง

X หมายถึง การทดลองโดยใช้รูปแบบ CIPPA

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลอง

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

2.1 ปฐมนิเทศผู้เรียน ถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2 ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีนที่สร้างขึ้นโดยใช้รูปแบบ CIPPA

2.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ CIPPA จากแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 ฉันทกลงทาง	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 โรงพยาบาลไปอย่างไร	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3 ฉันทไม่ค่อยสบาย	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนจัดการเรียนรู้ที่ 4 ฉันทอยากจองห้องเตียงคู่	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนจัดการเรียนรู้ที่ 5 เที่ยวยูนนาน 12 วัน	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนจัดการเรียนรู้ที่ 6 เป้าหมายของฉัน	จำนวน 2 ชั่วโมง

2.4 ทำการทดสอบหลังการเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน ที่สร้างโดยรูปแบบ CIPPA ด้วยแบบทดสอบชุดเดิมกับการทดสอบก่อนเรียน

2.5 ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ CIPPA แล้วนำมาแปลผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test (Dependent Samples)
3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยกำหนดขอบข่ายของค่าเฉลี่ยดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121)
 - คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
 - คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 มีความพึงพอใจในระดับมาก
 - คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
 - คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50 มีความพึงพอใจในระดับน้อย
 - คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการเก็บวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 104)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นร้อยละ
n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N แทน จำนวนนักเรียน

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N แทน จำนวนนักเรียน

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องหรือ IOC ดังนี้ (สมนึก กัททิษฐี. 2551 : 221)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 การหาค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้ (สมนึก กัททิษฐี. 2551 : 212)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของข้อสอบ
 R แทน จำนวนคนตอบถูก
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรเบรนนาน (Brennan) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 90)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก
 U แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 L แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 N₁ แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
 N₂ แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett Method) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 96 - 101)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	x_i	แทน	คะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคน
	$\sum x_i$	แทน	ผลรวมคะแนนสอบของนักเรียนทุกคน
	$\sum x_i^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
	c	แทน	คะแนนจุดตัดของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม (24 คะแนน)

2.5 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ โดยการหาค่า E_1 และ E_2 (Reliability) โดยใช้สูตร ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556 : 10)

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนการทำชุดฝึกทักษะระหว่างเรียนทุกชุด
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะทุกชุด
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

$$E_2 = \frac{\sum Y}{N} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมคะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระ
แก่กัน โดยใช้ t-test Dependent มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 149)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบ ความมีนัยสำคัญ
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบ ทั้งก่อนและหลังมาเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบ ทั้งก่อนและหลังมาเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล แต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้อง ตลอดจนการสื่อความหมายข้อมูลที่ตรงกัน ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียน
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนที่ได้ของนักเรียนทั้งหมด
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เสนอขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75 ปรากฏผลดังตาราง 4.1

ตาราง 4.1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ จากการทดสอบด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ชุดที่	คะแนนที่ได้					คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	$\sum x$	\bar{x}	S.D.	
1	50	40	1,566	31.32	1.52	78.30
2	50	40	1,599	31.98	1.22	79.95
3	50	40	1,577	31.54	1.46	78.85
4	50	40	1,597	31.94	1.66	79.85
5	50	40	1,570	31.40	1.56	78.50
6	50	40	1,562	31.24	1.35	78.10
รวม	-	240	9,471	189.42	1.46	78.93

จากตาราง 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการประเมินชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เท่ากับ 189.42 จากคะแนนเต็ม 240 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.46 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 78.93 แสดงว่า มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_p) เท่ากับ 78.93

ตาราง 4.2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

คะแนนสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม
27	1	27
28	1	28
29	4	116
30	9	270
31	11	341
32	12	384
33	5	165
34	5	170
35	2	70
รวม	50	1571
\bar{X}		31.42
S.D.		1.75
คะแนนเฉลี่ยร้อยละ		78.55

จากตาราง 4.2 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเท่ากับ 31.42 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 78.55 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับ 78.55

ตาราง 4.3 ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75

รายงานประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ค่าประสิทธิภาพ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	240	189.42	1.46	78.93
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	31.42	1.75	78.55

จากตาราง 4.3 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.93/78.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ปรากฏผล ดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

การทดสอบ	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนเรียน	16.46	1.13	748	11,364	56.15*
หลังเรียน	31.42	1.75			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ปรากฏผลดังตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การเรียนเป็นกลุ่มช่วยให้เกิดความรู้ที่สบายใจ	4.62	0.49	มากที่สุด
2. ชุดฝึกทักษะไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน	4.78	0.42	มากที่สุด
3. การเรียนเป็นกลุ่มช่วยให้มีความเข้าใจ และปรับตัวเข้าผู้อื่น ได้ดี	4.18	0.44	มาก
4. ชุดฝึกทักษะทำให้มีความมั่นใจในการเรียน	4.20	0.45	มาก
5. การเรียนเป็นกลุ่มส่งเสริมให้มีความเข้าใจและเรียนรู้ได้ดี	4.78	0.42	มากที่สุด
6. ชุดฝึกทักษะทำให้มีความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ได้ อย่างชัดเจน	4.68	0.47	มากที่สุด
7. การเรียนเป็นกลุ่มทำให้อยากเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น	4.68	0.68	มากที่สุด
8. ชุดฝึกทักษะจะทำให้จดจำสิ่งที่เรียน ได้เป็นอย่างดี	4.52	0.58	มากที่สุด
9. การเรียนเป็นกลุ่มทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.44	0.50	มาก
10. ชุดฝึกทักษะทำให้ทราบความบกพร่อง รวมทั้งความก้าวหน้าของตนเองและกลุ่ม	4.46	0.50	มาก
11. การเรียนเป็นกลุ่มทำให้สามารถแลกเปลี่ยนความรู้ได้ดี	4.78	0.42	มากที่สุด
12. ชุดฝึกทักษะทำให้สามารถเรียนรู้ได้เร็ว	4.44	0.54	มาก
13. การเรียนเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ	4.68	0.62	มากที่สุด
14. ชุดฝึกทักษะทำให้สามารถฝึกฝนได้อย่างเต็มที่	4.28	0.57	มาก

ตาราง 4.5 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
15. การเรียนเป็นกลุ่ม โดยใช้ชุดฝึกทักษะช่วยให้ กล้าแสดงออก	4.48	0.40	มาก
รวม	4.55	0.50	มากที่สุด

จากตาราง 4.5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. อภิปรายผลการวิจัย
5. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน
โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้
รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
มีประสิทธิภาพ 78.93/78.55 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.93/78.55 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบผ่านขั้นตอนในการศึกษาหลักสูตร คู่มือครู เนื้อหา แนวคิด และเทคนิควิธีการสอนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุดฝึกทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนี้ยังผ่านการตรวจสอบประเมินจากอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และผ่านการประเมิน ความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเหมาะสม ครอบคลุม ตรงตามเนื้อหา รวมถึงการทดลองก่อนนำชุดฝึกทักษะไปใช้จริง 3 ครั้ง โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 ซึ่งเป็นการทดสอบภาคสนาม ประกอบกับการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA เป็นวิธีการสอนทักษะทางภาษาที่ดี มีขั้นตอนการสอนที่เป็นระบบที่ชัดเจน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองมากที่สุด ให้นักเรียนได้เผชิญกับปัญหาด้วยตนเอง ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปความคิดรวบยอด โดยครูมีบทบาทในการกระตุ้น ชักชวน ให้นักเรียนคิดและใช้ความสามารถแก้ปัญหาอย่างอิสระ เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนรู้ทั้ง 7 ขั้นแล้วจะให้นักเรียนสามารถฟัง และอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องได้ในที่สุด และสามารถนำไปฝึกทักษะการเขียนและการพูดได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ที่กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแก้ปัญหา และการพัฒนาในการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้และสามารถเรียนรู้ได้ โดยสรุปได้ 4 ข้อ คือ 1) เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน 2) ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การคิดวิเคราะห์และการเขียน 3) เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของ

ผู้เรียน และ 4) พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัสรินทร์ แพรงสุวรรณ (2559 : 96) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50/87.05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของรัศมี ประทุมมา (2550 : 110) ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.85/86.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของประทิน ทิพย์ พรไชยยา (2552 : 129) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดสังเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ผลการศึกษพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.34/80.05 และ 82.37/79.08 ตามลำดับเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุจิตรา เดชดำรงรักษ์ (2556 : 107) ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.19/85.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับผลการวิจัยของมัลลิกา แก้วคำ (2553 : 82) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 93.65/92.85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พูลิพร พิณิจผล (2554 : 123 - 124) ได้ศึกษา การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูง

กว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นสื่อนวัตกรรมและเทคนิคเหมาะสำหรับการสอนทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาจีน ประกอบไปด้วย ขั้นตอนการสอนทักษะ 7 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจ ข้อมูล ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจในกลุ่ม ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 ขั้นแสดงผลงาน และขั้นที่ 7 ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้กิจกรรมดังกล่าวมีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาจีน จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับแนวความคิดของทิสนา แจมมณี (2556 : 87) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน จากแนวคิดทางการศึกษาที่พบว่า สามารถใช้ได้ผลดีในการจัดการเรียนการสอน โดยมีหลักการ 5 หลักการ ได้แก่ 1) หลักการสร้างความรู้ 2) หลักกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) หลักความพร้อมในการเรียนรู้ 4) หลักการเรียนรู้อะนุกรวมการ และ 5) หลักการถ่ายโอนการเรียนรู้ ซึ่งทั้งหลักการทั้ง 5 เป็นที่มาของแนวคิด “CIPPA” ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด สอดคล้องกับแนวความคิดของสุวิทย์ มูลคำและสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 53) ที่กล่าวว่า แบบฝึกทักษะมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อย ในการที่จะช่วยส่งเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้นทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559 : 96) การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของรัศมี ประทุมมา (2552 : 110) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุจิตรา เดชดำรงรักษ์ (2556 : 107) ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของชุลีพร พิณีจพล (2554 : 123 - 124) ได้ศึกษา การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา

โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของเตื่อนใจ ทองศรี (2553 : 53) ได้วิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลซิปปา ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.55 ซึ่ง อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด หมายความว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการจัดการ เรียนรู้โดยใช้รูปแบบ CIPPA เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความตื่นตัวและท้าทายที่ ได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ทั้งยังมีความร่วมมือจากเพื่อน ๆ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ลดความกดดันในการเรียนรู้ สร้างความมั่นใจในการตอบคำถามและการนำไปใช้ จึงส่งผลต่อความ พึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow, 1970 : 69 - 80) ที่กล่าวว่า หากความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนองแล้วจะเกิดความพึงพอใจใน ระดับหนึ่ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลถึงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย รวมทั้ง สอดคล้องกับหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซิปปาของทีศนา แจมมณี (2553 : 282 - 284) ซึ่งสรุปไว้ 5 ข้อ คือ 1) ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ 2) ช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาท และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้มากที่สุด ในแง่ของจำนวนผู้เรียน ปริมาณของการมีส่วนร่วม และคุณภาพของกระบวนการ 3) ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน 4) ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ “กระบวนการ” “ควบคู่ไปกับผลงาน” และ 5) ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของเตื่อนใจ ทองศรี (2553 : 53) ได้วิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตาม แนวทฤษฎีโมเดลซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อการเรียนผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีโมเดลซิปปา โดยรวมอยู่ใน ระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของจินตนา ธีรสถิตธรรม (2553 : 80) ได้ศึกษาการสร้างชุด กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน

เทศบาลบ้านศรีมหาธาตุ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ CIPPA Model อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพัทธพี โสดาจันทร์ (2557 : 87 - 88) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ CIPPA MODEL ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนตามรูปแบบ CIPPA พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.08 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559 : 96) การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นอกจากจะส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นแล้ว ยังเป็นการสอนวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียน ซึ่งจะนำไปสู่การเห็นคุณค่าและประโยชน์ต่อการพัฒนาประสิทธิภาพด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผลจากการวิจัยที่พบว่า การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สามารถพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ดี ซึ่งนวัตกรรมและวิธีการสอนดังกล่าวอาจมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นผู้ที่สนใจจะนำวิธีการสอนดังกล่าวไปใช้ ควรศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรม ศึกษาสภาพปัญหาของผู้เรียนก่อนนำไปใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด

1.2 การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ที่สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาจีนให้กับนักเรียนได้ เพื่อได้ประสิทธิผลที่ดีที่สุด ครูผู้สอนควรจะศึกษารูปแบบ วิธีการ เทคนิค ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ให้เข้าใจเป็นอย่างดีก่อนนำไปใช้สอนในชั้นเรียน และควรมีการปฐมนิเทศนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการจัดกิจกรรมเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

1.3 การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ควรให้ผู้เรียนมีอิสระในการทำกิจกรรม และควรให้แรงเสริมแก่นักเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานตนเอง

1.4 การใช้คำถามปลายเปิดให้มากขึ้นจะช่วยให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้หลากหลายและอิสระมากขึ้น นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีนและช่วยเติมเต็มให้นักเรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การคัดเลือกบทเรียนควรให้มีความเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาจีน และบทเรียนควรมีความหลากหลาย เช่น เนื้อหาเกี่ยวกับข่าวในเหตุการณ์ปัจจุบัน สารคดี บทความ เรื่องสั้น เรื่องแปล นิทาน นิยาย เป็นต้น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนมากขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการใช้ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กับวิธีสอนรูปแบบอื่น ๆ

2.3 ควรมีการศึกษาการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA ในระดับชั้นเรียนอื่น ๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์. (2556). นวัตกรรมและเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ผลิตตำราเรียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.
- กศยา แสงเดช. (2551). STUDENT BOOK New Say Hello 2. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- คำใบ ไชยสิงห์. (2553). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 26. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จิตต์ภัสร์ ทับสิงห์. (2554). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธี KWL - Plus และวิธี MIA ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- จินตนา ชีรสติธรรม. (2553). การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมหาพรต. วิทยานิพนธ์ ค.ศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จินตนา แว่นเซ่ง. (2551). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ด้วยเทคนิคการสอนแบบ MAAWC. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ภูเก็ต : มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- ชวลา สมถวิล. (2551). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อวิธีการอ่านแบบ MIA และ SQ3R. วิทยานิพนธ์ ค.ศ. ม.(หลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ชวลิต ชุกคำแพง. (2551 ก). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2551 ข). คู่มือปฏิบัติการจัดทำแผนการสอน. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชุดาภรณ์ แทนอ่อน. (2553). ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยการฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดงเจนวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงราย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

- ชวลีพร พิณีพด. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ชิปป่า โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน
เชิงวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556, มกราคม - มิถุนายน). “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อและชุดการสอน”,
วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 5(1) : 10.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558). 80 นวัตกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 6.
นนทบุรี : ฟ้าปาลานซ์ดีไซด์แอนพริ้นติ้ง.
- ณัฐริรา ทศน์แก้ว. (2550). การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนด้านการฟังและความสนใจ
ต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างการสอนโดยใช้เกมประกอบการสอน
กับการสอนตามปกติ ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(หลักสูตรและการสอน). ลพบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ณัฐธิดา ยิ่งยวด. (2554). การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งทรายวิทยา ตำบลทุ่งทราย อำเภอทราย
ทองวัฒนา จังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก :
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ดวงมาลา จาริชานนท์. (2551). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านเพื่อฝึกการคิด
วิเคราะห์ ด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม.
(การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดารารณี โพธิ์ไทร. (2552). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตาม
มาตราตัวสะกด โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เตือนใจ ทองศรี. (2553). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวทฤษฎีโคมเบลซิปป่า
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอน
ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ. (2550). แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและ
การจัดทำผลงานวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : เชนจู้.

- ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ. (2552). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานและการจัดการเรียนรู้โมเดลซิปปา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การจัดการเรียนรู้). พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ทิตนา แจมมณี. (2553). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2556). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : บริษัท แอคทีฟ พรินท์ จำกัด.
- นฤมล สุทนต์. (2555). การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีหุปัญญา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การจัดการเรียนรู้). พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นิลวรรณ ชูวิวัฒน์รัตนกุล. (2554). การพัฒนาการอ่านเชิงวิเคราะห์และเขียนสื่อความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดกิจกรรม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เบญจวรรณ เสาวโค. (2553). การพัฒนาแบบฝึกภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2550). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- _____. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปัทมา ไชยทิพย์. (2553). การศึกษาความสามารถด้านการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL). วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปาริชาติ สุวรรณกลาง. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การอินทิเกรตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มย่อย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ประทีนทิพย์ พรไชยยา. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประภาพร ถิ่นอ่อง. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การแยกตัวประกอบพหุนาม ดีกรีสอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปราณี จินฤทธิ์. (2552). ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนเคหะประชาสามัคคี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ศึกษาศาสตร์). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปวีณา เลิศกิจลักษณ์. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป ประกอบภาพการ์ตูนกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปัญญา วรรณชัย. (2553). ความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบทางตรง. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปิยะพงศ์ วงศ์จุมเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4MAT. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สดุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรพี โสดาจันทร์. (2557). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ CIPPA MODEL ผ่านกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิศพิมล ชื่นชม. (2554). ผลการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

- พิสุทธา อารีราษฎร์. (2550). การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิสนุ ฟองศรี. (2549). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย. กรุงเทพฯ : สุทธาการพิมพ์.
- มริดา คำมูลมาตย์. (2556). การพัฒนาการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ CIPPA MODEL รายวิชา ส31103 สังคมศึกษา 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจรเข้วิทยายน อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มัลลิกา แก้วคำ. (2553). ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รอสนี บูชามัน. (2552). การศึกษาผลการเรียนรู้ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ด็อกซ์ (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์. (2552). เทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รัศมี ประทุมมา. (2550). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- รุจิรา สระคำ. (2550). การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ดเขต 1 ที่มีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- โรงเรียนวาปีปทุม. (2558). รายงานประจำปีของสถานศึกษา (Self Assessment Report) โรงเรียนวาปีปทุม ประจำปีการศึกษา 2558. มหาสารคาม : โรงเรียนวาปีปทุม.
- _____. (2559). รายงานประจำปีของสถานศึกษา (Self Assessment Report) โรงเรียนวาปีปทุม ประจำปีการศึกษา 2559. มหาสารคาม : โรงเรียนวาปีปทุม.
- _____. (2560). รายงานประจำปีของสถานศึกษา (Self Assessment Report) โรงเรียนวาปีปทุม ประจำปีการศึกษา 2560. มหาสารคาม : โรงเรียนวาปีปทุม.
- ละมุน จันทรแป้น. (2553). การพัฒนาการอ่านและการเขียนแจกรูปสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิมล เหล่าเคน. (2552). ผลการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการสร้างคำตามเกณฑ์ทางภาษาด้วยการจัดกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญา คศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). การออกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design. มหาสารคาม : โครงการตำราคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิภาพร เขตจำนนท์. (2556). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA ที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มสาระงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง ชู瑞金ในชีวิตประจำวัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศุภวรรณ นาคนิล. (2552). การพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริมา โพธิ์จักร. (2553). การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลำปลายมาศ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

- ศิริรัตน์ นาอุดม. (2553). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโนนสมบูรณ์ประชาสรรค์ โดยใช้กลวิธีการฝึกตามแนวการสอนแบบฟัง - พูด. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมนึก กัททิชชณี. (2551). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- สมพร ตอยชัย. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทราซา หนองจอก กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณีพนธ์ ศษ.ม. (วิชาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สวนิต ยมาภัย. (2551). หลักการพูดหน้าที่ชุมชน สื่อมวลชนและในองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิรินาด เทียนสันเทียะ. (2552). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยการแก้ปัญหาแบบ IDEAL. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สำเนียง พวงดอนเต็ง. (2550). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน. กรุงเทพฯ : สกสศ ลาดพร้าว.
- สุนทร สิ้นธพานนท์ และคณะ. (2553). นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิกพริ้นติ้ง.
- สุจิตรา เดชดำรงรักษ์. (2556). ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

- สุชาติ พิพัฒน์. (2549). การพัฒนาการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการปฏิบัติโดยใช้สื่อ
ภาพเคลื่อนไหวเรื่อง การเขียนลายไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2547). การสร้างสื่อการสอนและนวัตกรรมการเรียนรู้สู่การพัฒนา
ผู้เรียน. ราชบุรี : ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- สุราพร ฉายะระถิ. (2552). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตฝึก
ทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา. รายงานการวิจัย. ราชบุรี :
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สุพานี สฎฐธีรวานิช. (2551). องค์กรรมใหม่: แนวคิดทฤษฎี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภิญญา ยีหมัดอะหลี. (2556). ผลการใช้วิธีสอนแบบ MIA ร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านในการคิด วิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลา.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2554). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ พินิจ. (2552). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแคนดำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
สุรินทร์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ ก.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
ราชภัฏมหาสารคาม.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2550). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2550). 19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). ผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ.
กรุงเทพฯ : อี เค บุคส์.
- หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวาปีปทุม. (2554). หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.
มหาสารคาม : โรงเรียนวาปีปทุม.

- อนงค์ หมั่นสา. (2553). ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน ที่มีผลต่อพฤติกรรมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อาทิตยา จิตบาล. (2553). การใช้กิจกรรมการสอนแบบพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อาภาณี โภคะดี. (2550). ผลการพัฒนากลวิธีอภิปัญญาเพื่อเพิ่มความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์. ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). อุตรธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- อารยา เคลือศิริ. (2551). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนตามโครงสร้างไวยากรณ์ในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์. ค.ม. (การพัฒนาหลักสูตรและการสอน). อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อุษณีย์ เสือจันทร์. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่อง วิธีเรียงสับเปลี่ยนและวิธีจัดหมู่ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ฮาสิต๊ะ ดีนามอ. (2553). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวคิดของ คีธ จอร์นสัน. วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Alharbi, L. A. (2008). The Effectiveness of Using Cooperative Learning Method on ESL Reading Comprehension Performance, Students' attitudes toward CL, and Students' Motivation toward Reading of Secondary Stage in Saudi Public Girls' Schools. [Abstract]. Doctoral Dissertation, West Virginia University. In **Dissertation Abstracts International**. 69(09).
- Bailey, K. M. (2005). **Practical English Language Teaching : Speaking**. New York : The McGraw-Hill Companies.
- Brunning, R. & Horn, C. (2000). "Developing Motivation to Write". **Educational Phycologist**. 35(1) : 318.

- Chen, M. L. (2005). **The Effectiveness of Cooperative Learning Approach on Taiwanese ESL Student's Motivation, English Listening, Reading and Speaking Competencies [Abstract].** Doctoral Dissertation, La Sierra University. In **Dissertation Abstracts International**. 66(03) : 875 - A.
- Good, C. V. (1973). **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York : McGraw - Hill.
- Gui, J. L. (2011). **A Study of the Application of Teachers' Language in Listening Teaching Chinese as A Second Language**. China : An Wei University.
- Hu, R. (2011). **Using The Instructional Design Linguistics, Applied Linguistics and the Teaching Exploration of Animation Audio - Visual Speaking in Chinese for Foreigners**. China : Shan Xi Normal University.
- Hedge, T. (2000). **Teaching and Learning in the Language Classroom**. Oxford : Oxford University Press.
- Helgesen, M. (2003). **Listening, In D. Nunan (Ed.), Practical English Language Teaching**. New York : McGraw - Hill.
- Mary, S, Alan, P. & Malinie, W. (2006). **The TKT Teaching Knowledge Test Course**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Morse, N. C. (1995). **Satisfaction in the White Collar Job**. Michigan : University of Michigan Press.
- Reid, S. (2000). **The Hall Guide for Collage Writers**. New Jersey : Prentice Hall.
- Rost, M. (2002). **Teaching and Researching Listening**. London : Longman.
- Vandergift, L. (2002). "Developing Metacognition in L2 Listening Comprehension". **Canadian Modern Language Review**. 58 : 555 - 575.
- Xu, J. J. (2013). **The Teaching Design of Primary Listening in Chinese for Foreigners**. China : Shan Dong Normal University.
- Wang, X. L. (2015). **The Design of Intermediate Chinese Listening Teaching Based on Multi - teaching Method**. China : Shaan Xi Normal University.

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้และชุดฝึกทักษะภาษาจีน
เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ภาษาจีน (เพิ่มเติม)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ถนนหนทาง	จำนวน 2 ชั่วโมงเรียน
ผู้สอน นางสาวทัศนีย์ ลามิ	กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

สาระสำคัญ

การทักทายเป็นมารยาทอย่างหนึ่งทางสังคม เป็นการแสดงถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ดี การบอกข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่น รวมถึงเพื่อขอความช่วยเหลือ หรือให้การช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น นักท่องเที่ยวชาวจีนหลงทาง ดังนั้นนักเรียนจึงควรเรียนรู้การกล่าวคำทักทายเป็นภาษาจีน การบอกและการถามข้อมูลส่วนตัวเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือ และสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ผลการเรียนรู้

ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่านและเขียนคำศัพท์และสามารถบอกข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง รวมถึงประโยคทักทาย เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่นเป็นภาษาจีนได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถฟังและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ประโยคสนทนา รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้อื่นเป็นภาษาไทยและภาษาจีนได้
2. สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ ประโยคสนทนา รวมทั้งพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลทั้งของตนเองและบุคคลอื่นเป็นภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถอ่านคำศัพท์ ประโยคสนทนา รวมถึงข้อมูลส่วนตัวเป็นภาษาจีนได้
4. สามารถเขียนคำศัพท์ ประโยคสนทนา รวมทั้งข้อมูลส่วนตัวเป็นภาษาจีนได้

ตารางการเรียนรู้

1. คำศัพท์

会	huì	เป็น สามารถ
一点	yí diǎn	นิดหน่อย
中国人	zhōng guó rén	คนประเทศจีน
泰国	tài guó	ประเทศไทย
迷路	mí lù	หลงทาง
可以	kě yǐ	ได้ สามารถ
帮忙	bāng (máng)	ช่วยเหลือ
去	qù	ไป
找	zhǎo	หา
警察	jǐng chá	ตำรวจ

ชื่อเฉพาะ

菲菲	fēi fēi	เฟย เฟย
美丽	měi lì	เหมย์ ลี

2. บทสนทนา

菲菲:	你好! 你会汉语吗?我是中国人.
美丽:	你好。我会一点汉语.
菲菲:	我迷路了,你可以帮我吗?
美丽:	是的!我们去找警察,好吗?
菲菲:	太好了!谢谢你!
美丽:	不客气。哎!你叫什么?
菲菲:	我叫菲菲.
美丽:	我叫美丽.
菲菲:	警察局远吗?
美丽:	不远,五分钟就到了.

กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงเรียนที่ 1

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ตามตำแหน่งที่นั่ง ยืนเข้าแถวตอนถือตรงช่องว่างระหว่างโต๊ะ แจกปากกาเคมีให้กลุ่มละ 1 ด้าม ให้แต่ละกลุ่มออกมาเขียนคำศัพท์เดิมจากบทที่ที่แล้วบนกระดาน ใช้เวลา 5 นาที จากนั้นให้นักเรียนนั่งที่ แล้วช่วยกันดูคำศัพท์บนกระดาน ไล่ไปที่ละกลุ่ม กลุ่มใดที่เขียนคำศัพท์ได้ถูกต้องและมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

ขั้นที่ 2) การแสวงหาความรู้ใหม่

2. ครูให้นักเรียนเปิดหนังสือไปที่บทที่ 1 ฉันทลวงทาง พร้อมกับที่ครูนำเสนอบทสนทนา

บน PowerPoint

霏霏： 你好！你会汉语吗？我是中国人。

美丽： 你好。我会一点汉语。

霏霏： 我迷路了，你可以帮我吗？

美丽： 是的！我们去找警察，好吗？

霏霏： 太好了！谢谢你！

美丽： 不客气。哎！你叫什么？

霏霏： 我叫霏霏。

美丽： 我叫美丽。

菲菲： 警察局远吗？

美丽： 不远，五分钟就到了。

3. แล้วให้นักเรียนลองอ่านบทสนทนาด้วยตนเอง ประมาณ 3 นาที จากนั้นครูให้นักเรียนช่วยกันอ่านออกเสียง หากมีตรงที่ออกเสียงผิดครูจะแก้ไขโดยการพาอ่านให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันขีดเส้นใต้คำศัพท์ใหม่

ขั้นที่ 3) ทำความเข้าใจข้อมูล

4. ครูให้นักเรียนทำความเข้าใจเนื้อหาด้วยตนเอง เชื่อมโยงเนื้อหาจากคำศัพท์เก่า และคาดเดาความหมายคำศัพท์ใหม่

ขั้นที่ 4) ชั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

5. จากนั้นครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 10 กลุ่ม แจกกระดาษชาร์ตให้นักเรียนกลุ่มละ 1 แผ่นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกัน แยกคำศัพท์ทุกคำในบทสนทนา ออกเป็นคำศัพท์เก่า คำศัพท์ใหม่

6. เสร็จแล้ว สมาชิกในกลุ่มช่วยกันตรวจสอบผลงาน ขณะเดียวกันสามารถช่วยกันทำความเข้าใจเนื้อหาอีกรอบ เพื่อให้สมาชิกเข้าใจร่วมกันทุกคน

ขั้นที่ 5) ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้

7. สมาชิกทุกคนในกลุ่มสรุปความเข้าใจของตนเอง พร้อมทั้งคำศัพท์ใหม่ลงในสมุดจด โดยสามารถสอบถามเพิ่มเติมจากเพื่อนในกลุ่ม หรือจากครูผู้สอน

ขั้นที่ 6) ขั้นการแสดงผลงาน

8. นำเสนอผลงาน โดยการนำแผ่นกระดาษชาร์ตไปติดไว้บนผนังในห้องเรียน แล้วให้นักเรียนทุกคนสามารถออกมาค้นหาคำศัพท์ใหม่จากผลงานของเพื่อนต่างกลุ่ม โดยให้จดลงบนสมุดบันทึกของตัวเอง และในขณะเดียวกันก็สามารถพิพากษ์วิจารณ์ร่วมกัน

ขั้นที่ 7) ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้

9. ครูให้นักเรียนกลับมาที่นั่งที่โต๊ะ ครูทดสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยการสุ่มถามคำถาม และสั่งการบ้านให้นักเรียนนำคำศัพท์ใหม่ไปแต่งประโยคคนละ 5 ประโยค พร้อมแจ้งให้ทราบว่าจะมีการทดสอบในชั่วโมงต่อไป จึงให้นักเรียนได้เตรียมตัวมาล่วงหน้าด้วย

ชั่วโมงเรียนที่ 2

ขั้นที่ 1) การทบทวนความรู้เดิม

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยเปิด power point แล้วให้นักเรียนอ่านบทสนทนาและทำความเข้าใจโดยใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที เพื่อทบทวนความเข้าใจด้วยตนเอง

ขั้นที่ 2) การแสวงหาความรู้ใหม่

2. ครูให้นักเรียนนำเสนอการบ้านคนละ 1 ประโยค ตามเลขที่ โดยเขียนบนกระดาน แล้วอ่านออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

ขั้นที่ 3) ทำความเข้าใจข้อมูล

3. หลังจากทุกคนนำเสนอประโยคแล้ว ให้หาคำศัพท์ใหม่ที่เพื่อนนำมาเสนอ แล้วบันทึกลงในสมุดจด

ขั้นที่ 4) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

4. ทำความเข้าใจคำศัพท์ใหม่ด้วยการสืบค้น หรือสอบถามจากครูและเพื่อนที่เป็นคนนำเสนอ

ขั้นที่ 5) ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้

5. จากนั้น ครูให้แต่งประโยคใหม่อีกคนละ 1 ประโยค โดยที่ทุกคนสามารถปรึกษาสอบถามจากเพื่อน ๆ ได้

ขั้นที่ 6) ขั้นการแสดงผลงาน

6. ครูให้นักเรียนที่แต่งประโยคเสร็จนำเสนอตามลำดับความพร้อม ด้วยการอ่านออกเสียงครูและเพื่อน ๆ ตั้งใจฟัง จากนั้นให้ส่งสมุดงาน

ขั้นที่ 7) ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้

7. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าถึงเวลาทำใบงานฝึกทักษะ แล้วให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน แล้วครูแจกใบงานชุดฝึกทักษะให้นักเรียนแต่ละคู่ โดยใช้เวลา 10 นาที เสร็จแล้วให้นำมาส่งครูแล้วออกไปรอนอกห้อง เตรียมตัวสอบการพูดและการอ่าน

8. เมื่อทำแบบฝึกเสร็จครบทุกคนตามเวลาแล้ว ครูเรียกนักเรียนที่ทำเสร็จก่อน เข้ามาสอบการอ่านและการฟังก่อนหลังตามลำดับ จนครบทุกกลุ่ม

สื่อการเรียนรู้

Power Point

เอกสารประกอบการสอน

ชุดฝึกทักษะที่ 1

การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีวัดประเมินผล

1.1 การตอบคำถามของครูได้อย่างถูกต้อง	ผ่านเกณฑ์ 75%
1.2 การพูดบทสนทนา	ผ่านเกณฑ์ 75%
1.3 การอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนา	ผ่านเกณฑ์ 75%
1.4 ตรวจสอบผลงานจากการเขียน	ผ่านเกณฑ์ 75%

2. เกณฑ์การวัดประเมินผล

การตอบคำถามของครูได้อย่างถูกต้อง

1) ตอบคำถามถูกต้องทุกข้อ	5 คะแนน
2) ตอบคำถามผิดไม่เกิน 2 ข้อ	4 - 3 คะแนน
3) ตอบคำถามผิดเกิน 2 ข้อ	2 - 1 คะแนน

การพูดบทสนทนา

1) นักเรียนออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง	5 คะแนน
2) นักเรียนออกเสียงผิด 2 - 3 จุด	4 - 3 คะแนน
3) นักเรียนออกเสียงผิดเกิน 3 จุด	2 - 1 คะแนน

การอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนา

1) อ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนาถูกต้องทั้งหมด	5 คะแนน
2) อ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนาผิดไม่เกิน 2 คำ	4 - 3 คะแนน

- 3) อ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนาผิดเกิน 2 คำ 2 - 1 คะแนน

ตรวจผลงานจากการเขียน

- 1) เขียนคำศัพท์ภาษาจีน และคำแปลภาษาไทยถูกต้องทั้งหมด 5 คะแนน
 2) เขียนคำศัพท์ภาษาจีน และคำแปลภาษาไทยผิด 1 - 3 จุด 4 - 3 คะแนน
 3) เขียนคำศัพท์ภาษาจีน และคำแปลภาษาไทยผิดเกิน 3 จุด 2 - 1 คะแนน

รวมคะแนนการตอบคำถาม การพูดบทสนทนา การอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคสนทนา และตรวจผลงานจากการเขียน รวมคะแนนเต็ม 40 คะแนน ถ้านักเรียนได้ 30 คะแนนขึ้นไป ถือว่า นักเรียนผ่านเกณฑ์

กิจกรรมเสนอแนะ

.....

บันทึกหลังการสอน

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวทัศนีย์ ลามี)

ผู้สอน

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางรัชนีวัลย์ วรรณศรี)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นายวัชรินทร์ ตีดวงษา)

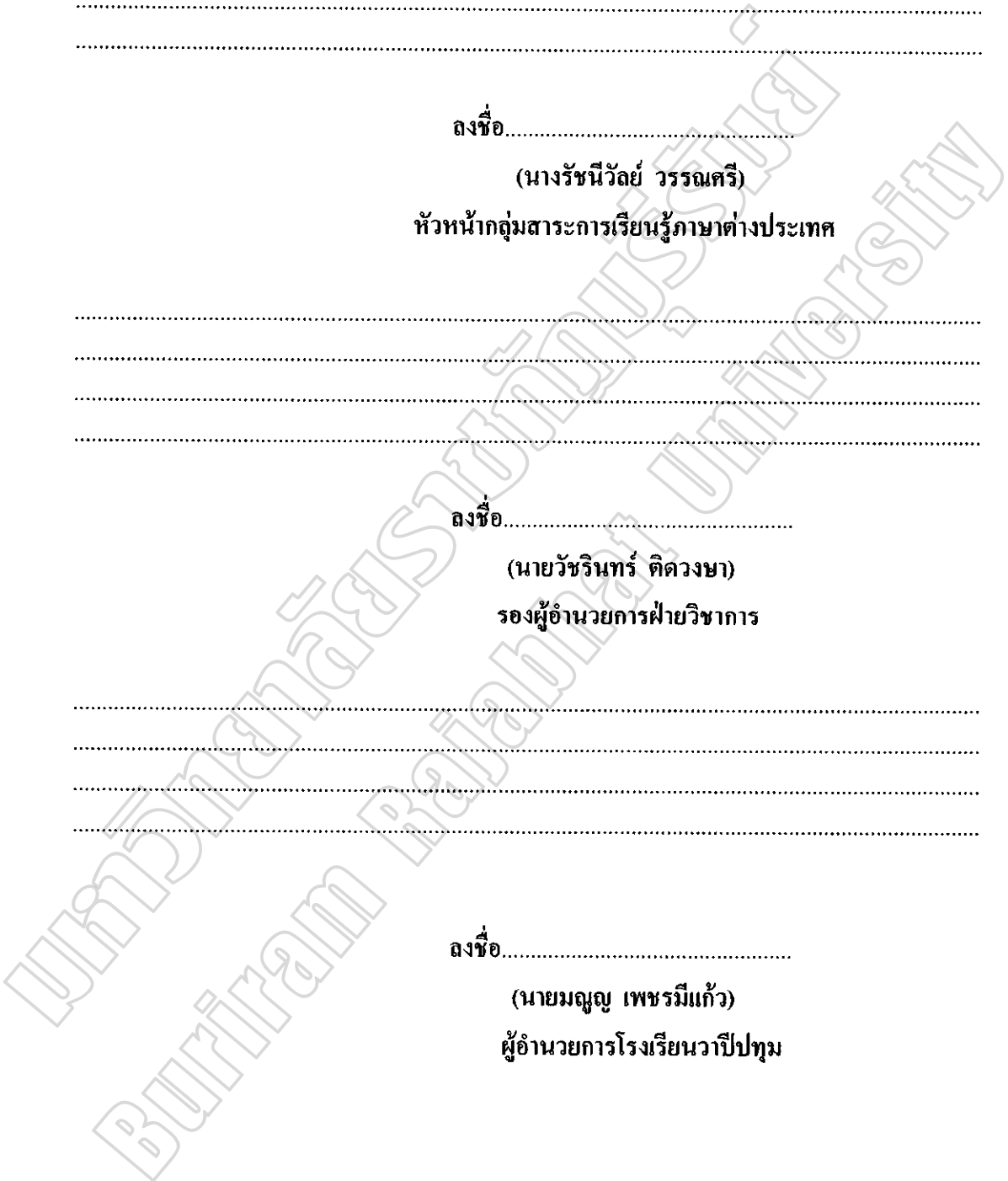
รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นายมณูญ เพชรมีแก้ว)

ผู้อำนวยการโรงเรียนวาปีปทุม

dì yī kè wǒ mí lù le

第一课我迷路了

သုတေသန

duì huà wǒ mí lù le

对话：我迷路了

fēi fēi nǐ hǎo nǐ huì hàn yǔ ma wǒ shì zhōng guó rén
菲菲： 你好！你会汉语吗？我是中国人。

měi lì nǐ hǎo wǒ huì yí diǎn hàn yǔ
美丽： 你好，我会一点汉语。

fēi fēi wǒ mí lù le nǐ kě yǐ bāng wǒ ma
菲菲： 我迷路了，你可以帮我吗？

měi lì shì de wǒ men qù zhǎo jǐng chá hǎo ma
美丽： 是的，我们去找警察，好吗？

fēi fēi tài hǎo le xiè xiè nǐ
菲菲： 太好了！谢谢你！

měi lì bù kè qì āi nǐ jiào shén me
美丽： 不客气，哎！你叫什么？

fēi fēi wǒ jiào fēi fēi
菲菲： 我叫菲菲。

měi lì wǒ jiào měi lì
美丽： 我叫美丽。

fēi fēi jǐng chá jú yuǎn ma
菲菲： 警察局远吗？

měi lì bù yuǎn wǔ fēn zhōng jiù dào le
美丽： 不远，五分钟就到了。

生词 (คำศัพท์)

hui		
1. 会		เป็น สามารถ
yi dian		
2. 一点		นิดหน่อย
zhong guo ren		
3. 中国人		คนประเทศจีน
tai guo		
4. 泰国		ประเทศไทย
mi lu		
5. 迷路		หลงทาง
ke yi		
6. 可以		ได้ สามารถ
bang mang		
7. 帮 (忙)		ช่วยเหลือ
qu		
8. 去		ไป
zhao		
9. 找		หา
jing cha		
10. 警察		ตำรวจ

专名词 (คำศัพท์เฉพาะ)

fēi fēi		
1. 霏霏		เฟย เฟย
měi lì		
2. 美丽		เหมย์ ลี

ชุดฝึกทักษะภาษาจีน

ชุดที่ 1 เรื่อง ฉันหลงทาง

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง

1. ชุดฝึกทักษะชุดที่ 1 มีทั้งหมด 4 ส่วน ใช้เวลา 30 นาที
2. ให้นักเรียนจับคู่กัน ทำชุดฝึกทักษะให้ถูกต้องสมบูรณ์

ส่วนที่ 1 การฟัง : 10 คะแนน

ให้นักเรียนจับคู่กันอ่านและฟังประโยค ถ้าเพื่อนออกเสียงถูกต้องให้วงกลมรอบตัวเลือก 对 (ถูก) ถ้าออกเสียงผิดให้วงกลมรอบตัวเลือก 错 (ผิด)

wǒ shì tài guó rén
1. 我是泰国人。

nǐ huì shuō yīng yǔ ma
2. 你会说英语吗？

wǒ kě yǐ bāng nǐ máng
3. 我可以帮你忙。

zhōng guó rén mí lù le
4. 中国人迷路了。

nǐ zhǎo shuí
5. 你找谁？

เลขที่.....

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

เลขที่.....

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

duì cuò
对 错

ส่วนที่ 2 การอ่าน : 10 คะแนน

ให้นักเรียนร่วมกันอ่านเนื้อความต่อไปนี้แล้ววงกลมรอบคำผิด และแก้ไขให้ถูกต้อง

fēi fēi shì měi guó rèn tā mí lù le fēi fēi zhào rén bāng máng měi
 菲菲是美国人.她迷路了.菲菲照人帮忙.美

lì bù huì hàn yǔ měi lì dài tā qù yī shēng zhǎo yī yuàn yī yuàn hěn
 丽不会汉语.美丽带他去医生.找医院.医院很

yuǎn zǒu lù shí fēn zhōng dào
 远, 走路十分钟到.

ส่วนที่ 3 การเขียน : 10 คะแนน

ให้นักเรียนนำคำศัพท์ต่อไปนี้ แต่งประโยคให้ถูกต้อง

huì
 1. 会 :

yí diǎn
 2. 一点 :

kě yǐ
 3. 可以 :

qù
 4. 去 :

yuǎn
 5. 远 :

ตอนที่ 4 การพูด : 10 คะแนน

จากคำถามต่อไปนี้ ให้นักเรียนหาคำตอบพร้อมทั้งฝึกพูดคำถามและคำตอบ แล้วมาสอบสนทนากับครู

fēi fēi shì nǎ guó rén

1. 菲菲是哪国人?

.....

měi lì huì hàn yǔ ma

2. 美丽会汉语吗?

.....

měi lì kě yǐ bāng máng ma

3. 美丽可以帮忙吗?

.....

yào qù zhǎo shuí

4. 要去找谁?

.....

tā men qù nǎ

5. 他们去哪?

.....

เฉลย ชุดฝึกทักษะภาษาจีน ชุดที่ 1 ฉันทนาการ

ส่วนที่ 1 การฟัง

1. 霏霏是美国人. 错
2. 美丽迷路了. 错
3. 霏霏找人帮忙. 对
4. 美丽不会汉语. 错
5. 他们去找警察. 对

ส่วนที่ 2 การพูด

1. 中国人
2. 会一点
3. 可以
4. 警察
5. 警察局

ส่วนที่ 3 การอ่าน

霏霏是(中国)人.她迷路了.霏霏找人帮忙.美丽(会一点)汉语.美丽带他去(警察局)找(警察).医院(不)远.五分钟到.

ส่วนที่ 4 การเขียน

(ข้อที่ 1-5 ตรวจสอบผลงานรายกลุ่ม)

แบบบันทึกคะแนนการทำชุดฝึกทักษะภาษาจีน

ชุดที่ 1 เรื่อง ฉันทกลงทาง

ที่	ชื่อ-สกุล	ทักษะทางภาษา				รวม (40)คะแนน
		การฟัง (10)	การอ่าน (10)	การเขียน (10)	การพูด (10)	
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						
23						
24						
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						

**แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**

ตาราง ภาคผนวก ก.1 แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
รายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติมประกอบชุดฝึกทักษะภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. โครงสร้าง					
1.1 องค์ประกอบของแผน	5	4	5	4.67	มากที่สุด
1.2 แนวทางการนำไปใช้	4	5	5	4.67	มากที่สุด
1.3 ภาษาถูกต้องตามหลักวิชาการ	4	5	5	4.67	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ					
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	4.67	มากที่สุด
2.2 ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	มากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
3. มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้					
3.1 ชัดเจนเข้าใจง่าย	4	5	4	4.33	มาก
3.2 สอดคล้องกับหลักสูตร	5	4	5	4.67	มากที่สุด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5.00	มากที่สุด
4.2 ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและเจตคติ	5	5	5	5.00	มากที่สุด

ตาราง ภาคผนวก ก.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5. สาระการเรียนรู้					
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้					
6.1 นำเข้าสู่บทเรียนสัมพันธ์กับเรื่องที่สอน	4	5	5	4.67	มากที่สุด
6.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของผู้เรียน	4	5	5	4.67	มากที่สุด
6.3 นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้	5	4	5	4.67	มากที่สุด
6.4 ใ้ใจนักเรียนให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน	4	5	5	4.67	มากที่สุด
6.5 ใช้แบบฝึกทักษะในการจัดกิจกรรมได้เหมาะสม	4	5	5	4.67	มากที่สุด
6.6 เน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง	5	5	4	4.67	มากที่สุด
7. สื่อและแหล่งการเรียนรู้					
7.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	5	4	5	4.67	มากที่สุด
7.2 เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
7.3 ลำดับการใช้สื่อได้เหมาะสม	5	4	5	4.67	มากที่สุด
7.4 สื่อมีลักษณะน่าสนใจและใ้ใจผู้เรียน	4	5	5	4.67	มากที่สุด
8. การวัดและการประเมินผล					
8.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	มากที่สุด
8.2 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	5	5	4	4.67	มากที่สุด
8.3 วิธีการวัดที่ระบุไว้สามารถประเมินได้	4	5	5	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	4.76	4.68	4.68	มากที่สุด

แบบประเมินและผลการประเมิน
ชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตาราง ภาคผนวก ก.2 แบบประเมินและผลการประเมินชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผู้เชี่ยวชาญ

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3				
1.	เนื้อหาในชุดฝึกทักษะไม่ยากเกินไป	5	4	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
2.	กิจกรรมในชุดฝึกทักษะมีความ หลากหลายน่าสนใจ	4	4	5	13.00	4.33	0.58	มาก
3.	เนื้อหาในชุดฝึกทักษะมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	4	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
4.	คำชี้แจงในแต่ละกิจกรรมชัดเจนเข้าใจ ง่าย	4	5	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
5.	กิจกรรมในชุดฝึกทักษะสอดคล้องกับ เนื้อหา	5	4	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
6.	กิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการปฏิบัติ กิจกรรมเหมาะสม	5	4	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
7.	สื่อประกอบการเรียนมีรูปแบบชัดเจน น่าสนใจ	5	4	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
8.	นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติจริง	4	5	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
9.	นักเรียนมีความรู้ มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนมากขึ้น	5	4	5	14.00	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม					13.89	4.63	0.58	มากที่สุด

**การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะ
ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
จากการทดสอบภาคสนาม**

ตาราง ภาคผนวก ก.3 ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนด้วยชุดฝึก
ทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม

คะแนนแบบทดสอบชุดฝึก ทักษะภาษาจีน	คะแนนที่ได้ (n = 50)				
	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ชุดที่ 1	40	1,555	31.10	1.42	77.75
ชุดที่ 2	40	1,597	31.94	1.19	79.85
ชุดที่ 3	40	1,591	31.82	1.30	79.55
ชุดที่ 4	40	1,580	31.60	1.40	79.00
ชุดที่ 5	40	1,557	31.14	0.83	77.85
ชุดที่ 6	40	1,560	31.20	0.78	78.00
รวม	240	9,440	188.80	3.93	78.67

จากตาราง ภาคผนวก ก.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนด้วยชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78.67 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E) การทดลองภาคสนาม เท่ากับ 78.67

ตาราง ภาคผนวก ก.4 ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม

คะแนนผลลัพธ์	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	40	50	31.16	1.93	77.90

จากตาราง ภาคผนวก ก.4 พบว่า ผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 77.90 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) การทดลองภาคสนาม เท่ากับ 77.90

ตาราง ภาคผนวก ก.5 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การทดสอบภาคสนาม

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	240	50	188.80	3.93	78.67
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	50	31.16	1.93	77.90

จากตาราง ภาคผนวก ก.5 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 78.67 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) 77.90 ดังนั้น ชุดฝึกทักษะภาษาจีน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 78.67 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) การทดลองภาคสนาม เท่ากับ 77.90 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 ดังนั้นจึงสามารถนำไปทดลองใช้ได้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัย

- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน
- แบบประเมินความสอดคล้องทางการเรียนเป็นรายข้อ (IOC)
- ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 40 ข้อใช้เวลา 2 ชั่วโมง
2. ให้นักเรียนเขียนชื่อ - สกุล ลงในกระดาษคำตอบ
3. แบบทดสอบฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยกากบาท x ลงในช่อง a b c หรือ d ในกระดาษคำตอบ ดังตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	d
0		X		

จะเปลี่ยนคำตอบจากข้อ 2 เป็นข้อ 1 ให้ขีดทับข้อเดิมที่ไม่ต้องการแล้วกากาข้อใหม่แทน ดังตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	D
0	X	X		

ส่วนที่ 2 ทักษะการพูด เป็นแบบถามตอบ จำนวน 10 ข้อ ให้ตอบคำถามครู โดยให้ทำการทดสอบตามเลขที่ ในชั่วโมงที่ 2 ของการทดสอบ

4. คำถามในแต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ถ้าตอบเกินหนึ่งคำตอบหรือไม่ตอบเลย ถือว่า “ไม่ได้คะแนน” ในข้อนั้น
5. ห้ามขีดเขียนหรือทำสัญลักษณ์ใด ๆ ลงในกระดาษข้อสอบ
6. เมื่อสอบเสร็จแล้วให้ส่งกระดาษคำตอบและแบบทดสอบที่ผู้คุมสอบ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน

ข้อที่ 1 - 15 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องโดยกาเครื่องหมาย x ลงในช่อง a b c หรือ d

🔊 ประโยคสนทนา และคำถาม ข้อที่ 1 - 3

1. bù shū fu mí lù é le qián bāo diū le
a. 不舒服 b. 迷路 c. 饿了 d. 钱包丢了

2. wǎng zuǒ guǎi wǎng yòu guǎi
a. 往左拐 b. 往右拐

 wǎng qián zǒu wǎng hòu zǒu
c. 往前走 d. 往后走

3. yuǎn bù yuǎn hěn yuǎn bù zhī dào
a. 远 b. 不远 c. 很远 d. 不知道

🔊 ประโยคสนทนา และคำถาม ข้อที่ 4 - 7

4. yún nán lì jiāng sì shuāng bǎn nà dǎi zú
a. 云南 b. 丽江 c. 四双版纳 d. 傣族

5. yún nán lì jiāng sì shuāng bǎn nà dài zú
a. 云南 b. 丽江 c. 四双版纳 d. 傣族

6. jiǎo tòng dǔ zi tòng tóu tòng yǎn tòng
a. 脚痛 b. 肚子痛 c. 头痛 d. 眼痛

7. zhǐ tòng yào ā sī pǐ lín gǎn mào yào méi yǒu
a. 止痛药 b. 阿司匹林 c. 感冒药 d. 没有

🔊 ประโยคสนทนา และคำถาม ข้อที่ 8 - 10

8. yún nán kūn míng běi jīng lì jiāng
 a. 云南 b. 昆明 c. 北京 d. 丽江
9. qī jiān dān rén fáng qī jiān shuāng rén fáng
 a. 七间单人房 b. 七间 双人房
- yì jiān dān rén fáng yì jiān shuāng rén fáng
 c. 一间单人房 d. 一间 双人房
10. yì wǎn liǎng wǎn sān wǎn sì wǎn
 a. 一晚 b. 两晚 c. 三晚 d. 四晚

🔊 ประโยคสนทนา และคำถาม ข้อที่ 11 - 15

11. bù shū fu mí lù lǚ yóu chī fàn
 a. 不舒服 b. 迷路 c. 旅游 d. 吃饭
12. yí cì liǎng cì sān cì sì cì
 a. 一次 b. 两次 c. 三次 d. 四次
13. xué xiào yī yuàn fàn diàn jiǔ diàn
 a. 学校 b. 医院 c. 饭店 d. 酒店
14. xué xiào yī yuàn fàn diàn jiǔ diàn
 a. 学校 b. 医院 c. 饭店 d. 酒店
15. wǎng zuǒ guǎi wǎng yòu guǎi
 a. 往左拐 b. 往右拐
- wǎng qián zǒu yì zhí zǒu
 c. 往前走 d. 一直走

ข้อที่ 16- 45 ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง โดยกาเครื่องหมาย x ลงในช่อง a b

c หรือ d

ข้อที่ 16- 20

měi lì shì tài guó rén dà xué fàng jià tā hé mǎ lì dǎ suàn qù zhōng
美丽是泰国人. 大学放假, 她和马丽打算去中

guó dà lǐ lǚ yóu zhōu yī qù zhōu liù huí tā dìng le wǔ xīng jiǔ
国, 大理旅游. 周一去周六回. 她订了五星酒

diàn de fáng jiān yì jiān shuāng rén fáng měi wǎn yuán měi lì xiǎng
店的房间, 一间 双人房 每晚200元. 美丽想

qù kàn gǔ chéng mǎ lì xiǎng kàn bái zú gē wǔ yīn wéi mā mā hěn xǐ huan
去看古城. 马丽想看白族歌舞 因为妈妈很喜欢

bái zú gē wǔ
白族歌舞

tā men jǐ gè rén qù lǚ yóu

16. 她们几个人去旅游?

yí gè rén

a. 一个人

liǎng gè rén

b. 两个人

sān gè rén

c. 三个人

sì gè rén

d. 四个人

tā men qù zhōng guó nǎ lǐ

17. 她们去中国哪里?

yún nán

a. 云南

màn gǔ

b. 曼谷

dà lǐ

c. 大理

lì jiāng

d. 丽江

tā men dìng le jǐ jiān fáng

18. 她们订了几间房？

yì jiān shuāng rén fáng
a. 一间 双人房

qī jiān shuāng rén fáng
c. 七间 双人房

yì jiān dān rén fáng
b. 一间 单人房

qī jiān dān rén fáng
d. 七间 单人房

shuí xǐ huan mín zú de gē wǔ

19. 谁喜欢民族的歌舞？

mǎ lì
a. 马丽

fēi fēi
b. 菲菲

měi lì
c. 美丽

mā mā
d. 妈妈

yì jiān shuāng rén fáng měi wǎn duō shǎo qián

20. 一间 双人房 每晚 多少钱？

yuán
a. 200 元

yuán
b. 210 元

zhū
c. 200 株

zhū
d. 210 株

ข้อที่ 21-25

ā pò lái tài guó lǚ yóu tā xiǎng zhǎo jiǔ diàn tài guó hēnrè tā
阿珀来泰国旅游. 他想找酒店. 泰国很热. 他

kāi shǐ tóu tòng xiǎng xiān qù yī yuàn zhǎo lái zhǎo qù mí lù le
开始头痛. 想先去医院, 找来找去迷路了.

suǒ yǐ tā qù zhǎo jǐng chá jǐng chá dài tā qù kàn yī shēng yī shēng
所以他去找警察. 警察带他去看医生, 医生

wèn tā yǒu guò mǐn shén me yào ma tā shuō méi yǒu yī shēng gěi tā kāi
问他有过敏什么药吗? 他说没有. 医生给他开

zhǐ tòng yào rán hòu jǐng chá dài tā qù jiǔ diàn tài guó rèn zhēn
止痛药. 然后警察带他去酒店. 泰国认真

shàn liáng
善良.

mí lù le ā pò qù zhǎo shuí

21. 迷路了, 阿珀去找谁?

- jīng chá jiā rén péng you zhōng guó rén
a. 警察 b. 家人 c. 朋友 d. 中国人

jīng chá xiān dài tā qù nǎ lǐ

22. 警察先带他去哪里?

- xué xiào jīng chá jú jiǔ diàn yī yuàn
a. 学校 b. 警察局 c. 酒店 d. 医院

ā pò duì shén me yào guò mǐn

23. 阿珀对什么药过敏?

- zhǐ tòng yào ā sī pǐ lín gǎn mào yào méi yǒu
a. 止痛药 b. 阿司匹林 c. 感冒药 d. 没有

ā pò xǐ huan tài guó rén ma

24. 阿珀喜欢泰国人吗?

- bù xǐ huan xǐ huan méi xiǎng fǎ hěn tǎo yàn
a. 不喜欢 b. 喜欢 c. 没想法 d. 很讨厌

yī shēng gěi tā kāi shén me yào

25. 医生给他开什么药?

- gǎn mào yào ā sī pǐ lín zhǐ tòng yào méi yǒu
a. 感冒药 b. 阿司匹林 c. 止痛药 d. 没有

ข้อที่ 26 - 30

xiǎo yī dì yī cì lái tài guó tā xiǎng zhǎo jiǔ diàn dàn shì è le
小伊第一次来泰国. 他想找酒店. 但是饿了,

tā zài yí gè fàn diàn chī fàn tā chī le suān là mù guā sī hé kǎo jī
他在一个饭店吃饭. 他吃了酸辣木瓜丝和烤鸡

chī wán jiù qù zhǎo jiǔ diàn tā rán tā jué de dǔ zi tòng nà shí
吃完就去找酒店. 突然他觉得肚子痛, 那时

kàn dào jīng chá jiù wèn jīng chá cè suǒ zài nǎ jīng chá dài tā qù
看到警察, 就问警察厕所在哪? 警察带他去

fù jìn de cè suǒ rán hòu dài tā qù kàn yī shēng ā pò gào sù yī
附近的厕所, 然后带他去看医生. 阿珀告诉医

shēng tā duì ā sī pī lín guò mǐn
生他对阿司匹林过敏。

xiǎo yī zhǎo jiǔ diàn de shí hou zěn me le
26. 小伊找酒店的时候, 怎么了?

- a. 迷路 è zhǎo jīng chá qù yī yuàn
b. 饿 c. 找警察 d. 去医院

xiǎo yī chī le shén me
27. 小伊吃了什么?

- a. 烤鸭 kǎo jī kǎo yú kǎo ròu
b. 烤鸡 c. 烤鱼 d. 烤肉

chī suān là mù guā sī hòu xiǎo yī zěn me le
28. 吃酸辣木瓜丝后, 小伊怎么了?

- dǔ zǐ tòng tóu téng ǔ yūn
a. 肚子痛 b. 头疼 c. 吐 d. 晕

shuí dài xiǎo yī qù yī yuàn
29. 谁带小伊去医院?

- hù shì yī shēng jǐng chá zì jǐ qù
a. 护士 b. 医生 c. 警察 d. 自己去

xiǎo yī duì shén me yào guò mǐn
30. 小伊对什么药过敏?

- zhǐ tòng yào ā sī pǐ lín gǎn mào yào méi yǒu
a. 止痛药 b. 阿司匹林 c. 感冒药 d. 没有

ข้อที่ 31 - 45 ให้นักเรียนเลือกเติมคำและเรียงประโยคให้ถูกต้อง โดยกาเครื่องหมาย x ลงในช่อง a b c หรือ d

wǒ de mù dì xiǎng zuò yī shēng yī shēng néng bāng zhù bìng rén duì wǒ
我的目的...(31)..... 想做医生, ...(32)..医生能帮助病人。对我
lái shuō yī shēng jiù xiàng gè tiān shǐ wēn róu yǒu liáng xīn wàn yī yǒu yì tiān
来说, 医生就像个天使, 温柔有良心。万一有一天
wǒ jiā rén bù shū fu wǒ néng jiù tā men le mā ma shuō shí xiàn wǒ de
, ...(33)..我家人不舒服, 我...(34)..能救他们了妈妈说...(35)..实现我的
mù dì wǒ yào jiā bèi nǚ lì
目的, 我要加倍努力

ข้อที่ 31 - 35 ให้นักเรียนเลือกคำมาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

- yīn wéi shì zhēn jiù
31. a. 因为 b. 是 c. 真 d. 就

32. yīn wéi shì tiān shǐ jiù
a. 因为 b. 是 c. 天使 d. 就
33. yīn wéi jiù shì rú guǒ
a. 因为 b. 就 c. 是 d. 如果
34. wèi le shì jiù yīn wéi
a. 为了 b. 是 c. 就 d. 因为
35. shì yīn wéi jiù wèi le
a. 是 b. 因为 c. 就 d. 为了

ข้อที่ 36 - 40 ให้นักเรียนเลือกคำมาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

yī shēng nǐ shì rén
医生：你是....(36)....人？

mǎ lì yún nán rén lái lì jiāng lǚ yóu
马丽：云南人，来丽江旅游。

yī shēng shì ma lǚ yóu tuán zì zhù yóu de
医生：是吗？旅游团....(37)...自助游的。

mǎ lì zì zhù yóu de
马丽：自助游的。

yī shēng nǐ bù shū fu
医生：你....(38)...不舒服？

mǎ lì wǒ fā shāo tóu tòng
马丽：我发烧，头痛。

yī shēng nǐ guò mǐn xiē yào ma
医生：你过敏....(39)...些药吗？

mǎ lì wǒ ā sī pǐ lín guò mǐn
马丽：我....(40)...阿司匹林过敏。

shén me zěn me nǎ li ma
 36. a. 什么 b. 怎么 c. 哪里 d. 吗

huò zhě hái shì hé dào
 37. a. 或者 b. 还是 c. 和 d. 到

shén me zěn me nǎ li ma
 38. a. 什么 b. 怎么 c. 哪里 d. 吗

shén me zěn me nǎ li hái shì
 39. a. 什么 b. 怎么 c. 哪里 d. 还是

duì gēn hé yǒu
 40. a. 对 b. 跟 c. 和 d. 有

ข้อที่ 41 - 45 ให้นักเรียนดูรูปแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด โดยกาเครื่องหมาย x ลงในช่อง a b c หรือ d

41.

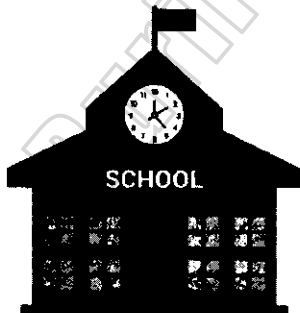
wǒ lù mí le
 a. 我路迷了

wǒ mí lù le
 b. 我迷路了

wǒ lù le mí
 c. 我路了迷

mí lù le wǒ
 d. 迷路了我

42.

xué xiào zǒu zěn me
 a. 学校走怎么

xué xiào zěn me zǒu
 b. 学校怎么走

zěn me zǒu yī yuàn
 c. 怎么走医院

yī yuàn zěn me zǒu
 d. 医院怎么走

43.

wǒ tóu hěn tòng
a. 我头很痛

wǒ hěn tóu tòng
b. 我很头痛

wǒ dù zi hěn tòng
c. 我肚子很痛

wǒ dù zi tòng hěn
d. 我肚子痛很

44.

bù néng wǎng guǎi yòu
a. 不能往拐右

bù néng wǎng guǎi zuǒ
b. 不能往拐左

bù néng wǎng zuǒ guǎi
c. 不能往左拐

bù néng wǎng yòu guǎi
d. 不能往右拐

45.

wǒ dǎ suàn cháng chéng lǚ qù yóu
a. 我打算长城旅去游.

wǒ dǎ suàn qù lǚ yóu cháng chéng
b. 我打算去旅游长城.

wǒ dǎ suàn qù cháng chéng lǚ yóu
c. 我打算去长城旅游.

dǎ suàn wǒ qù lǚ yóu cháng chéng
d. 打算我去旅游长城.

ส่วนที่ 2 ทักษะการพูด

ข้อที่ 46 - 60 จงตอบคำถามให้ถูกต้อง

ข้อที่ 46 - 51 จงตอบคำถามต่อไปนี้

nǐ shì nǎ guó rén

46. 你是哪国人?

nǐ shì nǎ nián jí

47. 你是哪年级?

wǒ shì shù xué lǎo shī ma

48. 我是数学老师吗?

nǐ xiàn zài shàng hàn yǔ kè

49. 你现在上汉语课?

bù shū fu de shí hou nǐ qù nǎ lǐ

50. 不舒服的时候你到哪里?

nǐ tóu téng yī shēng kāi shén me yào

51. 你头疼医生开什么药?

ข้อที่ 52 - 60 จากเนื้อเรื่องต่อไปนี้ จงตอบคำถามให้ถูกต้อง

ā bó lái tài guó lǚ yóu tā xiǎng zhǎo jiǔ diàn tài guó hěn rè tā kāi shǐ tóu

阿泊来泰国旅游. 他想找酒店. 泰国很热, 他开始头

tòng xiǎng xiān qù yī yuàn zhǎo lái zhǎo qù mí lù le suǒ yǐ tā qù zhǎo jǐng

痛. 想先去医院, 找来找去迷路了. 所以他去找警

chá jǐng chá dài tā qù kàn yī shēng yī shēng wèn tā yǒu guò mǐn shén me yào ma

察. 警察带他去看医生, 医生问他有过敏什么药吗?

tā shuō méi yǒu yī shēng gěi tā kāi zhǐ tòng yào rán hòu jǐng chá dài tā qù jiǔ

他说没有. 医生给他开止痛药. 然后警察带他去酒

diàn tài guó rén zhēn shàn liáng

店. 泰国人真善良.

52. ā bó qù nǎ lǐ lǚ yóu
阿泊去哪里旅游？
53. tài guó tiān qì zěn me yàng
泰国天气怎么样？
54. yīn wéi tiān qì ā bó zěn me le
因为天气阿泊怎么了？
55. ā bó bù shū fu tā xiǎng qù nǎ
阿泊不舒服 他想去哪？
56. tā qù zhǎo shuí bāng máng
他去找谁帮忙？
57. jīng chá dài tā qù zhǎo shuí
警察带她去找谁？
58. ā bó duì shén me xiē yào guò mǐn ma
阿泊对什么些药过敏吗？
59. yī shēng kāi shén me yào
医生开什么药？
60. tài guó rén zěn me yàng
泰国人怎么样？

ตาราง ภาคผนวก ข.1 ผลการ ประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์
การเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
11	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
12	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
15	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
16	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
17	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
18	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
20	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
21	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
22	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
23	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข.1 (ต่อ)

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
24	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
28	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
29	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
31	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
33	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
34	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
35	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
36	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
37	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
39	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
40	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
41	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
42	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
43	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
44	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
45	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
46	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
47	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข.1 (ต่อ)

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
48	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
49	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
50	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
51	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
52	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
53	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
54	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
55	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
56	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
57	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
58	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
59	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
60	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข.2 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (60 ข้อ)

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มต่ำ	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)
1	25	10	0.70	0.23
2	24	8	0.64	0.31
3	24	9	0.66	0.25
4	25	10	0.70	0.23
5	24	8	0.64	0.31
6	26	11	0.74	0.20
7	23	9	0.64	0.22
8	25	9	0.68	0.28
9	26	10	0.72	0.26
10	25	10	0.70	0.23
11	30	15	0.90	0.10
12	29	14	0.86	0.13
13	25	9	0.68	0.28
14	28	14	0.84	0.10
15	27	11	0.76	0.23
16	22	8	0.60	0.24
17	23	9	0.64	0.22
18	14	24	9	0.66
19	15	25	8	0.66
20	25	9	0.68	0.28
21	23	9	0.64	0.22
22	25	29	0.68	0.28
23	25	8	0.66	0.34

ตาราง ภาคผนวก ข.2 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มต่ำ	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)
24	22	8	0.60	0.24
25	24	9	0.66	0.25
26	23	9	0.64	0.22
27	8	3	0.22	0.08
28	22	8	0.60	0.24
29	10	4	0.28	0.09
30	30	13	0.86	0.22
31	25	9	0.68	0.28
32	23	9	0.64	0.22
33	23	8	0.62	0.27
34	23	9	0.64	0.22
35	25	9	0.68	0.28
36	22	8	0.60	0.24
37	25	10	0.70	0.23
38	23	9	0.64	0.22
39	25	9	0.68	0.28
40	25	8	0.66	0.34
41	31	15	0.92	0.14
42	29	10	0.78	0.35
43	31	13	0.88	0.25
44	29	13	0.84	0.18
45	23	9	0.64	0.22
46	27	9	0.72	0.34
47	28	10	0.76	0.32
48	26	8	0.68	0.37

ตาราง ภาคผนวก ข.2 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูก ในกลุ่มต่ำ	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)
49	13	5	0.36	0.13
50	25	8	0.66	0.34
51	25	9	0.68	0.28
52	12	5	0.34	0.10
53	27	10	0.74	0.29
54	30	15	0.90	0.10
55	31	15	0.92	0.14
56	28	11	0.78	0.26
57	28	10	0.76	0.32
58	25	10	0.70	0.23
59	27	10	0.74	0.29
60	27	14	0.82	0.07

ค่าความยากง่าย (P) ตั้งแต่ 0.60 - 0.78 ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.20 - 0.39

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

.....

ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน

เฉลยข้อที่ 1-10

๑) ๑) ประโยคสนทนา คำถาม และเฉลย ข้อที่ 1 - 3

菲菲: 你好!

美丽: 你好!

菲菲: 我叫菲菲,我迷路了,你可以帮我吗?

美丽: 可以!我们去找警察.

菲菲: 警察局怎么走?

美丽: 往前走,五分钟就到了.

菲菲: 警察局远吗?

美丽: 不远.

问句:

1. 我怎么了?

答案: b. 迷路

2. 警察局怎么走?

答案: c. 往前走

3. 警察局远吗?

答案: b. 不远

๔๖) ประโยคสนทนา คำถาม และเฉลย ข้อที่ 4 - 7

医生: 你是哪里人?

马丽: 云南人, 来丽江旅游.

医生: 是吗? 旅游团还是自助游的?

马丽: 自助游的.

医生: 你哪里不舒服?

马丽: 我发烧, 头痛.

医生: 你过敏什么些药吗?

马丽: 我对阿司匹林过敏.

问句:

4. 你是哪儿人?

答案: a. 云南

5. 去哪里旅游?

答案: b. 丽江

6. 你哪里不舒服?

答案: c. 头痛

7. 你过敏什么些药吗?

答案: b. 阿司匹林

๔๗) ประโยคสนทนา คำถาม และเฉลย ข้อที่ 8 - 10

马丽: 喂! 李凤, 我下周二去昆明.

李凤: 啊! 真的? 来我家睡, 怎么样?

马丽: 跟朋友一起的, 想订一间单人房, 可以帮忙吗?

李凤: 噢! 可以可以, 你们去那些地方?

马丽: 我们去傣族村作研究.

李凤: 好好! 要住多久呢?

8. 他要去哪里 答案 b. 昆明
 9. 他想订哪种房间 答案 c. 一间单人房
 10. 他要住多久? 答案 d. 四晚

เฉลยข้อที่ 11 - 30

ข้อ	เฉลย	ข้อ	เฉลย
11.	b	21.	b
12.	c	22.	a
13.	a	23.	d
14.	d	24.	c
15.	a	25.	d
16.	a	26.	b
17.	d	27.	b
18.	d	28.	c
19.	b	29.	d
20.	c	30.	c

ส่วนที่ 2 ทักษะการพูด

เฉลยข้อที่ 31 - 40

31. 泰国人	36. 热
32. 6年级	37. 警察
33. 不是	38. 医生
34. 医院	39. 没有
35. 止痛药	40. 止痛药

ตาราง ภาคผนวก ข.3 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ข้อที่	Σx_i	Σx_i^2	$\Sigma x_i - C$	$(\Sigma x_i - C)^2$
1	18	324	-6	36
2	22	484	-2	4
3	22	484	-2	4
4	19	361	-5	25
5	30	900	6	36
6	32	1,024	8	64
7	17	289	-7	49
8	33	1,089	9	81
9	30	900	6	36
10	32	1024	8	64
11	30	900	6	36
12	21	441	-3	9
13	27	729	3	9
14	33	1,089	9	81
15	31	961	7	49
16	30	900	6	36
17	25	625	1	1
18	30	900	6	36
19	21	441	-3	9
20	31	961	7	49
21	29	841	5	25
22	32	1,024	8	64
23	31	961	7	49
24	30	900	6	36

ตาราง ภาคผนวก ข.3 (ต่อ)

ข้อที่	Σx_i	Σx_i^2	$\Sigma x_i - C$	$(\Sigma x_i - C)^2$
25	20	400	-4	16
26	35	1,225	11	121
27	20	400	-4	16
28	30	900	6	36
29	34	1,156	10	100
30	30	900	6	36
31	31	961	7	49
32	20	400	-4	16
33	28	784	4	16
34	22	484	-2	4
35	33	1,089	9	81
36	22	484	-2	4
37	32	1,024	8	64
38	31	961	7	49
39	21	441	-3	9
40	22	484	-2	4
41	28	784	4	16
42	30	900	6	36
43	18	324	-6	36
44	38	1,444	14	196
45	31	961	7	49
46	33	1,089	9	81
47	21	441	-3	9
48	20	400	-4	16

ตาราง ภาคผนวก ข.3 (ต่อ)

ข้อที่	Σx_i	Σx_i^2	$\Sigma x_i - C$	$(\Sigma x_i - C)^2$
49	21	441	-3	9
50	32	1,024	8	64
รวม	1,359	38,453		2,021

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรของ
โลเวท (Lovett Method) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2550 : 93)

$$\begin{aligned}
 R_{cc} &= 1 - \frac{k \Sigma x_i - \Sigma x_i^2}{(k-1) \Sigma (x_i - c)^2} \\
 &= 1 - \frac{(40 \times 1,359) - 38,453}{(40-1)(2,021)} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบทั้งหมด
	x_i	แทน	คะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคน
	Σx_i	แทน	ผลรวมคะแนนสอบของนักเรียนทุกคน
	Σx_i^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
	c	แทน	คะแนนจุดตัดของแบบทดสอบโดยใช้เกณฑ์ ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม (24 คะแนน)

หมายเหตุ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งหมด = 0.80

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/วส๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจิระ อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางประภาพรณ เทเวลา

ด้วย นางทัศนีย์ ลามิ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีอาจารย์ ดร.ชนพล ศีรชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑ ต่อ ๓๔๐๑ - ๒

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

มือถือ ๐๘ ๖๔๖๘ ๑๖๕๖

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจรัส อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางสาวอุไรวรรณ แซ่ว่อง

ด้วย นางทัศนีย์ ลามี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีอาจารย์ ดร.ชนพล ตีรชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑ ต่อ ๗๔๐๑ - ๒

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

มือถือ ๐๘ ๖๔๖๘ ๑๖๕๖

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจิระ อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางสาวพรพรรณ สิลมนตรี

ด้วย นางทัศนีย์ งามิ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีอาจารย์ ดร.ชนพล ตีรชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมकुณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑ ต่อ ๗๔๐๑ - ๒

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

มือถือ ๐๘ ๖๔๖๘ ๑๖๕๖

ที่ ศบ ๐๕๔๕.๑๑/๖๘๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจิระ อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวาปีปทุม

ด้วย นางสาวทัศนีย์ ลามี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ CIPPA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีอาจารย์ ดร.ชนพล ตีรชาติ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ ในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยที่จะใช้กลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

ดังนั้นจึงขออนุญาตให้ นางสาวทัศนีย์ ลามี ใช้เครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างสำหรับ กำหนดการทำงานผู้ทำการวิจัยจะประสานในรายละเอียดอีกครั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑ ต่อ ๗๔๐๑ - ๒

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

มือถือ ๐๘ ๖๔๖๘ ๑๖๕๖

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ร.

ชื่อ	นางทัศนีย์ ลามิ
วัน/เดือน/ปี เกิด	19 พฤศจิกายน 2530
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	5 หมู่ 14 บ้านห้วยนาไทย ตำบลแคน อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา 44120
ตำแหน่ง	ครู คศ.1 โรงเรียนวาปีปทุม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2545 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2548 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2552 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2562 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์